THE ZAMORIN'S COLLEGE MAGAZINE.

"SACRED IS A GIFT FROM TH
YOUNG; DESPISE IT NOT"
LAO TZE.

VOL. IV SEPTEMBER 1931 No. 1

69883
10854

X. N. 8
UNIVERSITY ...
8 OCT 1921

CONTENTS

PAGE

1. To The People Of India. 1
2. The Coming of the Nambutiris—K. V. Krishna Iyer, M. A., L. T. ... 2
3 ഒരു ഉപദേശം-ഭാരവി, ... 8
4 ഒരു പ്രേമവിപാകം—കുട്ടുണ്ണി, (പഴയ വിദ്യാർത്ഥി.) 12
5. Ramaswamy & and the Giant—C. Kochunni Raja. 14
6. The Old Teacher (Poem)—M. V. Prabhu.... 17
7. Medical Inspection—N. S. Venkitachala Iyer, L. M. & S. 18
8 സാഹിത്യത്തിൽ മതഭേദങ്ങൾ—കോഞ്ഞാട്ട് കൃഷ്ണൻനായർ 21
9 ഗോവിന്ദകീർത്തനം—എ. കെ. കുഞ്ഞൻരാജാ 25
10. Music—M. Vasudeva Prabhu, M. A., L. T. 29
11. The Old Familiar Faces—C. P. Kesava Taragan B. A. (Hons.) (Old Boy) ... 30
12. A Happy Life—A. V. K. Krishna Menon, M. A., B. L., L. T. (Principal) ... 33
13 ഒരു വരന്റെ ഇഷ്ടാഭംഗം—വി. ആർ. മേനോൻ (സ്കൂൾഫൈനൽ വിദ്യാർത്ഥി). ... 34
14 ഹൃദയഗീതം (പദ്യം)-എൻ. വി. ദാമോദരൻ (പഴയ വിദ്യാർത്ഥി) 41
15. Sayings of Swami Vivekananda. 43
16. Tiger! Tiger!—E. Vijaya Raghavan Unni (Senior Intermediate.) ... 44
17 ലോകം മഹാമായ (ഗാഥ)-കെ. ദാമോദരമേനോൻ (സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി). ... 46
18. A Mother's Heart—K. G. Parameswaran (Senior Intermediate.) ... 48
19. A Letter: On Addisonian Egotism—P. M. Gopinathan, (Senior Intermediate)... 49
20. Our Competition Page—A. V. K. Krishna Menon. 50
21 സൌന്ദര്യം-സി. കെ. രാജാ 51
22 പ്രകൃതിപ്രഭാവം (പദ്യം)—വി. ശങ്കരൻകുട്ടി (പഴയ വിദ്യാർത്ഥി.) 54
23. Flotsam and Jetsam—Sivadasa Menon, M. A. 57
24 മലയാളഭാഷ—വി. കോമൻ മേനോൻ.... 68
25. Pandemonium—P. S. Narayanan, (Junior Intermediate). 76
26. The Zamorin's College Parliament. 80
27. പുസ്തകപ്രസ്താവം. 84

Editors: M. P. Sivadasa Menon, M. A.
T. V. Rayarappa Kurup, B. A., L. T.

69883
10852
521: N30
G2

THE

Zamorin's College Magazine

Vol. IV.	SEPTEMBER, 1931.	No. 1.

To The People of India

from

Rabindranath Tagore.

"Don't let all your energies be spent up in sentimental outburst, but translate them into action. You have had enough of 'Bande Mataram'. Let 'Bande Mataram' be now replaced by 'Bande Bhrataram'. Neither by waving the national flag nor by spinning your allotted quota of cotton on the Charka, can you win Swaraj, but only by constructive work for the masses, only by actual service to your fellow-countrymen can you achieve it."

The Coming of the Nambutiris.

By K. V. Krishna Iyer, M. A., L. T.

THE Nambutiris call themselves Arya Brahmins implying thereby direct and unbroken descent from the Aryans of Upper India, free from any admixture of non-Aryan blood. They hold themselves aloof from the Dravida Brahmins whom they regard as a mixed stock.

Sir W. Hunter however does not regard them as Aryans at all. He accepts the tradition current in the Canarese coast that Pasasurama invested a number of indigenous fishermen with the sacred thread, and the Nambutiris of the present day are their descendants. In support of this view he points to the peculiar rite of catching fish which forms part of their marriage ceremonies. On the fifth day after the marriage, the bride and bridegroom, after their bath, go through the pretence of catching fish with the veil or the covering cloth of the bride. This is interpreted as a relic preserved in symbolic ritual of the hereditary occupation of the ancestors of the Nambutiris. There are however two circumstances connected with this quaint rite which rob Sir W. Hunter's suggestion of all value. While the ceremony is gone through, a Brahmachari, who is brought to witness it, is asked by the bride-groom, "O, Brahmachari, what dost thou see?" He replies, "sons and cows."[1] The fishes are therefore regarded as emblematic of fertility and wealth. In the second place, all the Nambutiris do not perform this ceremony but only those following the *sutras* of Bauddhayana. And all those who belong to the Bauddhayana *sutra*, both Nambutiris and Dravida Brahmins, have to perform this rite.

1. ബോധായനചടങ്ങു, ഒന്നാംഭാഗം, പേജ്, 150.

Even if this be considered as a relic of the occupation of the community it does not militate against its Aryan origin. Those who are familiar with the epics know that for a long time fish and flesh formed part of a Brahmin's food. Venison was a delicacy which the Brahmins strove to obtain for their *sraddha*. In fact it was only after the Sakya Muni preached the doctrine of *ahimsa* and gospel of universal love that the Brahmins, to protect themselves against the taunts of the Buddhists, banned the use of flesh and fish.[1]

The Nambutiris are divided into *gotras*[2] called after the Vedic Rishis and not after animal and plant totems as is the case with some of the backward communities of Canara; their daily life and rites are regulated by the *sutras* of Bauddhayana, Aswalayana, Kausitaka, Jaimini and Apastambha. When we consider further the fact that their rules of exogamy and mode of inheritance, except for the prohibition of partition, are identical with those of ancient Aryans it is difficult to deny Aryan ancestry to the Nambutiris. Fawcett, on the basis of anthropometrical measurements, pronounces them as the truest Aryans in Southern India.[3]

It is however impossible to say now to what extent the claim of the community to purity of race can be substantiated. Those who are acquainted with the history of Aryan expansion in India will not hazaard any unqualified assertion on the subject. A glance at the ethnic map of India will show the contrast between

1. Shama Sastri, Evolution of Caste.
2. Kasyapa, Atri, Viswamitra, Gautama, Jamadagni, Vasishta, Kaushika, Vatsa, Kaundinya, Manu, Bhargava, Harita, Bharadwaja.
3. Madras Museum Bulletin.

Hindustan and South India in this respect. The racial type in Northern India is predominantly Aryan, that in South India is purely Dravidian. The Aryans were so numerous in Hindustan as to impose their racial characteristics on the original inhabitants, if not to supplant them entirely. The Aryans who crossed the Vindhyas were too few to modify the racial features of the existing inhabitants. For by the time Hindustan was occupied, the stream of migration from the Iranian plateau had dried up, the impulse to wholesale movement of the people had exhausted itself. The Aryanisation of North India was accomplished by the settlement of the Aryan tribes, the Aryanisation of South India was, rather in the nature of the spread of Aryan culture by enterprising colonists. Brahmin Rishis like Agastya crossed the Vindhyas at the head of their pupils and founded settlements at convenient places along the river banks. Some of these bands brought with them their womenfolk and children, others married the women of the country and conferred upon them the status of Brahmans.

Those who claim purity of blood for the Nambutiris assert that they came here with their women folk, pointing to their *purdah* system as a device to protect them from the gaze of strangers and as a sign of their regard for the honour and chastity of their women. They also point, as additional evidence in their favour, to their separation from the Tulu Brahmins along with whom they had constituted the original sixty-four settlements of Parasurama. Intermarriage and inter-dining with the thirty-two settlements of the Tulu Brahmans were cut off on account of their violation of the strict caste rules.[1] The opponents of this view may very well point to the traditions current in Konkan and Canara[2] and the custom of certain Nambutiri families observing pollution on account of deaths in certain Nayar *tarwads*. After all the question is of little practical importance. Purity of race does not count as an essential factor in the greatness of a nation: for the English are a mixed race. Pride of birth is suicidal to a community if it breeds arrogance, and is conducive to greatness only if it inspires its members to emulate their ancestors in noble deeds and glorious achievements.

1. Keralolpathi, (Mangalore Edition).
2. Manual of S. Canara, Pages 56-57.

There are two versions about the advent of the Nambutiris into Kerala. Kerala in those days denoted the country between Gokarnam and Cape Comorin, and it was only later on that the name was restricted to the country between Puthuppattanam in the present Kurumbranad taluk and Kannetti in the Kottayam taluk of the Travancore State. According to the *Keralamahatmyam*, a work written in indifferent Sanskrit, Parasurama, after recovering Kerala from the sea, brought a poor Brahmin from the shores of the Kistna river. This man had eight sons, and the eldest was made head of all the Brahmins of Kerala, and located at Trichur in the Cochin State. Other Brahmins were next brought and settled in sixty-four *gramams* or villages. Ships with seeds and animals next came, also eighteen Samantas, also Vaisyas, and Sudras, and the low castes.[1]

According to *Keralolpatti*, a work of the early seventeenth century in Malayalam, Parasurama, after reclaiming Kerala from Varuna or the ocean-god, brought Brahmins from various parts and settled them on the land. But on account of the molestation of the Nagas (both serpents and the indigenous Naga[2] people), they left the country and went back to their original homes. Therefore Parasurama brought Arya Brahmans from Ahichchatram,[3] near Samantapanchakam,[4] and settled them in sixty-four villages

1. Logan, Malabar Manual, Vol. I, p. 221.
2 Identified as Nayars (കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, കേരളം, ഭാഗം 6).
3. Ahikshetra in the Rohilkund district
4. Kurukshetra.

beginning from Gokarnam. He made a gift of the land to them, saying "Enjoy as priests and warriors."[1]

Of the two, the *Keralopathi* version deserves more credence. For it is impossible for the Brahmins coming from the north to begin their penetration of Kerala from Trichur. Till the English opened up Cuttack and Orissa, the high road from the north to the south lay through Vidica (Eastern Malwa), Ujjain, Mahishmati, Vidarbha and Asmaka on the banks of the Godavari. It was by this route that Agastya came to the Deccan, Rama came to Kishkinda and Nakula led his armies to the conquest of the south. The east coast was reached from Asmaka through more than one route—one ran along the banks of the Godavari, another followed the Kistna, a third skirted the foot of the Ghats, and descending the Mysore plateau reached Mahendragiri from the top of which Hanuman made his leap to Ceylon. At the same time another track crossed the Ghats near Nasik or Gokarnam giving access to the West Coast strip. It was by this route that the missionaries of Asoka came to Satyaputra or Kuntaladesa and Keralaputra to spread the gospel of *ahimsa*. The *Vampa Moriyar*, identified with the tribe of the Moriyas, came by the same route, over-ran Tulunad, aud proceeding by way of Coorg descended upon the Carnatic in the first century B. C. And if Parasurama's Brahmins came from Ahichhatram, they must have crossed the Ghats to the west coast, and adopted the route followed centuries afterwards by Asoka's missionaries and the Moriyas.

Logan, following the authors of the Gujarat and Canara Gazetteers, is not prepared to recognise Ahichchatram as the original seat of the Nambutiris.[2] According to him they came from Gujarat by sea sometime after the Arab occupation of Sind in 714 A. D. He advances many arguments in support of his view, all of which however have been vigorously assailed.[1] Two circumstances, which are however overlooked by his learned critics, render Logan's position untenable. In the first place, the Nambutiris had advanced as far south as Chowghat in the first half of the first century of the Christian era. For among the people converted by St. Thomas[2] were the Nambutiris belonging to the Nedumpalli and Kottakali *illoms*, and the churches of Kottakkavu (modern Paravur) and Palur (near Chowghat) were erected on the site of and out of the materials of the Nambutiri temples at those places. Therefore the impulse to the migration of the Nambutiris could not have been derived from the Muhammadan invasions.

In the secod place, the Canarese name for the country round about Gokarnam is Haiga or Haviga, the vernacular equivalent of the Sanskrit Ahikshetra or the land of the snakes. The author of the *Canara Gazetteer*[3] says that Haiga was rendered into Ahikshetra which led the Brahmin settlers to trace their origin from Ahikshetra in the Rohilkund district. But the history of colonisation furnishes us with an easy, straightforward explanation. It was a common practice for the colonists to name the new town after the old. It was one way of showing their attachment to the mother city. In ancient days there were two Pataliputras, one the capital of Magadha, the other in S. India, which is now in ruins on the Arkonam-Katpadi railway line, a Pratishtana near the confluence of the Jumna and the Ganges and another on the Godavari. The Zamorin, when he conquered the Naduvattam in the present Palghat taluk, settled a number of Nayars in the newly subjugated territory. And their houses

1. "ബ്രഹ്മക്ഷത്രമായി നിങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു കൊൾക (കേരളോൽപത്തി ഭാഗം 5).
2. Malabar Manual, Vol. I, pp. 274-6.

1. K. P. Padmanabha Menon, *History of Kerala*, Vol. I. pp. 42-75
2. 50-51 A. D.
3. Canara Gazetteer, p. 117, note.

were given the same name as their original *tarawads*.[1] So common, it may be even said, so natural was this practice that if we come across two villages bearing the same name we will not be wrong in holding one of them as an offshoot of the other.

Now comes the question, was Parasurama, whom all traditions agree in representing as the leader of the Brahmins, a historical figure? Till now it has been answered in the negative. But the grounds on which it is based are not sufficient. Of course there are exaggerations and inconsistencies in the Parasurama legend as given in the various Puranas and epics. Modern research however has revealed to us that our legends have most of them a historic foundation, and if we patiently probe beneath the legendary encrustation it is possible to pick out the underlying truth.

Those who dismiss Parasurama as a pure myth do not seem to have considered all the evidence against them. Nahapana ksharata, who reigned from 78 to 120 A.D. claimed to be a reincarnation of Parasurama ; because like the Pauranic hero he founded a kingdom in the Konkan and defeated the Andhras who belonged to the Haihaya race against whom Parasurama carried on a war of extermination. The Brahma Kshatris of Gujarat say that they are the descendants of Kshatriya women, who, at the time of Parasurama's massacre, saved themselves by passing off as Brahmin women.[2] The Bhavsaras another Kshatriya community say that their ancestors escaped Parasurama's fury by hiding themselves in a *mata's* temple.[3] The Golas, descendants of some Rajputs of Chitor say that by calling themselves *golas* or slaves they were able to avert the wrath of the Brahmin warrior.[4] These stories, by no means flattering to the people concerned, show that in Central India Parasurama is regarded as a historical figure.

In South India itself there is some evidence which cannot be neglcted. The Tamil Brahmins, who cannot be accused of any bias towards the Nambutiri Brahmins, refer to the country in their *samkalpams* by the name of Parasurama Kshetram. Just as America is the land discovered by Amerigo, Parasurama Kshetram may be interpreted as the land discovered or cleared by Parasurama.

Further, in Malabar, till recently there was an era called after Parasurama. Dr. Buchanan says "Years are reckoned in Malabar according to the Parasurama era."[1] Dr. Day, writing in 1863, says "Time is reckoned here by the era of Parasurama divided into cycles."[2] "This era," says Warren, "is reckoned in cycles of thousand years, each of which begins on the sun's entrance in the sign of *Kanya* (Indian Virgo)".[3] Cunningham gives the initial dates of the three cycles which have expired as 1176 B. C., 176 B. C. and 824 A.D. and says that the fourth cycle ought to have begun in 1824 A. D.[4] It must be noted here that the year 824 A. D., the first year of the third cycle corresponds with the first year of the *Kollam Andu Varsham* and Burgess regards the *Kollam Andu* as another name for the Parasurama cycle. The *Kollam Andu* has nothing to do with the founding of Quilon or the promulgation by the Nambutiris of the tenets of Sankaracharya. It is the system of reckoning the years of the Parasurama cycle according to the decision of the conference of astronomers which met at quilon.

In the face of all these evidences taken together we cannot lightly dismiss Parasurama as a mythical god.

Parasurama was the youngest of the five sons of Jamadagni, and related

1. Kuthiravattath Nayar for example.
2. Bombay Gazetteer, Gujarat, Part I, p. 56.
3. Ibid, p. 177.
4. Ibid, p. 183.

1. Tour through Mysore, Malabar and Canara, Vol. II, p. 355.
2. Land of the Perumauls, p. 378.
3. Kalasankalita, p. 374.
4. Book of Indian Eras, p. 33.

through his mother and grandmother with the royal houses of Kosala and Kanauj. His ancestors were well-versed not only in the Vedas but also in the use of bow and arrow, and other weapons of war. For Bhrigu was not only the auther of some of the Rig Vedic hymns but the inventor of the famous *Bhargava astram*. His son, Richika, possessed a bow, so marvellous that it was considered to be a gift from Vishnu. Kartavirya, the Haihaya king of Mahismati, coveted this bow and the precious cow[1] of Jamadagni. The king could not get at the bow, but carried away the cow, at the same time destroying the trees of the hermitage. For this wanton crime Parasurama killed Kartavirya, and Kartavirya's sons retaliated by killing Jamadagni, whereupon Parasurama swore to extirpate the ruling race. After destroying the Kshatriyas of Central India he proceeded to Ayodhya. But in Prince Rama he found more than his match. Discomfited by him, Parasurama retired from North India and came to Gokarnam across the Ghauts. Those, who accompanied him, the first batch of immigrants, did not stay. So Parasurama brought another set of Brahmins, this time from Ahikshetra. In the present state of our evidence it is not possible to say whether the remaining sixty-three villages were founded by Parasurama or by the Brahmin immigrants to Gokarnam and their descendants, or by those who came in their wake.

Dr. Shama Sastri holds that Parasurama must have lived at abont 1700 B.C.[2] This is the date given by Pargiter also[3]. But the initial date of the first Parasurama cycle is 1176 B.C. Whichever date we adopt, Parasurama could not have lived much later than when the last of the Rig Veda hymns was composed. Even if we reject the authority which attributes a hymn to Parasurama,

1. According to Dr. Shama Sastri, the saint's wife.
2. Evolution of Indian Castes.
3. Early Indian Traditional History.

his father, Jamadagni, appears as a contributor to the Vedic collection. Anyway Parasurama must have lived at a time when the distinction between the Kshatriyas and the Brahmins had not become rigid, when kings took pride in tracing their genealogy from learned Brahmins likeAngiras and Vasishta, when the Brahmins thought nothing of including among the *pravara-Rishis* of their *gotras* not only Viswamitra but Maudgalya, Ambarisha, Yauvanaswa, Paurukutsya and Trasadasyu, when powerful kings deemed it a great honour to bestow their daughters on the Brahmins whose only wealth consisted in learning and the practice of austere rows.[1]

By the year 50-51 A.D. the stream of Brahmin colonisation had reached as far south as Cranganore. For among the converts of St. Thomas were many Nambutiris. And 180 years afterwards in 230 A.D., we find the Brahmin villages of Panniyur and Sukapuram figuring as attestors in Vira Raghava Chakravarti's grant to the Syrian Christian, Iravi Cortan.

First among the causes that contributed to the success of the Nambutiris must be placed their tact in dealing with the earlier inhabitants. They mollified the *Nagas*,[2] who had driven out the first batch of immigrants by giving them a share of their wealth, by a scrupulous regard for their deities, and probably also by contracting alliances with their women. The worship of snakes, Shastha and Bhadrakali was adopted and even elaborated.

The religious practices of the newcomers also tended to enhance their reputation and ascendancy in Kerala.

1. Richika married the sister of Viswamitra, Jamadagni the daughter of the King of Kosala, Saubhari the fifty daughters of Mandhata, Syavaswa the daughter of Rataviti, Rishyasringa the daughter of the King of Champa and Agastya the daughter of the King of the Vidarbhas.
2. Identified as Serpents and Nayars
(കുഞ്ഞുകുട്ടൻ തമ്പുരാൻ. കേരളം, ഭാഗം 6.)

The chanting of the Vedas, called *nampu*[1] in Tamil, in a language at once strange and sonorous, by them in the course of their daily ablutions and occasional but grand sacrifices, made a deep impression in the minds of the older folk. They not unnaturally believed what the immigrants themselves averred that by means of these *mantrams* they could compel the gods above to grant their wishes. The Arya Brahmins came thus to be called *nampu othiyar*[2] or utterers of the Veda, which was gradually corrupted into the modern Nambutiri.

Scarcely less important than their tact and religions superiority was their skill in fighting. That the Brahmins were as formidable warriors as the most warlike peoples of India was shown when Alexander invaded India in 327 26 B.C. The Brachmanoi, a Brahmin [illegible] republic on the banks of the Indus, offered such strenuous resistance to the Macedonian invader that, contrary to his usual practice of liberating prisoners taken in war, he ordered every one who fell into his hands to be hanged. A great part of the Aryan imigrants to Kerala consisted of warriors. According to tradition their number was as large as 36,000, 'drawn from fourteen *gotras* and the ten-and-a

1. നമ്പു്.
2. നമ്പു് ഓതിയർ.

half villages'.[1] There were no less than 108 military schools or *kalaris*[2] in ancient K-rala. And a passage in the *Keralolpatti* states that it was the warrior Brahmins who bestowed land on the priestly or Vedic Brahmins.[3]

The results of the discussion in the foregoing pages may be summed up as follows :—

(1) That the Nambutiris are the descendants of Aryan immigrants from the north ;

(2) That these immigrants came from Ahikshetra ;

(3) That Parasurama was a historical figure ;

(4) That there is nothing inherently improbable in the legendary version that the Aryan immigrants came under the leadership of Parasurama ;

(5) And that they came to Kerala sometime between 1700 B.C. and 1176 B.C.

1. പെരിഞ്ചെല്ലൂർ 3000, പയ്യന്നൂർ 2000, പന്നിയൂർ 4000, പറപ്പൂർ 5000, ചെങ്ങനിയൂർ 5000, ആലത്തൂർ 1000, ഉളിയന്നൂർ 5000, ചെങ്ങന്നോട്ട 5000, ഐരാണിക്കുളം 4000, മൂഷികക്കുളം 1000, കഴുതനാട്ട പകുതി 1000, ആകെ 36,000.
2. കളരികൾ.
3. കേരളോല്പത്തി, ഭാഗം 9.

ഒരു ഉപദേശം.

(ഭാരവി.)

ധാർമ്മികനും സത്യസന്ധനുമായ യുധിഷ്ഠിരമഹാരാജാവു് നാടും നഗരവും വെടിഞ്ഞു് വനവാസം ചെയ്തുവരികയാണു്. തേജസ്വികളായ ഭീമാദിസഹോദരന്മാരും, ധർമ്മപത്നിയായ പാഞ്ചാലിയും കൂടെയുണ്ടു്. ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് തങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന നിലയും വിലയും പോയ്പോയതിനു പുറമെ കൌരവസദസ്സിൽവെച്ചു് തനിക്കു നേരിട്ട മാനഹാനിയും മററും ആലോചിച്ചു് പാഞ്ചാലി പലപ്പോഴും പശ്ചാത്തപിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, പല പ്രാവശ്യവും അവൾ യുധിഷ്ഠിരമഹാരാജാവിനോടു സങ്കടം പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ക്ഷത്രകുലജാതയായ ആ വീരപത്നി സ്ത്രീജനസമുദായാചാരത്തെ അതിലംഘിച്ചു് രാജാവിനെ അനുശാസിക്കുന്നവിധത്തിൽ പലതും പറഞ്ഞുനോക്കി. ഒടുവിൽ അവൾ പറയുകയാണു്:—

വിഹായ ശാന്തിം നൃപ! ധാമ തൽപുനഃ
പ്രസീദ സന്ധേഹി വധായ വിദ്വിഷാം
വ്രജന്തി ശത്രൂനവധൂയ നിസ്പൃഹാഃ
ശമേന സിദ്ധിം മുനയോ ന ഭൂഭൃതഃ.

മഹാരാജാവെ! അവിടുന്നു പ്രസാദിക്കണം. ക്ഷുദ്രന്മാരായ ശത്രുക്കൾ ചെയ്യുന്ന അക്രമങ്ങളെയെല്ലാം അവിടുന്നു് ഇങ്ങിനെ ക്ഷമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് യുക്തമല്ല. ഈ ക്ഷമാശീലത്തെ അവിടുന്നു് ഇപ്പോൾ തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയണം. അക്രമികളായ അരാതികളെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു, അവിടേക്കു പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പൌരുഷത്തെ വീണ്ടും കൈക്കൊള്ളണം. ശമഗുണംകൊണ്ടു ശത്രുക്കളെ ജയിച്ചു സിദ്ധി സമ്പാദിക്കുന്നതു വിഷയവിരക്തന്മാരായ മുനിവര്യന്മാർ മാത്രമാണു്. മഹീപതികൾ അങ്ങിനെയല്ല. അവർ കരബലംകൊണ്ടു് പരബലത്തെത്തകർത്തു വിജയം നേടുന്നവരാണു്.

അഥ ക്ഷമാമേവ നിരസ്തവിക്രമഃ
ചിരായ പര്യേഷി സുഖസ്യ സാധനം
വിഹായ ലക്ഷ്മീപതിലക്ഷ്മ കാർമ്മുകം
ജടാധരഃ സഞ്ജുഹുധീഹ പാവകം.

ക്ഷത്രിയന്മാരുടെ ധനം പൌരുഷമാണു്. അതിനെത്തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഇനി ക്ഷമാഗുണംകൊണ്ടു ശാശ്വതമായ സുഖം സമ്പാദിക്കാമെന്നാണൊ അവിടുന്നു് വിചാരിക്കുന്നതു്? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, വിജിഗീഷുവായ ക്ഷത്രിയരാജാവിൻെറ ചിഹ്നമായ ഈ കാർമ്മുക (വില്ലു്)ത്തെ കൈയ്യിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് യുക്തമല്ല. ഉടനെ ഇതിനെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു് ജടയും ധരിച്ചു് ഈ കാട്ടിൽ അഗ്നികർമ്മങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു് അവിടേക്കു് നല്ലതു്.

ക്ഷത്രതേജസ്സ് പരപരിഭവാസഹിഷ്ണുവാണ്. അതിന്നു പുരുഷനെന്നോ, സ്ത്രീയെന്നോ ഭേദമില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും സ്വാഭിമാനത്തിന്നും എപ്പോൾ ഹാനിതട്ടുന്നുവോ അപ്പോൾ അത് അത്യധികം ഉജ്വലമായി പ്രകാശിക്കും. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഒരുത്തമക്ഷത്രിയസ്ത്രീയായ പാഞ്ചാലി തൻെറ ഭർത്താവിനോടു ഇത്രയും കടന്നുപറഞ്ഞതിൽ ഒട്ടും ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. പക്ഷെ, പാഞ്ചാലിയുടെ ഈ വാക്കുകൊണ്ടൊന്നും യുധിഷ്ഠിരൻെറ സ്ഥിരനിശ്ചയത്തിന്നു യാതൊരിളക്കവുമുണ്ടായില്ല. കാമാദികൾക്കടിപെട്ട് സത്യത്തെ ഉല്ലംഘിക്കുന്ന ദേഹമല്ല യുധിഷ്ഠിരൻ. സത്യവും നീതിയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവതന്തുക്കളായിരുന്നു. അവയെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നു അദ്ദേഹം എന്തുക്ലേശവും സഹിച്ച് എത്രകഠിനമായ ആപത്തിനോടും ധീരധീരം പോരാടിയിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടുസംവത്സരം വനവാസവും ഒരു സംവത്സരം അജ്ഞാതവാസവും അദ്ദേഹം കൌരവന്മാരോടു ശപഥപൂർവ്വം സമ്മതിച്ചതാണ്. ആര് എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും അദ്ദേഹം അതിനെ ലംഘിക്കുകയുമില്ല.

പാഞ്ചാലിയെത്തുടൎന്നു ഭീമസേനനും ധൎമ്മപുത്രരോടു പലതും പ്രസ്താവിച്ചു. കുടിലഹൃദയന്മാരെ കുടിലഹൃദയം കൊണ്ടുതന്നെ ജയിക്കണമെന്നും, വിജിഗീഷുക്കളായ രാജാക്കന്മാർ, ശത്രുക്കളുമായിച്ചെയ്യുന്ന ഉടമ്പടികളെ ആവശ്യംപോലെ അവഗണിക്കമാറുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ നിശ്ചിതമായകാലം കഴിയുന്നതുവരെകാത്തിരിക്കാതെ ഉടനടി കൌരവന്മാരോടു യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെടണമെന്നും ഭീമസേനൻ ബലമായി വാദിച്ചു.

ശത്രുക്കൾചെയ്യുന്ന നികാരങ്ങളെ നിരൂപിച്ച് ക്ഷുബ്ധഹൃദയരായ സോദരനേയും പാഞ്ചാലിയേയും ശാന്തസ്വരത്തിൽ സാന്ത്വനവാക്കുകളെക്കൊണ്ട് യുധിഷ്ഠിരൻ ഒരുവിധം സമാധാനിപ്പിച്ചു.

ഉപകാരകമായതെ ഭൃശം,
പ്രസവഃ കൎമ്മഫലസ്യ ഭൂരിണഃ,
അനപായി, നിബർഹണം ദ്വിഷാം,
നതിതിക്ഷാസമമസ്തി സാധനം.

"ഭാവിയെ ഭാസുരവും അനശ്വരവും ആക്കിത്തീൎക്കുന്നതും, ബഹുവിധങ്ങളായ കൎമ്മഫലങ്ങളെ നൽകുന്നതും, അനപായവുമാണ് സഹനശീലം. ശത്രുക്കളെക്കീഴടക്കുന്നതിന്നു ഇത്രനല്ലതായ മറെറാരായുധമില്ല". ഇതായിരുന്നു യുധിഷ്ഠിരൻെറ സമാധാനം.

ഭീമനേയും മററും ഈ വിധം സമാധാനിപ്പിച്ചതിന്നുശേഷം അദ്ദേഹം പിന്നേയും ഭാവിയിൽ കൎത്തവ്യത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുവാൻതുടങ്ങി. ശത്രുക്കൾതങ്ങളുടെ രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തി. തങ്ങളെ പല വിധത്തിലും അവമാനിച്ചു. തേജസ്വികളും വൈരനിൎയ്യാതനത്തിന്നു പൎയ്യാപ്തന്മാരുമായ സോദരന്മാർ തന്നിലുള്ള ഭക്തികൊണ്ടുമാത്രം ഇതെല്ലാംസഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ശത്രുസംഹാരത്തിന്നു തൻെറ അനുജ്ഞയെ കാത്തുകൊണ്ടു ഭീമൻ മുതലായവർ അക്ഷമരായിരിക്കുന്നു. വിജയം സന്ദിഗ്ദ്ധമാണെങ്കി

ലും അസ്വതന്ത്രരായി അവമാനം സഹി ച്ചുകൊണ്ടു കാലംകഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ പോൎക്കളത്തിലിറങ്ങി പരന്മാരോടു പോരാടി വീരസ്വൎഗ്ഗം പ്രാപിക്കുവാനാണ് അവർ ഇച്ഛിക്കുന്നത്. ശത്രുക്കളാണെങ്കിൽ, ചതുരുപായങ്ങളേയും പ്രയോഗിച്ച് ജനങ്ങളെ സ്വാധീനമാക്കുവാനും, പ്രഭുശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാനും അശ്രാന്ത പരിശ്രമം ചെയ്തുവരുന്നു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും രാജ്യം തിരികെക്കൊടുക്കാതെ കഴിക്കണമെന്നുതന്നെയാണ് അവരുടെ ഉദ്ദേശം. കൌരവന്മാൎക്ക് ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും ശക്തി കൂടിക്കൂടിവരുന്നു; തങ്ങൾക്കു ക്രമേണ ക്ഷയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പതിമൂന്നു സംവത്സരം ഇങ്ങിനെകാത്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽപിന്നെ രാജ്യം കിട്ടുന്നകാൎയ്യം സംശയംതന്നെ. സത്യലംഘനംചെയ്തു യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അതിൽപ്പരം മഹാപാതകം വേറെയില്ല. ജയംനേടുവാനും പ്രയാസമാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചിന്തകളാൽ യുധിഷ്ഠിരൻ കുഴങ്ങി എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ പൎയ്യാകുലനായിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പിൽ കരുണാമൂൎത്തിയായ വേദവ്യാസ മഹൎഷിപ്രത്യക്ഷമായി ഇങ്ങിനെ ഉപദേശിച്ചു:—

"മഹാത്മാ"വായ യുധിഷ്ഠിര! അങ്ങു വ്യാകുലപ്പെടരുത്. ഐഹികവും ആമുഷ്മികവുമായ ഭൂതിയെ അഭിലഷിക്കുന്നവൎക്ക്, നിജൻ, പരൻ, എന്നുള്ള വ്യത്യാസമില്ല. അവർ സൎവ്വത്ര സമദൃഷ്ടികളാണ്. തപോധനന്മാർ പ്രത്യേകിച്ചും അങ്ങിനെയുള്ളവരാണ്. എങ്കിലും അങ്ങയുടെ ഗുണഗണങ്ങളാൽ എൻെറ ഹൃദയം ആകൎഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിസ്പൃഹന്മാരായ മുമുക്ഷുക്കൾക്കുകൂടി സജ്ജനങ്ങളിൽ പക്ഷപാതം ഉണ്ടാകുന്നതു് സാധാരണമാണല്ലോ. ദുഷ്ടന്മാരായ അങ്ങയുടെ ശത്രുക്കൾ മഹാജനസമക്ഷം അബലയുടെ നേരെ ക്രൂരവും നീചവുമായ വിധത്തിൽ അക്രമം പ്രവൎത്തിച്ചപ്പോഴും അങ്ങു ധൎമ്മഭ്രംശം വരുത്താതെ സത്യത്തെത്തന്നെ പരിപാലിച്ചു എന്തെല്ലാം ആപത്തുകൾ സംഭവിച്ചിട്ടും അങ്ങയുടെ സത്യനിഷ്ഠക്കോ, സഹനശക്തിക്കോ യാതൊരു ഭംഗവുമുണ്ടായില്ല. ഇതിനാൽ അങ്ങയുടെ ഗുണോൽകൎഷം വ്യക്തമായി. അങ്ങയുടെ മനശ്ശക്തിക്കും, ഗുണപൌഷ്കല്യത്തിന്നും എത്രത്തോളം സാരമുണ്ടെന്നുഇപ്പോൾ വ്യക്തമായതിനാൽ, ശത്രുക്കൾ ചെയ്തതും ഒരു വിധം ഉപകാരംതന്നെ. പക്ഷെ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ശത്രുക്കൾ അധീനമാക്കിയ അങ്ങയുടെ രാജ്യം അങ്ങയ്ക്കു തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. അവർ വിട്ടുതരുന്നത് തീരെ അസംഭാവ്യമാണ്. അതിനാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു് ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കണം:—

ലബ്ധ്വാ ധരിത്രീ തവ വിക്രമേണ
ജ്യായാംശ്ച വീൎയ്യാസ്ത്രബലൈൎവ്വിപക്ഷഃ
അതഃ പ്രകൎഷായ വിധിൎവ്വിധേയഃ
പ്രകൎഷതന്ത്രാ ഹി രണെ ജയശ്രീഃ.

കുറെക്കാലം സ്വേച്ഛപോലെ ഏകാധിപത്യംഅനുഭവിച്ചതിന്നുശേഷം ശത്രുക്കൾ തനിയേ രാജ്യം വിട്ടുതരുമെന്നു വി

ചാരിക്കുന്നത് വെറുംവ്യാമോഹമാണ്. ഇത് അങ്ങൾക്കുതന്നെ അറിവുള്ളതാണല്ലോ. വിക്രമംകൊണ്ടല്ലാതെ രാജ്യം വീണ്ടെടുക്കുവാൻ അങ്ങൾക്കു സാധിക്കുകയില്ല. ശത്രുക്കളാണെങ്കിൽ, വീര്യംകൊണ്ടും, ആയുധംകൊണ്ടും ബലംകൊണ്ടും നിങ്ങളെക്കാൾ എത്രയോ പ്രബലന്മാരാണ്. പ്രബലന്മാർക്കേ യുദ്ധത്തിൽ ജയം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ ശത്രുക്കളെക്കാൾ പ്രബലന്മാരായിത്തീരുവാനുള്ള വഴികളാണ് ഇപ്പോൾ ആലോചിക്കേണ്ടത്. അന്യൂനമായ പ്രഭുശക്തിയും, അപ്രതിഹതമായ മന്ത്രശക്തിയും, അനന്യൂതമായ ഉത്സാഹശക്തിയും ഉണ്ടായാൽ തീർച്ചയായും നിങ്ങൾക്കു വിജയംസിദ്ധിക്കും. മംഗളംഭവിക്കട്ടെ.

ഒരു പ്രേമവിപാകം.

(കുട്ടുണ്ണി, ഒരു പഴയവിദ്യാർത്ഥി.)

കാളിമയാളുന്ന ദേവിവിഭാവരി
കേളികളാടിയൊഴിഞ്ഞുപോയി.
ശംഖിൻ ധ്വനിയതാമാറെറാലി
ക്കൊള്ളുന്നു
മങ്കമാർ നിദ്രയെ വിട്ടിടുന്നു.
പൊന്മൌലിചാർത്തിയ പൂങ്കോഴി
ക്കൂട്ടത്തി-
ന്നാരവം പാരെങ്ങും പൊങ്ങിടുന്നു.
മാർത്താണ്ഡദേവൻ തൻ ചെങ്കതിർക്കാ
ന്തിയാൽ
പാർത്തലമെങ്ങും വിളങ്ങിടുന്നു.

ഏതോന്നതാംഗിയുണ്ടപ്പുറം മേടയിൽ
വാതായനത്തിന്നിടത്തുവശം
ചാരുകസേലമേൽ പേലവമായൊരു
നീരാളശയ്യയിലായിരിപ്പൂ.

* * * * * * *

കല്യാണവാരിധിയാരിതു സൌധത്തിൽ
കല്യയായ് മേവുന്നു? "സബൂനിസ്സാ"
ഔറംഗസീബിൻെറ സന്താനതല്ലജം
*"ദീലറാസ് ഭാനു"വിൻ ഭാഗ്യരാശി.
അക്ബർഖാൻനേതാവിൻ പ്രേമമുകുളമ-
മങ്കമാർവംശത്തിൻ വൈജയന്തി
പാഴ്സിമഹിളകൾ മാനിക്കും മാണിക്യം
നൂർജിഹാൻമാനിക്കും മുത്തുമാല്യം.

പാഴ്സിഗ്രന്ഥാവലി ചൊല്ലി ഹൃദി
സ്ഥമായ്
"നാസ്താലിക്ക്"ക്ഷരം ശിക്ഷചെയ്തു.
ബാല്യം മുതൽക്കതിവാസനകൂടിയ
കല്യേ! നീ ശാസ്ത്രീയരംഗമേറി.
ഖുറാനിൽക്കാണുന്ന തത്വമുരുവിട്ടു
പാരംബ്രഹ്മത്തിനെ നേടി നേടി.
കാവ്യരസാസ്വാദസമ്പത്തിലക്ഷ്യമായ്
നവ്യമാം കാവ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതും.
മാനുഷമാനസാകർഷണം ചെയ്യുന്ന
ഗാനയന്ത്രങ്ങളിൽ വീണയിലും
ശിക്ഷിച്ചു ശിക്ഷിച്ചു പാടവം നേടിയു-
മക്ഷയ്യമേവനും തോഷമേകി.

ധീരയുവാവിവൻ സൌധശൃംഗത്തിലെ
ചാരുഗവാക്ഷത്തിൻ രന്ധ്രത്തൂടെ
സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നുതന്വംഗീമൌലിയെ
സൂക്ഷ്മത്തിലാരെന്നു ചിന്തിക്കാതെ.
താനൊരുയോദ്ധാവ്, വാനാരിമുകിലരാ-
ട്ടൌറംഗസീബുതന്നേകപുത്രി.

അക്ഷമനായ-വനക്ഷിസന്ദേശത്താൽ
തൽക്ഷണം മുഗ്ദ്ധയാം തന്വിയോടായ്
ഉൾത്തട്ടിലിദ്ധമാം രാഗത്തിൻസാരത്തെ
വ്യക്തമായോതുവാനുദ്യമിച്ചു.

അപ്പുസൌധാങ്കണെമേവും
'സബൂനിസ്സാ'
യിച്ഛിക്കും ജാരനരികിലെത്തി.
കന്ദർപ്പക്രീഡക്കായ് കൌതുകം
കൈക്കൊണ്ടു

* ദീലറാസ് ഭാനു-ഔറംഗസീബിൻെറ പാഴ്സി ഭാര്യ.

മന്ദമട്ടത്തെത്തുമഖ്ഖിൽഖാനെ
വെട്ടിക്കളിക്കുന്ന കണ്ണിൻമുനകൊണ്ടു
തട്ടിമയക്കിനാളേണാക്ഷിയും.
ശേമുഷിയേറ്റുന്നൊരൌറംഗസീബുമാ-
സ്സീമന്തപുത്രിതൻ പ്രേമസാരം
ഗൂഢമായ് ചാരന്മാരാതിയറിഞ്ഞുടൻ
ഗാഢംകുപിതനായ്ത്തീർന്നു ഭൂപൻ.
ദുർവ്വിധിത്തള്ളലാൽദുർയ്യോഗംപ്രാപിച്ച
യൌവനയുക്തനാമഖ്ഖിൽഖാനെ,
പ്രേമമാംപാശത്താൽസാമോദംബന്ധിച്ച
കാമസമാനനാം കോമളനെ,
കാഠിന്യമേറുന്ന ശൃംഖലകൊണ്ടുടൻ
ഗാഢമായ്ബന്ധിച്ചു വീതശങ്കം.
രാജഭടന്മാരും രാജസശാലിയാം
രാജാവിൻ ചാരത്തുകൊണ്ടുചെന്നു.
ദില്ലീനരാധിപൻ രോഷാരുണേക്ഷണൻ
തെല്ലുമലിവെന്യേ ചൊന്നാനേവം.
"മാനുഷഗർവ്വത്തിനുദ്ദാമമൂർത്തിനീ
മാനവും നാണവും മാനിയാതെ
പാരിതിന്നീശന്റെ പുത്രിയെപ്പുല്കിയ-
ച്ചാരിത്രഭംഗം വരുത്തുകയോ?
രാജാധിരാജന്റെ വീരപതാകയിൽ
വ്യാജമായ് പാഴ്കരിതേക്കുകയോ?"
നിർദ്ദയംകല്പിച്ചു വിശ്വധുരംധരൻ
ദുർമ്മദൻ, "ദുഷ്ടനാമഖിൽഖാനെ
കെട്ടിവരിഞ്ഞുതുറുങ്കിനകത്തിട്ടു
പൂട്ടുവിൻവേഗമെൻ സൈനികരെ!
ഇങ്ങിനെമന്നവൻ ചൊന്നോരുശാസനം
മങ്ങാതെകേട്ടുടൻ രാജഭൃത്യർ.
വൻഭിത്തികളൊത്തവൻകല്ലറക്കകം
കമ്പമിയലാതൊരഖിൽഖാനെ.
അമ്പകന്നങ്ങിനെ യിട്ടടച്ചീടിനാർ
വമ്പനാം വ്യാഘ്രത്തെയെന്നപോലെ.
കാരാഗൃഹമാകും കുന്ധത്തിൽകത്തിടും
വീരപ്രതാപാഗ്നി യുദ്ധവീരൻ.
ആലസ്യം ലേശവുമേശാതെ കണ്ടുതൻ
ലാലസിച്ചീടിനാൻ പാഴ്തുറുങ്കിൽ.
ഘോരതുറുങ്കിന്നകത്തെങ്കിലും സദാ
മാരശരമേറ്റു മാഴ്കിയിവൻ.
ആടലിൻതള്ളലാലുൾത്തടം തപ്തമായ്
വാടിയുണങ്ങിയ താർദളം പോൽ.
മാനസഭൂവിലായ് പൊങ്ങിവളരുന്ന
നാനാവിചാരങ്ങൾ ഉൾക്കടങ്ങൾ:—
"പ്രേമപ്പൊൻകന്ദമെ! ദേവി! നിൻ രാഗത്തി-
നാമയം വന്നുപോയി ത്തരത്തിൽ.
മാമകമാനസപ്പൊയ്കയിൽ ക്രീഡിക്കും
കോമളഹംസികെ! വെൽവൂതാക!
ശൃംഗാരവീക്ഷണകല്ലോലമാലയി-
ലങ്ങിങ്ങുപായുന്ന മീനമായും,
ചെന്തൊണ്ടിച്ചെഞ്ചൊടിത്തുമലർ തൂകുംനൽ
പൂന്തേൻനുകരുന്ന ഭൃംഗമായും,
ആഗുല്ഫലംബിയാം കാറണിക്കുന്തലിൽ
രാഗത്തൊടപ്പിക്കും സൂനമായും,
ദേവി! നിൻമേനിയിലാകവേ പൂശുന്ന
പാവന ചന്ദനലേപമായും
കാലംകഴിക്കട്ടെയെൻ മനസ്സെന്നുമേ
ലീലയിൽ പ്രേമത്തെലാളിക്കട്ടെ!!
മന്മഥശില്പിതൻ ശില്പവൈദഗ്ദ്ധ്യമെ!
പ്രേമസർവ്വസ്വമെ! വേൽവൂതാക!"

Ramaswamy and the Giant.

By

C. Kochunni Raja.

ONCE upon a time—and a very tough time it was—a boy named Ramaswami lived in a humble cottage on the outskirts of a village in Palghat. Ramaswami was an earnest, hard-working lad. His industrious habits often led his friends to quote the old saying that "all work and no play makes Jack a dull boy." And if the sort of people who quote old sayings found him dull, you can just imagine how dull he really must have been!

But he was ambitious. He longed to forge ahead and make a name for himself. His uncle Seshu Iyyer had forged ahead and made a name for himself, but it had been the wrong name, and now uncle Seshu is serving twenty years in jail for forgery.

Ramaswami had no desire to emulate his uncle. What he wanted to do was something heroic, some feat of daring which would send his name thundering down the ages. Wistfully he dreamt of the heroes of Bharata, Bhagavata, and Indian History—men like Bhimasena, Balabhadra, Sivaji etc How could he, a poor insurance agent, hope to equal them for public acclaim? He had no *'gada'* or club, neither any weapons but only a Blackbird fountain pen and a paste-board attache case.

On a high mountain not far from the village there dwelt a giant named Mahakaya. This particular giant—who as a matter of fact was not very particular, for he ate every one who happened to come along,—caused the natives a great deal of annoyance. It was his habit to descend upon the village every fortnight or so and carry off several of the inhabitants. He would take them away to his den and they would never be seen again. His appetite was enormous, as in a single year he reduced the village from pop. 3,289 to 2,124. (These figures were supplied by the local adhigari—the village head-man—and areprobably exaggerated.)

Many brave men had attempted to slay this gient, but none had succeeded and few had lived even to tell of their failures. He was over three hundred years old and large for his age; when he roared the very earth trembled.

Nevertheless, Ramaswami determined to rid the countryside of this scourge or die in the effort. So he set out for Mahakaya's den one fine September morning armed with charts, tables, prospectuses and an impressive collection of statistics.

Mahakaya had just finished break-fast and was stlll seated in the dining hall when Ramaswami arrived. Before him was a large flagon of toddy as big as a rain-barrel.

Without knocking, the youth strode into the huge dining hall, doffed his Khadar cap and bowed. "Mr. Mahakaya?" he said " Ramaswami is my name. I have a little proposition here which I am sure will be of interest to you. Can you spare me a few minutes of your time?"

The giant, amazed at the effrontery of the lad, glared at him ferociously and roared "Fee Fie Fo Fum."

Now Ramaswami had studied the technique of salesmanship. He knew What to do when the Prospect says "No." But there had been nothing in the text books about what to do when the prospect says "Fee Fie Fo Fum." For a moment he was non-plussed.

"I beg your pardon?" he said.

"Fee Fie Fo Fum!" repeated Mahakaya. "I smell the blood of a Kumbhakonam Pattar."

"Is that so?" remarked Ramaswami chattily. "My mother belonged to Kumbhakonam. Our people are still there. Her father was the head cook in M. A. R. M. S. V. Chettiar's choultry and her brother was the chief secretary to the Diwan of Serampur. Perhaps you have heard of them"?

"I ate an old Vadhyar from that side once," said Mahakaya reminiscently "rather stringy he was."

"Well, well" sighed Ramaswami "Fancy that! It just goes to show that this is a small world after all. I suppose it seems especially small to you, being a giant—And that brings me to the object of my call or perhaps I should say my mission;" Ramarwami laughed modestly: "for I am in a sense a sort of missionary"

"You know what happens to missionaries, Pandits and Moulanas" observed the giant glancing significantly at the massive iron cauldron which hung in a corner of the room over a fire.

"I was speaking figuratively" Ramaswami explained. "I am here in your interests, Mr. Mahakaya. My company has made a special study of giants and their problems, and we have devised a plan which I believe would be ideally suited to a person in your circumstances. Have you ever stopped to think where you will be at sixty five?"

"Sixty five!" the giant roared derisively. "I was three hundred and twenty eight last Onam, thou fool!"

"Well then" amended Ramaswami "have you ever stopped to think where you will be at three hundred and sixty-five? This Business of being a giant is all right while it lasts, but you know as well as I do, that it cannot last for ever. Pooh! What happened to Hidamba, Baka, and others? You may think that you will always be able to take care of yourself and your family. But will you? Statistics show"———

"Get hence—both thee and thy statist cs"! shouted Mahakaya, picking up his club. "Thou art spoiling my day."

"Statistics show" continued Ramaswami as he dodged a blow from the club "that a giant of your age has an expectation of life of only 59.71 years. The rate of mortality among monsters is rising very steadily.

"Not long ago I was talking to an old giant Kabandha over in Dandakaranya. I tried to sell him some fire and brimstone insurance, but he was not interested. Then I offered him an accident policy but he said he didn't need one because he was invulnerable. That was what he thought, mind you. But along came Sri Rama and what happened? Today Kabandha is nothing but a myth."

"Humph! I'd like to see Sri Rama trying to klll me. I would graind his bones to make my bread!"

"I am sure you would, sir," agreed Ramaswami ingratiatingly "but we never can tell what the future has in store for us. Why only the other day I was discussing insurance with a prominent giant Mr. Kumbhodara—perhaps you are acquainted with the gentleman, sir,—and he said to me 'why should I worry about insurance? I have never been sick a day in my life.' 'Very well, sir,' I said 'far be it from me to influence you against your wishes, but mark my words, the time will come when you will regret this.'

"Well" said the giant with grudging interest "did it?"

"The very next day he was stricken with a fever" replied Ramaswami solemnly, "and within the week, he was dead."

The giant stirred uneasily.

"Mr. Mahakaya" continued Ramaswami climbing on the table and putting his face very close to the giant's, "What would you do if some Bhimasena were to

come along and knock out a tusk off your mouth with his 'gada'? How would you pay the doctor's bills? What would become of your wife and little ones? Have you ever stopped to think"?

As Ramaswami talked on, emphasizing his points by tapping the giant's broad bosom with an incisive forefinger, Mahakaya stopped rumbling like a distant thunderstorm and lapsed into a gloomy silence. At the end of half an hour his face had begun to look a little haggard; his expectation of life had dropped from 59.71 to 42.09 and his blood pressure had risen proportionately.

Mahakaya could feel the weight of his years pressing down upon him and glancing at his reflection in the polished cover of his goblet he was not surprised to observe that his handsome red beard had turned completely white. He wished Ramaswami would stop harping upon the evanescence of human existence. It was enough to age any one.

With the hope that perhaps a good scare might silence the morbid young man, Mahakaya took a deep breath, rolled his eyes and prepared to utter a bloodcurdling roar, "Fee Fie Fo Fum." He cried—but to his embrassment, his voice was cracked and quavering. Ramaswami only smiled indulgently at the interruption and resumed his explanation of the permanent disability clause.

Infuriated, the doddering giant seized his iron-studded bludgeon; but when he attempted to swing it above his head, it slipped from his palsied hand and clattered to the floor. There was nothing for him to do but sit there helplessly and listen to the dry rustling of his hardened arteries.

The sales talk continued without further interruption. Two hours later as Ramaswami was explaing the difference between partial and total disability, (with examples) Mahakaya gave a low moan and closed his eyes. And by the time Ramaswami had completed a vivid description of how Mr. Wadbern lost his three fingers while trying to start his old Ford the giant was dead.

Thus did Ramaswami, alone and unaided succeed where doughty knights and men-at-arms had failed; he had talked the giant to death.

There was great rejoicing when the good people of the village learned that Mahakaya was no more. As a reward for his valour the Managing Director of Ramaswami's company permitted him to wear a medal signifying that he was a Ten Year Man, although actually he had been with the company only nine years and eleven months.

So the story ends happily for almost all concerned. But our sympathies remain with the giant who was more chinned against than chinning. Anyone who has had the misfortune to be regarded as a 'prospect' by an enthusiastic insurance agent, will appreciate Mahakaya's sufferings.

A good insurance man can, in fifteen minute's conversation make a Sandow look like a tottering old man. As he speaks of the future in soft, sympathetic tones, you can fairly well smell the odour of tuberoses and hear the creaking of the undertaker's folding chairs. In an attempt to demonstrate the power of the mind over chatter, you may concentrate resolutely upon the bright ephemeral things of life comics in the last issue of the Punch, a pretty face you saw at the beach, the engaging scene at Municipal election polling office, or a plate of biryani in the Mohamadan refreshment room. But the insurance talk flows on, and eventually you are brought back to the realisation that death is inevitable, if not downright imminent, and that something ought to be done about it.

When the insurance agent has sung his statistical parody, and created a proper mood of despondency in his 'Prospect', he springs the policy. His explanation of the policy is like the rainbow after the rain. He says in effect: it is a pretty hard world; she forces of nature

are all against you and you don't have a chance. But we old altruists are willing to help you make the best of a bad job.

It is a mystery to me how the Insurance Companies get along. Every agent I meet offers me what is apparently the best policy in the world. Here is one which promises me a cash settlement of Rs. 15,000 at the age of 55, and Rs. 200 a month in case of total disability. That seems fair enough. But here is another who offers me Rs. 25,000 at forty-five and Rs. 250 a month if I break a leg while riding a jutka driven by a man between the ages of fifty and sixty. I am almost persuaded to accept it. But wait! Here is another who assures me of Rs. 100,000 outright and a life income of Rs. 1,500 a month; all I have to do is to be struck by lightning at the corner of the Feroke and Francis Roads on the second Wednesday after the first Monday in November. It seems almost too good to be true.

Every few weeks there appears a new policy which promises new benefits for its prospective holders. Every few days some agent button-holes me and offers me more money for less money. Each proposition is a little more generous than its predecesser. At the rate things are going on now, it will be only a matter of time before the Insurance business is out-and-out philanthropy, and a man can get a good policy for nothing. I for one have decided to wait till that time. It won't be long now.

The Old Teacher.

1. The tyrant of his little school,
   Armed with a single rod,
   He teaches the old and young alike
   It is not good to nod.

2. His bald head shines with Learning's light,
   His wiskers indicate
   Like hand-posts learning's surest way
   From the ear is to the pate.

3. He calls his pupils, every one,
   A rogue, and finds him such;
   No wonder; he is one like like these
   They are with him in touch.

4. He knows that two and two make four,
   He knows the world is round;
   He knows no science and therefore thinks
   There's something in it unsound.

5. He tolerates not another noise
   As long as he can roar;
   His boys are always silent thus
   But when he bends to snore.

6. His teaching leaves a mark behind
   Not only on the brains;
   But on the backs and on the heads
   Wherever his blows he rains.

M. V. Prabhu.

Medical Inspection.

By

N. S. Venkatachala Iyer, L. M. & S.

[Our thanks to Dr. Venkitachala Iyer, our learned and genial medical officer for a most lucid and helpful contribution on a matter of vital interest.—ED,]

'TO be is not called life, but to be well.' Success in and enjoyment of life consists in the possession of a sound mind in a sound body. Mind and body act and react upon each other and are so interdependent that the possession of the one without the other does not equip one for the race of life. The best gifts of intelligence and fortune are of little use if the body be not healthy enough to use and enjoy them. Therefore, the necessity for striving to maintain a good standard of health is obvious. But by what means this standard of health can be secured is the problem.

It must be borne in mind that educational institutions exist not for ministering to the mind alone but also for improving the moral and physical conditions of the pupils that attend them. The students spend the greatest part of the day at schools and colleges and it is there that the foundation for good physical development should be laid. Further it has been increasingly realised that the several serious and permanent defects and diseases of adult life such as stunted growth, ill-developed body, bad vision almost amounting to blindness, heart-disease, rheumatism, tuberculosis, etc. have their origin in the neglect of minor ailments in children and are easily preventible by institution of efficient supervision over their health.

It is this idea that is embodied in the adoption of the scheme of medical inspection of educational institutions. The term 'educational institutions' include not only the pupils attending the same but the buildings, the playgrounds and hostels as well. This scheme of medical inspection has, for several years past, been in existence in various European countries. It has been found to do incalculable good to the school-going population and has been the object of unstinted praise by both educationists and medical men. The deep interest and enthusiasm that centres round the measure and the large sums of money devoted yearly to the proper working of the same in all its details bear ample testimony to the highly beneficial results accruing therefrom. In the west, provision exists not only for examination but also for complete treatment of pupils found suffering from various diseases. Further, intense propaganda work is also conducted in the shape of newspaper articles and magic lantern lectures with a view to educate the public regarding the ill-effects of neglected minor ailments in children and the benefits derived by early treatment of the same.

Being impressed with its good results, this scheme has been imported into our country but it is yet too early to judge of its results. Several details still remain to be worked out. Thus, provision has not been made for the treatment of children; nor has sufficient attention been paid to educate the public by propaganda work. Besides, the poverty-srticken condition of our land, the lack of education of the public, the negligence or indifference of parents to minor ailments

of their children, and the dread of all kinds of operative procedures, all these combined have stood in the way of deriving the best of results.

It is now nearly a decade since the medical inspection of our college has been instituted and though the results have not been all that could be wished, yet, it must be mentioned, that slow but sure progress is being made. All students of our college know how an inspection is condncted in the first few months of every academical year. When the inspection is at an end, such of the pupils as do suffer from diseases receive the cards of 'Intimation for parents or guardians', wherein the particular diseases they suffer from are specified. These cards are intended to warn the respective parents or guardians of their childrens' ailments and to suggest to them the advisability of resorting to suitable treatment. The most important aspect of the scheme, namely treatment, is left entirely to their charge.

When medical inspection was newly started in our college, the pupils used to appear for inspection before the medical examiner, with anxious faces, trembling limbs and palpitating hearts. They looked very flurried and wanted to get away from him as soon as they could. Further, actuated probably by feelings of shame they tried to conceal their defects, which it was the very object of the medical examination to disclose. But repeated inspections have brought about a welcome change in their attitude towards this yearly function. Now, they take great delight in being examined, they often whisper and sometimes speak out their ailments and at times even perplex the examiner with complaints of vague pains on this part of their chest and that part of their abdomen. However minute the medical inspection may be, it cannot become thorough without the co-operation of the pupils.

All students are examined at college. It follows therefrom that none of them are suffering from any of the more serious diseases, for, that would have necessitated absence from college. It is the insidious and the less alarming, but let it emphasised, none the less important diseases and defects that meet the eyes of the medical examiner. Early detection of diseases and early institution of treatment medical or surgical, is the very essence of medical inspection. During inspection, several ailments or predispositions to or incipient stages of various diseases are detected by the examiner, and warned against. If these warnings are neglected, the diseases may grow unchecked and assume such proportions as to cause serious disablement to children requiring at a later date, anxious treatment at enormous expense and with doubtful results. Early treatment sav s suffering on the part of the boys, expense on the part of the parents, and above all, secures the best of results at the hands of a medical man.

In the foregoing paragraph, reference was made to the insidious and the less alarming of the childrens' defects. What exactly is meant thereby; can only be made clear, by a brief consideration of a few concrete examples During inspection, all organs, the eyes, the nose the mouth, the, chest, the lungs, etc., are systematically examined. Let the examination of the mouth be considered. The mouth is the gateway of entrance to many diseases. An inspection of the mouth reveals the condition of the teeth, tongue, tonsils and the presence of adenoids if any. While the functions of the teeth and tongue are well-known, those of the tonsils and adenoids are but imperfectly understood, even by medical men. But whatever be the functions of organs and however much they be esteemed, once they are diseased, they are not only useless in themselves, but they disturb the proper functioning of other organs and so cause serious and far-reaching disorders Thus the teeth, and the tonsils when diseased, and adenoids

are capable of exerting very baneful influences. The teeth may become affected by Pyorrhea Alveolaris. This is a condition in which there is accumulation of pus in the sockets of the teeth. Disregard of this condition results in our swallowing this poisonous material every moment of our life, to the great detriment of our health. Pyorrhea is said to be capable of producing indigestion, inflammation of the gums, tongue, the stomach, the intestines and the appendix, rheumatism, heart-disease and severe anaemia, etc. So also is the ignorance that prevails about the harmful effect of enlarged tonsils and adenoids. They may be the root-cause of recurrent inflamatory attacks of the tonsils, the pharynx, the larynx, and the lungs, of rheumatism, tuberculosis heart diseases, chronic suppurative diseases of the ear, deafness, stunted growth and marked dullness of intellect. Similarly, defective vision, unless its progress be arrested by the use of correction glasses may lead on to further loss of acuity of vision and blindness.

Besides inspection of boys; the medical examiner advises, keeping out of school such pupils as are suffering from infectious or contagious diseases, such as, scabies, tuberculosis, leprosy, syphilis, convalescents from small-pox, chicken-pox, measles, etc, thereby minimising the risk of the spread of infection to others. He also suggests to the management the advisability of closing down the institution for such temporary periods as may be deemed expedient on occasions of suspected or actual outbreaks of epidemic diseases such as, cholera, plague etc. in the neighbourhood. He inspects the school-buildings, the playground, and the hostel and makes suitable suggestions for improvements, sanitary or otherwise. The class rooms too require inspection in accordance with the elementary rules of hygeine, with a view to avoid the evil effects of overcrowding, insufficient ventilation and lighting.

Until better conditions come to prevail, the scheme of medical inspection depends for the yield of good results upon the most willing and cordial co-operation of the parents and guardians of the pupils. Their responsibility towards ridding their children of their diseases cannot be too strongly emphasised. It is as much their duty to treat them for their ailments as it is theirs to feed them, to clothe them, or to send them to school. Poverty, ignorance or negligence should on no account, be impleaded for not doing their duty towards their children.

Lastly, the introduction, in our college, this year, of new and interestiug games under the supervision of a trained physical director, who proposes to bring to the playground as many pupils as possible, is deserving of mention. Again the teaching of the elementary rules of general and personal hygiene, and the teaching of physiology should form part of the routine of school curriculum.

സാഹിത്യത്തിൽ മതഭേദങ്ങൾ.

ശില്പവിദ്യയും, ചിത്രമെഴുത്തും പലതരത്തിലുള്ളതു പോലെതന്നെ സാഹിത്യത്തിലും പല രീതികൾ ഉണ്ട്. ശില്പികൾ മനുഷ്യരൂപത്തെ സൃഷ്ടിക്കും. മൃഗങ്ങളുടേയും, പക്ഷികളുടേയും പ്രതിമകളെക്കൊത്തിയുണ്ടാക്കും; വൃക്ഷലതാദികളെ മരത്തിലും, കല്ലിലും, സ്വർണ്ണാദി ലോഹങ്ങളിലും നിർമ്മിക്കും. മനോധർമ്മത്തിൽ ചില ലതകളെ കല്പിച്ചുണ്ടാക്കും. പലകൃത്രിമപ്പണികൊണ്ടും നയനേന്ദ്രിയത്തെ വഞ്ചിക്കും. ഇങ്ങിനെ ശില്പവിദ്യയിൽ വിദഗ്ധന്മാരായ ജനങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന കൊത്തുവേലകളിൽ ചിലതു നല്ലതെന്നും, ചിലതു ചീത്തയാണെന്നും പറയുന്നതെങ്ങിനെയാണ്? രുചിഭേദംകൊണ്ടോ, വൈകല്യംകൊണ്ടോ, പരിപൂർണ്ണത എത്താത്തതു കൊണ്ടോ ദോഷം പറയുകയല്ലാതെ ഒന്നു മറ്റൊന്നിനെക്കാൾ നല്ലതാണെന്നോ, ചീത്തയാണെന്നോ പറവാൻസാധിക്കുന്നതല്ല. തരതമഭേദം കാണാത്തദിക്കിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെ? ദുർന്നീതി കൊണ്ടോ?

ചിത്രം എഴുതുന്നവർ പ്രകൃതികോമളമായ ദിഗ്ഭാഗങ്ങളെയൊ, ദേശഭേദങ്ങളെയൊ മാത്രമെ എഴുതുവാൻ പാടുള്ളു എന്നും, മനുഷ്യന്റെ പ്രതിഛായ എഴുതുവാൻ പാടില്ലെന്നും ചിലർ ശാസിച്ചാൽ അതിന്നു വല്ല അർത്ഥവുമുണ്ടോ? പ്രകൃതിയുടെ ചിത്രമാണ് കാലത്തിന്നു യോജിച്ചതെന്നും, പക്ഷി മൃഗാദികളുടെ ചിത്രങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു ഉപയോഗമില്ലെന്നു പറയുന്നത് ന്യായമല്ല. പ്രകൃതിയെ വിട്ടു എഴുതുന്ന ചിത്രങ്ങളെല്ലാം അപരിഷ്കൃതാശയത്തിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്നതുമല്ല. നാട്ടിലും കാട്ടിലും കാണുന്ന ലതകളെയല്ലാതെ കൃത്രിമ ലതകളെ നിർമ്മിക്കുന്നത്. അപാടവമാകുമൊ? അഥവാ അസമർത്ഥതയുടെ ലക്ഷണമായിരിക്കുമൊ? വക്കും, മുക്കുംഭംഗിയാക്കുവാൻവേണ്ടിചിലർ കല്പിതലതകളേയും, കൃത്രിമ മേഖലകളേയും, സ്വസൃഷ്ടയായി ശൃംഖലകളേയും വരച്ചുണ്ടാക്കുന്നത് അനാവശ്യമാകുമോ? ഇങ്ങിനെ ചിത്രമെഴുത്തിൽ കാണുന്ന വിവിധരീതികളെ തിരസ്കരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. മനോധർമ്മത്തിന്നും, കല്പനാശക്തിക്കും അതിരില്ലാത്ത ഈ ലോകത്തിൽ ഭിന്നരുചികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു വല്ല വിലയുംഉണ്ടാകുമൊ? ഇല്ല: തീർച്ചയായും ഇല്ല. സത്യമായ ദക്ഷതക്ക് ഭാവവും, സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയും സിദ്ധിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഇതുപോലെ കവിതയിലും പല രീതികളും വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ട്. ഓരോ കവിയും അവനവന്റെ അഭ്യാസബലംകൊണ്ടു അവനവന്റെ രീതിയിൽ കവിതയെഴുതുവാൻ സമർത്ഥനാകുന്നു. ചിലർ വർണ്ണങ്ങളുടെ ഘടനയിൽ സമർത്ഥന്മാരാകുന്നു.

ചിലർ രചനാകുതൂഹലംകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധന്മാരായിത്തീരുന്നു. മററുചിലർ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു നാട്യനൃത്തങ്ങളെ ചെയ്യിക്കുന്നു. ഇതരന്മാർ അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിത്തീരുന്നു. അന്യന്മാർ പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ പടുക്കളായി ഭവിക്കുന്നു. രസത്തിലും, സ്തോഭത്തിലും ചാതുര്യത്തെ കാണിക്കുന്നു വേറെ ചിലർ. ചിലർ എല്ലാററിലും ഒരുപോലെ സമർത്ഥന്മാരായിട്ടും വരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പലേമാതിരിസാഹിത്യങ്ങളിൽ, ജനങ്ങൾ രുചിഭേദംകൊണ്ടു നല്ലതെന്നും, ചീത്തയെന്നും വക തിരിക്കുമ്പോൾ മത്സരം ഉത്ഭവിക്കുന്നു. മത്സരഗ്രസ്തന്മാർ ദോഷത്തിനെ ഗുണമെന്നും, ഗുണത്തിനെ ദോഷമെന്നും വാദിക്കുന്നു. ഈ മത്സരബുദ്ധികൾ സ്വമതത്തെ സ്ഥാപിപ്പാൻവേണ്ടി ഗുണത്തെ ദോഷമെന്നും, ദോഷത്തെ ഗുണമെന്നും വാദിക്കുമ്പോൾ പരപ്രത്യയനന്മാരായ മൂഢന്മാർ അതെല്ലാം സത്യമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പിന്നത്തെ ഗതിയെന്തായിരിക്കും. ഗംഗാദേവിയുടെ ഒരു ശ്ലോകം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല:

ഗുണം വിഹായ കാവ്യേഷു
മൂർഖോ ദോഷം ഗവേഷതേ
വനേഷു ത്യക്തമാകന്ദഃ
കാകോ നിംബമപേക്ഷതേ.

മഹാകവികളുടെ മനോഹരമായ കാവ്യങ്ങളിൽ ശിഥിലമായ ദോഷങ്ങളെ ഗവേഷണം ചെയ്തുനടക്കുന്നവർ മൂർഖന്മാരാണെന്നു് പരിശുദ്ധയായ ഗംഗ വിളിച്ചു പറയുന്നു. മഹാകവികളുടെ ശിഥിലമായ ദോഷങ്ങളെ ആക്കാനും കേൾപ്പാനൊ കാണുവാനൊ ആഗ്രഹമുണ്ടാകുമൊ? മഹാകവികളിൽ ദോഷാരോപണം ചെയ്യുന്നവർ മാത്രമാണ് ദോഷജ്ഞന്മാർ എന്നു് വല്ല സിദ്ധാന്തവുമുണ്ടൊ? മുന്തിരിങ്ങപ്പഴം തിന്നുന്നവക്ക് അതിലുള്ള കുരുവിന്റെ ഗുണമിന്നതെന്നറിവുണ്ടായിരിക്കയില്ലെ? കുരുവുണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞാൽ മുന്തിരിങ്ങയെ ആരെങ്കിലും തിന്നാതിരിക്കുമൊ? "ദ്രാക്ഷാഗോമായു" ന്യായേന മഹാകവികളെ പിന്തുടരുവാൻ കഴിയാത്തവർ മാത്രമേ നല്ലകാര്യങ്ങൾക്ക് ദോഷാരോപണം ചെയ്യുകയുള്ളൂ.

സാഹിത്യത്തിന്നു് മറെറാരുവിധം വിഭാഗമുണ്ട്. ഭാഷയെ പഠിക്കുവാനുള്ള സാഹിത്യമെന്നൊരുവൎഗ്ഗം; ജ്ഞാനം വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള സാഹിത്യം മറെറാരു വൎഗ്ഗം; ചിത്താഹ്ലാദത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന സാഹിത്യം വേറെ ഒരുവൎഗ്ഗം; കാലോചിതമായ സാഹിത്യം എന്നിങ്ങനെ വിഭാഗം ചെയ്യാം. ഇവയിൽ ചിത്താഹ്ലാദകരമായ സാഹിത്യങ്ങൾ എന്നും മനുഷ്യന്റെ സഹജീവിയായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. കാലോചിതമായ സാഹിത്യം താൽകാലികമായവയാകുന്നു. അതിന്നു ശാശ്വതമായ പ്രതിഷ്ഠ കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. ഒരു സമുദായത്തിലെ ദോഷത്തെയൊ, ഗുണത്തേയൊ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്ന സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദോഷനിവാരണാൎത്ഥവും ഗുണനിരൂപണാൎത്ഥവുമായി ഉണ്ടാക്ക

പ്പെട്ടവയായിരിക്കും. കവിലോകത്തിന്റെ ചിത്തചാപല്യം കൊണ്ടുമാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്ന ചില സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ജനസമുദായത്തെ ദൂഷിപ്പിക്കുന്നവയായിട്ടുണ്ട്. അവയെ ആരും ഉത്തമ സാഹിത്യത്തിന്റെ അംഗമായി വെക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവയെ കുറിച്ചുള്ള നിരൂപണം ഇവിടെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ കാണുന്ന സാഹിത്യശാസ്ത്രങ്ങൾ നാനാവിധത്തിലുള്ള കവിതകളേയും ഒരുപോലെ ശ്ലാഘിക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കാലത്തിൽ അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെമറന്ന്, പലവിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ച്, അവയെ ദോഷനിരൂപണത്തിന്ന് നിയമമാക്കി തീർത്തത് കഷ്ടാൽ കഷ്ടതരമാകുന്നു. ആ ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ ചില വിഭാഗങ്ങളെ നാം പരിശോധിക്കുക?.

ഓജഃപ്രസാദ മാധുര്യ്യഗുണതിതയഭേദതഃ
ഗൌഡവൈദർഭ പാഞ്ചാലാ രീതയഃപ
രികീർത്തിതാഃ

എന്നിങ്ങിനെ വിഭാഗിച്ചതുകൊണ്ട് എല്ലാ ജാതിക്കവിതകൾക്കും ഈ ഇനങ്ങളിൽ, ഒന്നിലല്ലെങ്കിൽ, മറെറാന്നിൽ സ്ഥാനമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണ്. രുചിഭേദം പോലയൊ, വാസനാകുശലതകളെ കൊണ്ടൊ ഇഷ്ടമുള്ള രീതിയെ അനുസരിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല.

“ഓജഃസമാസഭൂയസ്ത്വം മാംസളം
പദഡംബരം”

എന്ന ഗൌഡരീതിയിൽ ഇഷ്ടമുള്ളവരും, ആ രീതിയിൽ പാടവമുള്ളവരും അതിനെ അനുഗമിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലാത്തതാകുന്നു. ആ രീതിയിൽ രസിക്കുന്ന രസികന്മാരും ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കും.

“വ്യക്താർത്ഥ പദമഗ്രാമ്യം പ്രസാദഃ
പരികീർത്തിതഃ” എന്നും

ചിത്തംവ്യാപ്നോതിയഃക്ഷിപ്രം
ശുഷ്കേന്ധന മിവാനലഃ

സപ്രസാദഃ സമസ്തേഷു രസേഷുരചനാസു ച” എന്നും സാഹിത്യ ശാസ്ത്രങ്ങൾ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള വൈദർഭ രീതിയെ അനുഗമിക്കുന്നവർ സർവ്വസമ്മതന്മാരായ കവികളായിത്തീരുന്നു. പക്ഷേ ഈ രീതിക്കുമാത്രമെ സാഹിത്യ ശാസ്ത്രത്തിൽ സ്ഥാനമുള്ളു എന്നാരും ധരിക്കരുത്. ഈ രീതി ഇഷ്ടരീതിയല്ലെന്ന് വാദിക്കുന്നവരുമുണ്ടായിരിക്കും. അവർ പാഞ്ചാല രീതിയെ ശ്ലാഘിക്കും. അതിന്റെ സ്വഭാവം നോക്കുക.

“സമസ്ത പഞ്ചഷ പദാമോജഃ കാന്തിസ
മന്വിതാം
മധുരാം സുകുമാരാഞ്ച പാഞ്ചാലിം കവ
യോവിദുഃ”

മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടുരീതികളുടെയും മദ്ധ്യസ്ഥയായ ഒരുരീതിയാണ് പാഞ്ചാലി. ഇങ്ങിനെ കവികളുടെ വാസനയേയും, അഭ്യാസത്തേയും, കുശലതയേയും അനുസരിച്ച് ഇഷ്ടരീതിയെ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ സാഹിത്യശാസ്ത്രങ്ങൾ ധാരാളം വഴിവെച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഗുണഭൂയിഷ്ഠമായ കവിതകൾ ജനസമുദായവും, ഭാഷയും ഉള്ള കാലം സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയുള്ളവയായിരിക്കും. മററുകവിതകൾ തിരോധാനംചെയ്യുന്നതും സാധാരണമാണ്. മേൽപറഞ്ഞ

രീതികളും, ഗുണങ്ങളും എല്ലാഭാഷകൾക്കും പൊതുവിലുള്ളതുകളാണെന്ന് പറവാൻനമുക്ക്ധൈര്യമില്ലെങ്കിലും കേരളഭാഷയിൽ ഇവയെല്ലാം പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു ആ ഭാഷക്കും ഇവ അനുരൂപമായിരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. സാഹിത്യതത്വങ്ങൾക്ക് ഭേദമെന്തായാലും ഉപാധിക്ക് മാററമില്ല. അതിനാൽ കേരളഭാഷയിലും കവിതാരീതിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവാദം അനാവശ്യവും, അനൎത്ഥപ്രദവുമാണെന്നു നിൎണ്ണയം പറയാം.

കോങ്ങോട്ടീ കൃഷ്ണൻനായർ

ഗോവിന്ദകീൎത്തനം.*

അവതാരിക.

വിശ്വവിശ്രുതനായ ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമികളെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ വഴിയില്ല. ആചാൎയ്യസ്വാമികൾ ഒരവസരത്തിൽ വ്യാകരണശാസ്ത്രം ഉരു കഴിക്കുന്ന ഒരു വിദ്വാനോട് ചെയ്ത ഉപദേശമാണ് "ഭജ ഗോവിന്ദം" എന്ന പ്രസിദ്ധമായ വേദാന്തോപദേശം. ലൌകികവിഷയങ്ങളിൽ എത്രതന്നെ കേമനായാലും ആത്മജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാത്തവന്നു അവസാനം അന്തകന്റെ ഇരിമ്പൊലക്കയും കയറും ഭയവും തന്നെ ശരണം. നേരെ മറിച്ച് ആത്മജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചവന്നു നിത്യാനന്ദസുഖം അനുഭവിക്കാം. ആത്മജ്ഞാനം എന്നുവെച്ചാൽ ആത്മാവ് ആരാണ് (താനാരാണ്) എന്നറിയുകയാണ്. അതിന്നു മായയാകുന്ന ആവരണം നീങ്ങണം. ആവരണം നീങ്ങുവാൻ ഭഗവദനുഗ്രഹം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം സാധിക്കും. അനുഗ്രഹം വേണമെങ്കിൽ സേവിക്കുകയും വേണം. സേവാസ്തോത്രമായിട്ടാണു സംസ്കൃതത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ ദ്വാദശമഞ്ജരി, (ഭജഗോവിന്ദം) ആചാൎയ്യസ്വാമികൾ നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇതിലെ സാരം ഉള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ വഞ്ചിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ എഴുതുക മാത്രമാണ് ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഗോവിന്ദനേ ഭജിക്കു, എന്നേടത്തു "ഗുരുവായുപുരേശനാം" എന്നും, മൂഢമതേ എന്നതിന്നു പകരം, "മാലോകരെല്ലാം" എന്നും എന്റെ സ്വന്തം കൃതിയാണ്. മൂലത്തിലെ അൎത്ഥത്തിന്നു വേഷപ്പകൎച്ചയിൽ വല്ല വീഴ്ച്ചയും വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നും വന്നേക്കാവുന്ന രസഹാനിക്കും ഈ സാധുവിന്നു മാപ്പു തരുവാൻ ഭക്തജനങ്ങളോടപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്ന്, പരിഭാഷകൻ,

എ. കെ. കുഞ്ഞൻരാജാ.

വന്ദനം.

ശ്രീരാധാപ്രേമരത്നം, വ്രജവനിതകൾ മോഹിക്കുമാനായരത്നം,
നേരാമാനന്ദരത്നം, നരകഭയമകററുന്ന മാണിക്യരത്നം,
ആരാധിക്കേണ്ടു രത്നം, മുനികളുടെ മനസ്സിങ്കൽ മിന്നുന്നരത്നം,
ചാരുശ്രീകൃഷ്ണരത്നം, മമ മനസി വിളങ്ങീടണം നീലരത്നം.

* പകൎപ്പവകാശം പരിഭാഷകന്നുള്ളതാകുന്നു.

ശ്രീ ശങ്കരചാൎയ്യസ്വാമികളുടെ "ഭജഗോവിന്ദം".

വഞ്ചിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ എഴുതിയത്, അഥവാ,

"ഗോവിന്ദകീൎത്തനം".

---

(1) ആശക്കളവില്ലാ ധനം, മോശമതിൽ തൃപ്തിയേശി
ല്ലാശയവിശുദ്ധനായി, നിരാശനാകാ
ക്ലേശമെന്ന്യെ നിജകൎമ്മവൾത്താലേ കിട്ടുംധന-
വശഗനായ് മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിക്കു
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ, മാലോകരെല്ലാം.

(2) പങ്കജാക്ഷിജനത്തിന്റെ കൊങ്കത്തടങ്ങളും നാഭി-
സങ്കേതവും കണ്ടാവേശമങ്കുരിക്കൊല്ലേ
പങ്കിലമാം മാംസവസാസങ്കരവികാരസാര
ത്തങ്കല്പൂച്ചെന്നുള്ളത്തിങ്കൽക്കരുതി നിത്യം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ, മാലോകരെല്ലാം

(3) പൊൽത്താരിതാംകളിൽ വീണ നീൎത്തുള്ളികളതിൽ തങ്ങി
പാൎത്തീടാതെയോടുമ്പോലെ കാങ്കജീവിതം
അത്രവേഗം നശിക്കുവോന്നത്രെയായുസ്സെന്നാകിലും
ചിത്തത്തിലാനന്ദമെന്നതാൎക്കുമില്ലാതെ
ആധിവ്യാധികളാലഭിമാനത്തിനാൽ നാനാവിധം
ബാധിതരായ് മാഴ്കീടുന്ന ജീവജാലങ്ങൾ
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ മാലോകരെല്ലാം.

(4) സമ്പാദിക്കുന്നോരുകാലം സംബന്ധികളെല്ലാം സ്നേഹ-
സമ്പ്രദായം നടിച്ചീടും സമ്പൽക്കാമത്താൽ
വയ്മ്പറവൻ മൈതുന്നോൻ സമ്പാദ്യമില്ലാതെയായി
പ്പിന്നും വൃദ്ധനായിജ്ജീവിച്ചിരുന്നെന്നാകിൽ
സാമ്പ്രതം തൽഗൃഹക്കാരാം ബന്ധപ്പെട്ടുള്ളവർപോലു
മമ്പോ! കഷ്ടമവൻ കഥയേനപേക്ഷിക്കില്ലാ

ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ മാലോകരെല്ലാം

(5) പ്രാണനുള്ളകാലം വരെ വേണമെങ്കിൽ വീട്ടിലുള്ളോർ
വാണിയാലേ കുശലങ്ങളന്വേഷിച്ചേക്കാം
പ്രണയിനി ഭാര്യപോലും പ്രാണൻപോയശരീരത്തെ
കാണുന്നേരം പേടിപൂണ്ടു വെടിഞ്ഞിടുന്നു.
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ മാലോകരെല്ലാം

(6) ബാല്യകാലം മുഴുവനും ലീലാലോലനായ് പോകുന്നു
നല്ല യൌവനത്തിൽ ചിത്തം നല്ലാരിലായും
വല്ലായ്മയാൽ വാർദ്ധക്യത്തിൽ വല്ലാതോരോ ചിന്തയാലു
മില്ലാകൃഷ്ണാരാധനത്തിലാസക്തിവാക്കും
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ മാലോകരെല്ലാം

(7) ആരു, നിന്റെ ഭാര്യയെന്നു മാരുനിന്റെ പുത്രനെന്നു
മാരുടെ നീ, യെവിടെ നി, ന്നിങ്ങുവന്നെന്നും
നേരായുള്ളീത്തത്വമുള്ളിലാരാഞ്ഞറിഞ്ഞതിചിത്ര
തരമാമീസ്സംസാരത്തെത്തരിച്ചുകൊൾവിൻ
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ മാലോകരെല്ലാം

(8) സജ്ജനസംസർഗ്ഗം മൂലമിജ്ജന്മത്തിൽ നിസ്സംഗനാം
സംഗമറേറാനുള്ളിൽ മോഹം തങ്ങുകയില്ലാ
ദേഹാദി ഭ്രമമാകുന്ന മോഹജാലമകന്നാകിൽ
മഹത്തായ തത്വമുള്ളിൽ പ്രകാശിച്ചീടും
തത്വസാക്ഷാൽക്കാരം വന്നാൽ ജീവൻമുക്തനായിതീരും
ചിത്താനന്ദമിതിൽ മീതെയോർത്താലെന്തുള്ളൂ
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ മാലോകരെല്ലാം

(9) പ്രായമായ വൃദ്ധനെന്തു കാമവികാരമുണ്ടാമോ?
തോയം വററിപ്പോയാൽപ്പിന്നെ പൊയ്കയുമുണ്ടോ
കയ്യിൽ ധനം കുറഞ്ഞെന്നാൽ ബന്ധുമിത്രങ്ങളുമുണ്ടോ
മായാ തത്വജ്ഞാനം വന്നാൽ സംസാരമുണ്ടോ?

ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ, മാലോകരെല്ലാം

(10) താരുണ്യത്തള്ളലും, ധനവാനാണെന്നഗർവ്വു മരു
ത്തരക്ഷണം കാലമവയ്കറുമെല്ലാം
മായാമയം പ്രപഞ്ചമെന്നായറിഞ്ഞു വെടിഞ്ഞുകൊ
ണ്ടായതേക്ഷണ പദത്തെയണഞ്ഞുകൊൾവിൻ
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ, മാലോകരെല്ലാം

(11) പകലിരവുഷഃകാലം സായാഹ്നവു മൃതുക്കളും
പോകും വരും വീണ്ടുമേവം കഴിപ്പൂകാലം
ആയുസ്സിതിനൊപ്പംതന്നെപ്പോയീടുന്നതറിയാതെ
യാശാപാശക്കെട്ടപ്പെട്ടു ക്ലേശിപ്പൂ ലോകം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ, മാലോകരെല്ലാം.

(12) വീണ്ടും വീണ്ടും ജനിക്കുന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും മരിക്കുന്നു
ങ്ങിണ്ടൽപൂണ്ടു മാതൃഗർഭക്കുണ്ടിലാണ്ടേവം
കണ്ടീടുന്നില്ലവസാനം സംസാരമാം പാരാവാരം.
കൊണ്ടൽവർണ്ണൻ കൃപാപോതംകൊണ്ടു കടത്തും
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ ഗുരുവായൂപുരേശനാം
ഗോവിന്ദനെ ഭജിക്കുവിൻ, മാലോകരെല്ലാം

സമാപ്തം.

ശുഭമസ്തു.

'Musick That maketh people sick'

—*Old Song.*

BY

M. VASUDEVA PRABHU, M. A., L. T.

Almost the very first experiments man tries in this world is music. At the very moment of birth the child cries. The school-boy, encouraged by the master's sceptre, continues the exercise. The parental whip also lends an impetus at intervals. It is thus the happy lot of all mankind to receive early training in this heavenly art.

The human voice rendered pliant and flexible in this way becomes an instrument of the charming music of love Music is love's food. Lovers usually sing in praise of each other. Even such as are least inclined to sing, do so when they are under the influence of Love. This is the second period of man's life when he receives further training in the divine art.

Once a man settles down as a householder, the cultivation of *care-ful* music begins. In additition to the howls of a number of children who practise the art, sometimes in chorus, sometimes severally, the goddess of the house incessantly sings, in varied keys and moods, to the detriment of peace. In this way Anne Hathaway drove Shakespeare out of his native village, with the result that *he* had to sing elsewhere. Socrates, it is said, had occasion to hear such enchanting music, and Rip Van Winkle learned the science mostly from his proficient spouse.

No wonder that some men distinguish themselves as great musicians in later life; consider the years of training they receive! If their music sometimes resembles crying rather than singing, these professors are truer to the origin of the art, since singing is only a development of crying. The only difference, if difference it might be called, is, when persons cry in tune and cry harmoniously, they are said to sing, but when they cry out of tune, people say that they do not sing. To us both these specimens of music are of interest, since crying is the cause and singing the effect.

There are however, two other types of music which we find it hard to appreciate, though both are perfectly harmonious and sweet. According to the place where they originate they may be named Guttral music and Nasal music. The first is born in the throat and the sounds here being in a low pitch the music that is produced may be represented as a series of gargling ha-ha-ha's something like a deep horse-laugh. The effect at least is such. But people there are who genuinely admire this species, and some who are thrown into ecstasies by it.

Guttral music has at least one virtue, and that is, that it tires the musician if not his audience. Nasal music has not even this. It is easy for the singer. He has only to send his voice through the nose; a minimum of effort. The musician closes his mouth tight, and through the nose pours forth a succession of hi-hi-hi-hi's, eyes rolling and head describing circles; the thing is done. The effect is marvellons! The audience is in raptures! The women are absolutely silent, and the children open their mouths wide, wondering to what heights music is capable of climbing! Sometimes a few join in.

Let us therefore be grateful to our teachers who, like Moses, caused the fountain to rise from our hearts! Would it ever have been possible for mankind to soar to such heights and perform such flights if the master had been niggardly in the use of the rod?

THE OLD FAMILIAR FACES.

By

C. P. Kesava Tharagan, (B. A. Hons.)

(Old Boy)

E. T. M. N. lovingly chaffed for the strange coincidence between his initials and the name of the God of Death was the first to drop off. He was very clever at his books and a great favourite with all his teachers. Of a modest, good natured, and open disposition, he was universally liked among his fellow pupils. I remember how he surprised us all one day by suddenly waxing poetical! It is the good old Malayalam Pundit who usually presides on such occasions. He hails the new-born poet offering bits of myrrh and incense at his feet but reserves however the full right in future to administer the rod of Momus. The good soul, one can't blame him; for it is not easy to imagine unless you have seen it, how refreshfully anything like a change of that kind comes to you through days of flat, weary and unprofitable class work. Tired of listening to the dutiful laugh at the time honoured joke for the hundred thousandth time, he turns with a smile to 'our poet' and asks for his latest. Out it comes at the top of a little preliminary flourish of bashfulness; and it cheers like the sun in September! Sometimes it was 'real good'; then the Pundit's approbation was conveyed in right royal fashion. When something was lacking somewhere, Oh the glory of spotting it, which all the staring youngsters were as eager to win as the wise man of criticism himself! It is a fact that we left the regular curriculum often to shift for itself while our laureate poet and his patron, prince of laughter-lovers reigned in all their glory and periods skirred away with swiftness incredible...........................

For three more years he was among us, growing, as a po-t somewhat mute and inglorious as we approached 'the S. S. L. C. bridge.' He had approached simultaneously that awful bridge across to the bourne from which no traveller returns. The last time we met there was some pleasent banter on the score of his rusticity—for he hailed from what we called 'up country'—and we parted certainly not like people who should meet no more! He was of a dark complexion, tall and gawky, but had a full and pleasant face, clear eyebrows and eyes with the dreaming poetic look which in him was the effect of short-sightedness rather than the 'fine frenzy' which for a season seemed to be his portion.

K. followed close upon the heels of his friend and classmate. He had got ploughed in the Selection Examination and detained in consequence. But not he the man to be down-hearted at it, though indeed he just had to sham dejection in order to conciliate public opinion which pointed at his dependence along with a widowed mother and an unmarried sister upon a maternal uncle. The season was peculiarly unsuitable for moping, as the local Pooram was now on, and young and old for miles round came out to enjoy the fun and obtain the bless-

ings of the holy goddess. K was great in mounting the processional elephants and he chose the tallest as a rule. He considered the payment given for holding the processional umbrella as dross beside the pomp and prestige. He was a slim fair faced, under sized youngster with curly hair and firm clear-cut features. In the football field he was brave and sagacious; bright and cheerful in the class room.........He was carried off suddenly one night after an attack of pneumonia within a week of the local Pooram!

M......n, was a complex character though he impressed the superficial observer as engagingly simple. His talents were average but his ambitions soared. Being a full grown adult in years and experience he had a certain degree of egotism and matter-of-factness in all his dealings with life, which roused in us, his rather boyish friends and associates, a secret and instinctive antagonism. We hope it was a repudiation of the ideal rather than the man. Then, he had his dreams In the dreaming line the average man's importance has not been often recognised. It is his dream that makes a noise; for he tries to copy it out in the light of common day. Don Quixote was essentially an average man and an incurable dreamer. The result was that he started a commotion. Cervantes his creator was a greater dreamer, but being more than average, a genius, he took his 'silent station in this beauteous world'.... My friend moreover had ideas, and with him to know that a thing might be done was to do it. Therefore, what would have been fads in others were in him respectable fancies. For example, who would have thought of founding a freemasonry without a masonic object? Now he did. One suspects he got enamoured of the masonic ritual as described in some old story book or magazine article and set out characteristically to achieve it 'here and now'. True, the magic horse turned, the moment it touched water, into a bundle of hay. The Freemasons laughed at freemasonry on the first day of their convention and decided to call themselves 'Sahridaya Sangham'—a mere society of Kindred Hearts! The masonic signal consisted of the letters S. S. and the only use to which it was put was to summon members to a meeting of the Sangham by simply uttering the talismanic sounds. The business conducted at these weekly meetings was quite prodigious, and consisted mostly of—eating and drinking. At the end of it all we had a group photo taken and copies duly distributed. And then we dispersed!—Find out an under-graduate from among us who is genuinely clubbable, and you have found an article which is one in a hundred. It is a fact worth taking note of. Therefore no little honour to the practical dreamer who *succeeded* in founding a club of undergraduates at C—, which lived for one whole year. He was unquestionably the soul of it.

Nor was M......n's splendid gusto, physical and mental, consumed by freemasonry alone. His interests were multifarious and his activities unceasing. Social reform, politics, every day science, literature, all claimed their share of attention and got it at his hands.

We like to imagine that in a world where false stewards are none too scarce, *he* found the live long day somewhat too short for his engagements. The last time I saw him was at Madras. His uncommonly good physique was not visibly affected, his curiosity and desire for experience seemed to be as lively as ever. But his eyes struck me as somewhat dimmer than of yore and his face had lost its glow. One suspects the remorseless heat and dust of the Eastern Districts had perhaps sapped the vitality of such a genuine son of old Malabar. A fortnight later the news came that he was no more—.

Since the University Library was shifted to the Senate House, the vulgar opinion seems to be that it has at last

found a lodgement worthy of its supreme importance. The Senate House is indeed grand and imposing to the view from without and eminently suited to its primary purpose, which is to hold the annual convocations when thousands flock together from all parts of the Presidency. It is lofty and large and continually filled with howling sea-breezes and the intense noon-day glare which streams in at the tall unprotected windows. The atmosphere thereof is little different from that of any public office on the same scale and that invariably tends to discourage the Il Penseroso temperament of the scholar who likes a little shade and silence, though the one may not be elysion nor the other cloistral. Consequently for every single student who is constrained to stay and read in the University Library you will find numbers who like to remain in the Connemara Library though in point of equipment it lags far behind the other.

In the University Library then one likes to discuss books rather than to read them for any length of time. And it was my good fortune to enjoy many a golden hour in the company of P. P. S. within that majestic edifice. All talk was of course strictly forbidden, but somehow we managed to carry on for hours. There was no dearth of subjects and no motive for restraint. We vied with each other in unpacking the heart with words and

"...Chid the hasty-footed time
Which too swiftly would part us"

I remember vividly how on a certain occasion his face suddenly darkened as by a cloud, his tones became tremulous, and he told me a story. "Last week I went to Saidapet to attend a funeral, that of my poor roommate, a medical student most beloved of men and most unfortunate. The boy was married hardly a six month back and he passed away babbling heart-rending things, now about his girl wife, now about his frends,—and he had heaps of them ;—" I can close my eyes to-day and feel the warmth of his hand-clasp and see the tears that stood out in his fine dark eyes as he continued in glowing words to describe the agony of the bereaved family to whom the young man seems to have been the sole hope and happiness. Taking leave of them he said he lingered at their gate for some moments and looked around. It was already night and the moon was shining and the bare plain in front of the house lay under a flood of light, silent, serene, and smiling. A hand seemed to be laid on his shoulder and he fancied he he heard broken sobbings wafted along the fitful breeze......His words have vanished from the memory but the picture they limned is as fresh and bright today as at first when it thrilled every fibre of the listener's heart.

His style of composition was rich and suggestive, though it had not attained to sureness and ease which come with practice and extensive application. But it had a bloom and exuberance which betokened possible distinction. His attitude towards life was early distinguished by a high degree of earnestness. Latterly he came to shed a good deal of this severity and he used to say in consequence that he had never been happier in his life than during, what subsequently turned out to be, the last year of it. At college his career was distinguished and full of promise. He was on a fair way to become dux in his class, with, as he himself put it, only a sickly plodder to bar his passage. Every next time I saw him he appeared more radiantly happy, and I recall without any qualms the affectionate envy which he used to inspire in me, a rather down-hearted ne'er-do-weel in those days. We were constantly drawing closer to each other, though outwardly we never cared to make superfluous if not absurd demonstrations of feeling. Almost the last talk we had was mainly concerned with my future. He truly observed that his own was a long way off. We drifted from the future to the present and I suppose from kings to cabbages,

for we fell to discussing our daily diet personal and regional......And then we parted. 'The rest is silence'; broken once more some three months later when a young man accosted a stranger in the Hostel at C—— "Sir do you know such-a-one?" he asked.

"Oh yes, what about him?"

"He has departed this world"........

After a longish interval my thoughts returned from the dead to the living. "What are you to him?" I asked. "Brother!"—He had talked about the very same brother a few months back with pride and affection, hardly dreaming we should come together so soon and in such circumstances.

A HAPPY LIFE.

MY DEAR STUDENTS,

Do you want to lead a happy life? If you do, please observe the following ten rules:

Always stick to truth in thought, word and deed.
Harm no one intentionally and be kind to all.
Attend to your health, for health is wealth.
Practise good habits and thus lay the foundation for a good character.
Perform your duties conscientiously, irrespective of the consequences.
Yield not to the temptations which surround you.
Love God and love your fellow-beings.
Improve your physique, for then alone you can have control over the mind.
Fritter not your time, for time lost is lost for ever.
Ever put your trust in God and do the right.

May God bless you!

Ever your well-wisher,
A. V. K. KRISHNA MENON.

ഒരു വരൻെറ ഇച്ഛാഭംഗം.

(വി. ആർ മേനോൻ, സ്കൂൾഫൈനൽ വിദ്യാർത്ഥി.)

കേരളത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട തർവാട്ടുകളിൽ ഒന്നായ മങ്ങച്ചംവീട്ടിലെ കാരണവരായ പ്രഭാകരമേനവൻ ആലപ്പൂർ മൻസീപ്പുകോടതിയിലെ ഒരു ഗുമസ്തനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഇപ്പോൾ 50 വയസ്സ് പ്രായമുണ്ട്. ഇത്ര വയസ്സായിട്ടും യൌവനം അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രഭാകരമേനവനെ ഒരു നോക്കു കാണുമ്പോൾ "എഡിപ്പോളൊ" ആണൊ എന്നു തോന്നാതിരിക്കയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്നു കാരണവസ്ഥാനം കിട്ടിയ ഉടനെ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു തറവാട്ടുകാര്യം നോക്കിത്തുടങ്ങി. പ്രഭാകരമേനോൻ പൊങ്ങച്ചംവീട്ടിലെ അമ്മുണ്ണി അമ്മയുടെ മകൾ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയെയായിരുന്നു വിവാഹംചെയ്തിരുന്നതു്. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശനിപ്പിഴനിമിത്തം ഭാര്യ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചു ഉടനെ മരിച്ചുപോയി. ഈ കുട്ടി വയസ്സു ചെല്ലുംതോറും നാട്ടുകാരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായി വളൎന്നുവന്നു. കുട്ടിയുടെ ചോറൂണു പഴനിയിൽവെച്ചു കഴിക്കയും സരോജിനി എന്നു നാമധേയമിടുകയും ചെയ്തു. സരോജിനിക്കു ബുദ്ധിവെച്ചതോടുകൂടി അവളുടെ ജീവിതം സുഖമില്ലാത്ത ഒന്നായിതോന്നി. അവളുടെ അച്ഛൻ അവളെ അസഹ്യമായി ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നു. സരോജിനിയുടെ അച്ഛൻ ഒരു സ്വാൎത്ഥതല്പരനും മഹാദുഷ്ടനും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു അമ്മയില്ലാത്ത സ്വന്തം പുത്രിയെ അണുപോലും സ്നേഹമില്ലെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അവളുടെ മനസ്ഥിതി എന്താണെന്നു വായനക്കാൎക്കുതന്നെ ഊഹിച്ചറിയാമല്ലൊ. പ്രഭാകരമേനോൻ തൻെറ ചെറിയ പുത്രിയെക്കൊണ്ടു വീട്ടുജോലികൾ എല്ലാം എടുപ്പിച്ചു. സരോജിനിയോടു "മുഖത്തിന്നു എന്താ പരവശം" എന്നു ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അവൾ,

"ഇവനിതുഭവിക്കേണമിന്നകാലംവേണം
അവശതഭവിക്കേണമൎത്ഥനാശംവേണം
ഇതിവിധിവിധിച്ചതപ്രാണികൾക്കൊ
ക്കവെ
ഹിതമഹിതമെങ്കിലും ലംഘ്യമല്ലേതുമെ"

എന്നല്ലാതെ മററൊന്നും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഈ ലോകം അവൾക്കു മരണംവരെ ഒരു തടവുകാരിയെപ്പോലെ ഇട്ടടച്ചിരുന്ന ഒരു ഏകാന്തമായ ഇരുട്ടറപോലെ തോന്നി.

ഇപ്രകാരം അവൾ 16 വയസ്സുവരെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. സ്കൂൾപഠിപ്പുകളെല്ലാം നിൎത്തി. മംഗല്യത്തിന്നുള്ള ആലോചനയും അടുത്തുതുടങ്ങി. ഒരു ദിവസം പ്രഭാകരമേനോൻ സരോജിനി തുന്നുന്ന മുറിയിലേക്കു ചെന്നു അവളോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

പ്രഭാകരമേനോൻ — "സരോജിനി, നിണക്കു ഇപ്പോരം ഒരു ഭർത്താവിൻെറകൂടെ ഇരിക്കേണ്ടു കാലം അടുത്തുതുടങ്ങി. നിണക്കു ഞാൻ അനുരൂപനായ ഒരു വരനെ തിരഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിവാഹം ഈ മാസം 14-ാംനു-ക്കാണ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്നു തിയ്യതി ഒന്നേ ആയിട്ടുള്ളു. ഇനി പതിമൂന്നുദിവസത്തെ താമസം ഉണ്ട്."

സരോജിനി—അച്ഛൻ ആരെയാണ് നിശ്ചയിച്ചത്.

പ്ര. മേ—(കോപത്തോടെ) "എന്തു! ആരെയാണെന്നൊ. എന്താ, ആളെ കേട്ടാൽ മാത്രമെ നീ വിവാഹംചെയ്യയുള്ളൂ. മിണ്ടാതവിടെ ഇരുന്നോ." ഇത്രയും പറഞ്ഞു പ്രഭാകരമേനോൻ മുഖം വീപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മറിയിൽനിന്നു പോയി.

സരോജിനിക്കു ഇതുമുതല്ക്കുണ്ടായ വ്യസനം പറഞ്ഞാൽ തീരുകയില്ല. അവരം ചിന്താനിമഗ്നയായി ഇപ്രകാരം ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "വെറുതെയല്ലാ സ്ത്രീകരംക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ലെന്ന് പറയുന്നതു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള വിവാഹം സ്ത്രീയുടേയും, പുരുഷൻേറയും ഇഷ്ടാനുസൃതമായിരിക്കണം. അച്ഛൻ എന്നോടു ഇതിനെപ്പററി ഒന്നും പറയാതെ നിശ്ചയിച്ചുവല്ലൊ. അല്ലയൊ ദൈവമെ, എൻെറ ജീവനെക്കാരം സ്നേഹിച്ചിരുന്ന പുരുഷനെ എനിക്കു ഭർത്താവായി കിട്ടുവാൻ സാധിച്ചില്ലല്ലൊ." ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു സരോജിനി കണ്ണിൽ വെള്ളംനിറച്ചു.

നേരം സന്ധ്യയായി. സൂര്യാസ്തമയശേഷം വെളിച്ചത്തിന്നു ഏതുപ്രകാരംമാററം വരുന്നുവൊ അതേപ്രകാരം അവളുടെ മുഖത്തിനു മാററംവരുന്നതായിക്കണ്ടു. അവരം 7 മണിയായപ്പോരം കുളത്തിലേക്കു മേൽകഴുകുവാൻ പോയി. കുളത്തിലെത്തിയപ്പോരം അവരംക്കു പെട്ടെന്നു ഒരു കൈ തൻെറ ചുമലിൽ പതിച്ചതായി തോന്നി. ദ്രുതഗതിയിൽ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോരം തൻെറ ഒററസ്നേഹിതനായ ജനാർദ്ദനനെ കണ്ടു.

ജനാർദ്ദനൻ 20 വയസ്സു പ്രായമുള്ളവനും B. A. (Hons)നുവായിക്കുന്ന ഒരു സുന്ദരനും ആയിരുന്നു. അവർ തമ്മിൽ സ്നേഹമായിട്ടു കൊല്ലം രണ്ടായി. ജനാർദ്ദനൻ സരോജിനിയുടെ മുഖത്തു വ്യസനഭാവം കണ്ടിട്ടു ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.

ജനാർദ്ദനൻ— "എൻെറ പ്രേമഭാജനമേ, നീ എന്തിനാണ് കരയുന്നത്. നിണക്കു കരയാൻ മാത്രം എന്താണ് സംഭവിച്ചത്? എല്ലാം എന്നോടു പറയു."

സരോജിനി—(കരഞ്ഞുകൊണ്ട്) "ഞാൻ എന്തു ചെയ്യട്ടെ, ആരോട് പറയട്ടെ, എന്നെ പതിമൂന്നുദിവസത്തിലകത്തു വിവാഹംകഴിക്കുമല്ലോ."

ജനാ – "എന്തു! വിവാഹമോ Good Lord ആരോടുകൂടി"

സരോജം--"അച്ഛൻ ഏതൊ ഒരുത്തനെ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടുത്? നിങ്ങരം എന്താ എൻെറ വ്യസനത്തെശമിപ്പിക്കാത്തതു്?"

ജനാ—"എൻെറ പ്രിയതമെ, ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഏതായാലും കഥ ആദ്യം മുതൽ ക്കൊന്നു കേൾക്കട്ടെ"

സരോജം—"അതെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടെന്താ വിവാഹം തീർച്ചയാക്കി കഴിഞ്ഞു"

ജനാ—"പക്ഷെ, ആളെ കേൾക്കട്ടെ. പേരെന്താണ്. എനിക്ക് അതൊന്നറിയണം."

സരോജം—"ആ കാര്യത്തെപററി ഞാൻ അച്ഛനോട ചോദിച്ചപ്പോൾ അച്ഛൻ എന്നെ "ദേഷ്യപ്പെടുക"യാണ് ചെയ്തതു. പക്ഷെ വിവരമെല്ലാം സ്വകാര്യമായി അച്ഛൻ വലിയമ്മയോട പറയുമ്പോൾ ഞാൻ വാതിൽക്കൽ മറഞ്ഞുനിന്നു മനസ്സിലാക്കി. ആൾ ഒരു വയസ്സനാണ്. ഏതോ മംഗലാപുരത്തെ ഒരു ഗവൺമെണ്ടിഞ്ചിനീയർ ആണത്രെ. 500ക മാസ്സപ്പടിയുണ്ടുപോൽ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ രണ്ടാമത്തെ വിവാഹമാണിത്. ആദ്യത്തെ ഭാര്യ മരിച്ചുപോയി. പേര് കണ്ടിങ്ങൽ കരുണാകരമേനോനെന്നാണ്. പണം മോഹിച്ചാണ് അച്ഛൻ എന്നെ ആ വയസ്സന്നു തള്ളിവിട്ടുകൊടുക്കുന്നത്."

ജനാ-"Good God! എന്തു: അയാളൊ നമ്മുടെ കരുണാകരമേനോനൊ. അയാളെവിടയാണ്."

സരോജം—"അയാളിപ്പോൾ മംഗലാപുരത്താണ്."

ജനാ—"ഓഹൊ! ഇപ്പോഴവിടെയാണൊ. എന്നിട്ട് (പിന്നെയും കഥതുടരുവാൻ)"

സരോജം—"ഇനി എന്താ പറയാൻ. വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നു തന്നെ"

ജനാർദ്ദനമേനവനു ഇതു കേട്ടപ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു കോപവും സംഭ്രമവും തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാവം കണ്ടപ്പോൾ സരോജനി ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു

സരോജിനി—"നിങ്ങൾക്കെന്താ ഇത്ര "ദേഷ്യം?"

ജനാ—"എയി, ഒന്നുമില്ല. വിവരമെല്ലാം കേട്ടതു മതി. ഇനി നമുക്കു നാളെ 7 മണിക്കു കാണാം" ഇതോടുകൂടി രണ്ടുപേരും പിരിഞ്ഞു.

പിറേറദിവസം ജനാർദ്ദനൻ കോളേജിൽപോയി. പക്ഷെ അവൻെറമനസ്സ് സരൊജത്തിൻെറ നേരെയും, അവളുടെ വിവാഹം മുടക്കുന്നതിന്നുള്ള നയോപായങ്ങളെപ്പററിയും ആയിരുന്നു. എന്തിനധികംപറയുന്നു. അവൻ അന്നുതന്നെ ഒരു ഉപായം കണ്ടുപിടിച്ചു. വൈകുന്നേരം കോളേജ് വിട്ട് ജനാർദ്ദനൻ നേരത്തെവീട്ടിൽ പോയി. 7 മണിയോടുകൂടി അവൻ ഇന്നലത്തെപ്പോലെ തന്നെ കുളക്കരയിൽ എത്തിയപ്പോൾ സരൊജിനി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ജനാർദ്ദനൻ-"സരോജം, നീ വ്യസനിക്കേണ്ട. നിൻെറ ചിരി ഒന്നുകാണട്ടെ."

സരോജിനി-"ഞാനെന്താ ചെയ്യേണ്ടതു് എൻെറ മനസ്സ് വ്യസനമാകുന്ന തീയ്യിൽ പൊരിയുകയാണ്"

ജനാ-"ആട്ടെ ഞാൻ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക സമാധാനം പറയൂ. ഒന്നാമതു നിണക്ക വാസ്തവത്തിൽ എന്നോടു സ്നേഹമുണ്ടോ?

സരൊ-"അയ്യൊ! ഞാൻ വേറെ ആരെയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നത്? ഈ മാതിരി ഒന്നും എന്നോടു ചോദിക്കേണ്ട"

ജനാ-"രണ്ടാമത് നിണക്ക എന്നെ വിവാഹം ചെയ്യേണമെന്നുണ്ടോ?"

സരൊ—"അതുതന്നെയാണ് എൻെറ മനസ്സിൽ ഉള്ളത്. അതുതന്നെയാണ് ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്നതും. പക്ഷെ എന്തിനാണ് എന്നോടു ഈ അവസരത്തിൽ ഇപ്രകാരം ചോദിക്കുന്നത്?"

ജനാ—"എനിക്കതറിയേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്." എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

പിറെറദിവസം രാവിലത്തെ വണ്ടിക്കതന്നെ ജനാർദ്ദനൻ മംഗലാപുരത്തേക്ക പോയി. കോളേജിനെപ്പററിയുള്ള വിചാരംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മംഗലാപുരം സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയ ഉടനെ അവൻ ഗവൎമ്മേണ്ട് ഇഞ്ചിനീയർ ആപ്പീസ്സിലേക്കുപോയി. അവിടെ എത്തിയഉടനെതന്നെ ഇഞ്ചിനീയർ കെ. കരുണാകരമേനവനു ഒരു വിസിററിങ്ങ്കാഡ് ഒരു ശിപായിയുടെ കയ്യിൽ അയച്ചു. അതുകിട്ടിയ ഉടനെ കരുണാകരമേനോൻ ആളോടു അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുവാൻ പറഞ്ഞയക്കയും ജനാർദ്ദനമേനോൻ അപ്രകാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

കരുണാകരമേനോൻ—"Oh! Good Morning ജനാർദ്ദനമേനോൻ."

ജനാ –"Good Morning.

കരുണാ—"നിങ്ങൾ എന്നെ ഇനിയും കഷ്ടപ്പെടുത്താൻ വന്നതല്ലല്ലൊ."

ജനാ (കോപത്തോടെ) "അതെ. അതിന്നുതന്നെയാണ് ഞാൻ വന്നത്. നിങ്ങൾ രണ്ടാമതും വിവാഹംചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞു. ഒരു ഭാൎയ്യയെകൊന്നതിന്നു തന്നെ നിങ്ങൾ ജയിൽശിക്ഷ അനുഭവിച്ചു. ഇനി ഒന്നുംകൂടി അനുഭവിപ്പാനാണൊ പുറപ്പാട്. പക്ഷെ രണ്ടാമതു വിവാഹം ചെയ്വാൻ ജനാർദ്ദനൻ ഉള്ളകാലം സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. സ്ഥലംമാറിയതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ കള്ളി ആരും അറിയില്ലന്നാണൊ വിചാരം. (പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ടു്) നിങ്ങളല്ല നിങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ ഭാൎയ്യ ആയിരുന്ന എൻെറ സോദരിയെ കൊന്നത്!"

കരുണാ—(കോപത്തോടെ) "നിങ്ങളെങ്ങിനെയാണ് നിശ്ചയിച്ച വിവാഹത്തെ മുടക്കുന്നത്? നിങ്ങൾക്കിത്ര അഹമ്മതി ആയിപ്പോയൊ."

ജനാ—(കോപം സഹിക്കവയ്യാതെ) "ദുഷ്പ്രവൃത്തി ചെയ്താൽ ഇതിന്നപ്പുറവും ചെയ്യും. നിങ്ങളൊരു ജയിൽപുള്ളി ആണെന്നു നിങ്ങളുടെ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരിക്കാം. ഞാൻ അവരെ ഇതറിയിച്ചു നിങ്ങളെ ഡിസ്സ്മിസ്സ് ചെയ്യിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാനാണല്ല."

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ കരുണാകര മേനവൻെറ മനസ്സിൽ ആധിതുടങ്ങി. ക്രമേണ നല്ലവാക്കുകളെ ഉപയോഗിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

കരുണാ— "I say Mr. ജനാർദ്ദനമേനോൻ Please Excuse, me. നിങ്ങൾ എന്നെ കുടുക്കിലാക്കരുതു്. നിങ്ങൾ പറയുന്നപോലെ ഞാൻ കേട്ടുകൊള്ളാം."

ജനാ—"നിങ്ങൾ ഒരൊററ കാൎയ്യം മാത്രം ചെയ്താൽ മതി. നിങ്ങളിപ്പോൾ വിവാഹംചെയ്വാൻ പോകുന്ന സ്ത്രീയുടെ അച്ഛനു, നിങ്ങൾക്കു അവളെ വിവാഹംചെയ്വാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു കാണിച്ചുംകൊണ്ടു ഒരെഴുത്തെഴുതണം."

കരുണാ—(വിചാരം)"ഇനിയെങ്കിലും ഈ പാപി എന്നെ വിട്ടൊഴിയുമായിരിക്കാം. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇയാൾക്കു വഴിപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ എന്റെ പണി "കുളത്തിലിറങ്ങും." വരുന്നൊതൊക്കെ വരട്ടെ."

കരുണാ—(വെളിവായിപറയുന്നു)"അതിനെന്താ പ്രയാസം. അതു എന്നോടു ആദ്യംതന്നെ പറയായിരുന്നില്ലെ."

ജനാ—"എന്നാൽ വേഗം എഴുതുക."

അതുപ്രകാരം കരുണാകരമേനോൻ പ്രഭാകരമേനവന്നു ഒരു എഴുത്തെഴുതി ജനാൎദ്ദനന്നു വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചുകൊടുത്തു.

ശ്രീ.

"ഓം നമോ ഭഗവതെ വാസുദേവായ"

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പ്രഭാകരമേനോൻ,

"നിങ്ങൾക്കു ഈ എഴുത്തുകാരണമായി എന്റെനേരെ വിരോധം തോന്നാതിരിക്കേണമെന്നു ഞാൻ പ്രാൎത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഞാൻ രണ്ടുദിവസമായി കിടപ്പിലായിട്ടു്. വൈദ്യന്മാർ പ്രമേഹമാണെന്നും, സുഖപ്പെടുന്നകാൎയ്യം പ്രയാസമാണെന്നും ആണു് പറയുന്നതു. അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു നിങ്ങളുടെ മകളെ എന്നുമാത്രമല്ല വേറെ ആരേയും വിവാഹം കഴിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു മാപ്പുചോദിക്കുന്നു. ബാക്കി വിവരം ഈ എഴുത്തു കൊണ്ടുവരുന്ന ആൾ പറയും. ഈ കാൎയ്യത്തെപ്പററി ആരെയും അറിയിക്കേണ്ട എന്നു എ പ്രഭാകരമേനവന്നു കെ. കരുണാകരമേനോൻ എഴുതിയതു്."

(ഒപ്പു്) കെ. കരുണാകരമേനോൻ

ജനാ—"ഓ, ഇതുമതി"

കരുണാ—"നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടതെല്ലാം കിട്ടിയില്ലെ. ഇനി പോയിക്കൂടെ"

ജനാ—"Thank you, Good bye"

കരുണാ—"Good bye"

ജനാൎദ്ദനൻ കത്തു കയ്യിൽകിട്ടിയ ഉടനെ വളരെ ആനന്ദത്തോടുകൂടി അന്നു വൈകുന്നേരത്തെ വണ്ടിക്കുതന്നെ മടങ്ങി.

ജനാൎദ്ദനൻ പിറേറന്നു രാവിലെ ശുഭ്രവസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം ധരിച്ചു പ്രഭാകരമേനവന്റെ വീട്ടിൽ എഴുത്തു കൊടുക്കുവാൻപോയി. അവിടെ വിവാഹത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം കണ്ടു താൻ ആശ്ചൎയ്യഭരിതനായി. നേരെ പ്രഭാകരമേനവന്റെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു. പ്രഭാകരമേനോൻ— "എവിടന്നാവരുന്നതു്? എന്താകയ്യില്?

ജനാ—ഇതൊരുഴുത്താണു്. ഇഞ്ചിനീയർ കരുണാകരമേനോൻ തന്നതാണു്.

പ്രഭാ—"ഫൊ, ഫോ നിങ്ങൾ അവിടന്നാവരുന്നതല്ലെ. ഇരിക്കൂ, ഇരിക്കൂ

(ഒരു കസാല വലിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു) അദ്ദേഹത്തിന്നു വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലല്ലോ" (എന്നു പറഞ്ഞു കത്തു വായിക്കുന്നു).

പെട്ടെന്നു അയാൾക്കൊരു കലികയറി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

പ്രഭാ—"എന്തു! നല്ല കാര്യം, നിശ്ചയമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു, സകല ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തു, അതിഥികളെയെല്ലാം ക്ഷണിച്ചു ഇപ്പോൾ മെല്ലെ മാറിനില്ക്കുകയാണോ"

ജനാ—"എന്താ ചെയ്യ, അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞിട്ടെന്താ കാര്യം. അയാൾക്കു സുഖക്കേടു കലശലാണ്. ഒരു സമയം വിവാഹം കഴിഞ്ഞു അയാൾ മരിച്ചുപോയാൽ സ്ത്രീ വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ വിധവയാകുമല്ലോ. അതു വിചാരിച്ചാണ് അയാൾ ഇപ്രകാരം എഴുതിയതു്."

പ്രഭാ—"ഇനി എന്താ പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യം. എന്റെ പണം തുമ്പില്ലാതെ ചിലവഴിപ്പിച്ചില്ലെ. എനിക്കൊ പെൺകുട്ടിക്കു പകരം ഒരു ആൺകുട്ടി ഉണ്ടായാൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു. ഹും! ഇങ്ങിനെ വരുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല. ഇനി ഇപ്പോൾ ഒരു വരനെ കിട്ടാഞ്ഞാൽ എന്റെ പണം അനാവശ്യമായി പോവില്ലെ."

ജനാ—(വിചാരം) "എന്താണിപ്പോൾ വേണ്ടതു്. ഈയാളോടു തുറന്നുപറഞ്ഞാലോ. "ദേഷ്യം" മൂക്കിന്മേല്ലാണ്. ഏതായാലും പറകതന്നേ!!

ജനാ—(വെളിവിൽ) "കരുണാകരമേനോന്നു പകരം ഞാ—നാ—യാ—ൽ—

ജനാ-"നിങ്ങളുടെ Position എന്താ."

ജനാ—"ഞാൻ B. A.(Hons) നാണ് വായിക്കുന്നതു്. എന്റെ അച്ഛന്നു 400 ക. ശമ്പളമുണ്ട്. ഇതൊക്കെ പോരേ."

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പ്രഭാകരമേനോൻ ഒരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു ഇപ്രകാരം ആലോചിച്ചു. "ഞാൻ ഇനി എന്താ വേണ്ടതു്, ഇയാൾക്കു തന്നെ കൊടുത്താലൊ. ഒരു B. A. (Hons) അല്ലെ. ഏതായാലും ഇനി വിധി വിധിച്ചപോലെ ഒക്കെ വരും. ഇയാൾക്കു തന്നെ കൊടുക്കാം" എന്നെല്ലാം വിചാരിച്ചു മനസ്സുറപ്പിച്ചു ഇപ്രകാരം ജനാർദ്ദനമേനവനോടു മറുപടി പറഞ്ഞു.

പ്രഭാ—"ഒ. എന്നാൽ അങ്ങിനെയാക്കാം. ഇനി ദിവസം അധികം നീട്ടേണ്ട. 14-ാംനു-ക്കുതന്നെ ആയിക്കോട്ടെ."

ജനാ—"ഓ, എന്നാൽ അന്നുതന്നെയാണ് നല്ലതു്. ക്ഷണക്കത്തിലും 14-ാംനു-ക്കാണെന്നല്ലേ വെച്ചിരിക്കുന്നതു്."

ഇതു പറഞ്ഞു ജനാർദ്ദനൻ പ്രഭാകരമേനോനെ പിരിഞ്ഞുപോയി. പോകുന്ന വഴിക്കും അയാൾ ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു "ആവൂ, എത്രകാലമായി ഞാൻ സരോജത്തെ സ്വപ്നത്തിൽ വിവാഹം ചെയ്യുതായി കാണുന്നു. അതു ശരിയായി വന്നുവല്ലോ. ഇനി എന്തായാൽ എന്താ. എന്റെ കാര്യം സാധിച്ചില്ലേ."

നേരം സന്ധ്യ ആവാറായി. ജനാർദ്ദനൻ സാധാരണപോലെ ഏഴു മണിയോടുകൂടി കുളക്കരയിലേക്കു പോയി. സരോജിനി അപ്പോൾ കുളിക്കയായിരുന്നു. അവൾ അവനെ കണ്ടഉടനെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

സരോ—"അ, നിങ്ങൾ കുറച്ചു ദിവസമായിട്ടെവിടെയായിരുന്നു."

ജനാ—എനിക്കു ഒരു കാൎയ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതായി വന്നു. പൊടിപ്പൊടിച്ച വൎത്തമാനംകൊണ്ടാണ് ഞാൻ വന്നിട്ടുള്ളതു്. നീ ഇനി വ്യസനിക്കേണ്ട. ഞാൻ പറയുന്നതെല്ലാം കേൾക്കു."

സരോ—"അതെന്താ, കേൾക്കട്ടെ, കേൾക്കട്ടെ.

ജനാ—"നീ എന്നെ വിവാഹം ചെയ്വാൻ പോകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതുതന്നെ."

സരോ—"നിങ്ങൾ എന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി സാന്ത്വന വാക്കുകൾ പറകയാണല്ലേ. ഞാനതൊന്നും വിശ്വസിക്കില്ല."

ജനാ—വെറും സത്യം, ഞാനാണ് നിന്നെ വിവാഹം ചെയ്വാൻ പോണ്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സരോജത്തിന്നുണ്ടായ സന്തോഷം ഇത്രയാണെന്നു വായനക്കാൎക്കുതന്നെ ഊഹിക്കാമല്ലോ. ജനാൎദ്ദനൻ നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം വ്യക്തമായി പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അതിന്നുശേഷം അവർ 14-ാംനു കാണാമെന്നും പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. സരോജിനിയുടെ മുഖത്തിന്നു പെട്ടൊന്നൊരു പ്രകാശം വന്നു.

ദിവസം അടുത്തുവരുന്തോറും വിവാഹാഘോഷങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. എന്തിനധികം പറയുന്നു. 14-ാംനു-യും ആയി.

സമയം ഗ്രീഷ്മകാലത്തിന്റെ അവസാനത്തിലുള്ള ഒരു പ്രഭാതമായിരുന്നു. ഒരു സുദിനത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു അതിശുഭ്രമായ ആകാശം വനകുസുമങ്ങളുടെ ആമോദത്തെ പരത്തികൊണ്ടിരിക്കുന്ന മന്ദമാരുതനൊന്നിച്ചു കളിയാടി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സൂൎയ്യോദയത്തിലെ നൈൎമ്മല്യവും മനോജ്ഞതയും ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ മയക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സമയത്തിൽ സരോജിനി ജനാൎദ്ദനനെ ഹാരമണിയിച്ചു.

ശുഭം.

ഹൃദയഗീതം.

——:0:——

(എൻ. പി. ദാമോദരൻ; പഴയ വിദ്യാർത്ഥി).

(നതോന്നത).

വെൽക! വെൽക!! പരിപൂർണ്ണപ്രണയമേ, കലകളെ-
പ്പുൽകിനില്ക്കും സദാനന്ദസൌന്ദര്യഭാസ്സേ!!!

ആരുമെന്നിൽ കനിഞ്ഞൊരുവാക്കപോലുമരച്ചില്ല;
പാരിനെന്നെ നോക്കിക്കാണാൻ നേരവുമില്ല!
കാലെക്കൂട്ടിക്കഷ്ടപ്പാടിൽ കാലക്ഷേപം കഴിയ്ക്കുവാൻ
കാരണവും കണ്ടീല്ലഞാൻ, കാഴ്ചയില്ലാത്തോൻ.
ജീവിതത്തിലറങ്ങി ഞാൻ നടക്കുമ്പോൾ, ക്രൂരിരുളിൽ
കൈവിളക്കുകാട്ടിത്തരാനാരുമില്ലെന്നും,
ആലോചിച്ചു ഘോരദുഃഖനിമഗ്നനായ്ത്തപ്പിത്തപ്പി-
ക്കാലുമൂന്നിനടന്നല്പം ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ,
എന്തുഭാഗ്യം! മൃദുസ്മിത ദീപമേന്തിനിൽപുണ്ടൊരാൾ
ഹന്ത! പുണ്യം!! കണ്ണേ, നിൻെറ പാപംനശിച്ചു!!!
ഭാവിമാർഗ്ഗം നിർണ്ണയിച്ചെൻ ഗതിനയിയ്ക്കുവാൻ വന്ന
പാവനമാം പ്രേമദീപം പ്രോജ്വലിയ്ക്കട്ടെ!

II.

മൽചരിതം ബദ്ധപ്പെട്ടു സൃഷ്ടികർത്താവെഴുതുമ്പോൾ,
തൽകരത്തെക്കുസലെന്യേ തടഞ്ഞുനിർത്തി,
"നിർത്തുകെ,ൻെറ ജീവരക്തമഷിയിലേ ബാക്കിഭാഗം
തീർത്തെഴുതാൻ തീർച്ചതന്നേ തരപ്പെടുള്ളൂ".
ആത്തേൻമൊഴിയാളൊരുവൾ, പരിശുദ്ധ പ്രേമധീര
തീർത്തിവണ്ണം ചൊൽകിലാരു തെററിനടക്കാൻ?
വിഭാതത്തിൻ സ്വർണ്ണമഷിക്കുപ്പിയിൽ മുക്കിയ തൂവൽ
നഭസ്ഥലത്തെൻെറ കഥാകാര്യം കുറിച്ചു.
മർമ്മരത്താൽ പത്രാവലിയതു പാടിപ്പൂന്തെന്നലിൽ
ചിന്മോഹന നൃത്തമാടീ, സുമം ചിരിച്ചു.
അദൃശ്യമാം, മേതോമൃദുകരതലമെൻ ഹൃദയ—
മൃദംഗത്തിൽ താളമേളം പൊടിപൊടിച്ചു!
വിരൂപമെൻ വദനവും നിൻചുംബനശ്രീ ചേർന്നപ്പോൾ
വിഭാതമേ, മലരൊളി മനോജ്ഞമായി!

III

വെൽക! വെൽക!! പരിപൂൎണ്ണപ്രണയമേ,കലകളെ-
പ്പുൽകിനില്ക്കും സദാനന്ദസൌന്ദൎയ്യഭാസ്സേ!!!
ദമ്പതിമാർ, ഞങ്ങളുടെ നിശ്വാസമാം തെന്നലേററു
വെൺപുഞ്ചിരി തൂകിത്തൂകി, പ്രേമപത്മങ്ങൾ
ലാലസിയ്ക്കെ,സസന്തോഷം ദാമ്പത്യപ്പൊയ്കയിൽ ജല-
ലീലയാടാൻ സാധിക്കുന്ന സുദിനമേതോ?
ലോകത്തിന്റെ തിരിച്ചിലിൽ മാറിമാറിക്കാണപ്പെടും
ശോകസുഖങ്ങളിലൊരേ പരമാനന്ദം
അനുഭവിച്ചുന്നു ഞങ്ങളുലകിനെയെടുത്തൊരു
വിനോദാൎത്ഥം മാറിമാറി,യമ്മാനമാടും!
കാലമേ, നിൻപഞ്ചാംഗത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കൊരുമുഹൂൎത്തവും
കാണുന്നില്ലേ?, യേറ്റവേഗം മറച്ചുനോക്കു.

SAYINGS
OF
Swami Vivekananda.

Work is Worship.

Where should you go to seek for God,—are not all the poor, the miserable, the weak, Gods?

May I be born again and again and suffer a thousand miseries so that I may worship the only God that exists, the only God I believe in, the sum-total of all souls; and above all my God the wicked, my God the miserable, my God the poor of all races and of all species, is the special object of my worship.

Each soul is potentially divine. The goal is to manifest the divinity within, by controlling nature external and internal. Do this either by work, or worship, or psychic control, or philosophy, by one or more, or all of these, and be free. This is the whole of religion. Doctrines, dogmas, or books or temples, or forms are but secondary details.

I do not believe in a religion or God which cannot wipe the widows' tears or bring a piece of bread to the orphan's mouth.

Let us ourselves be Gods and help others to be Gods. **BE and MAKE.**

I consider that the great national sin is the neglect of the masses, and that is one of the causes of our downfall. If we want to regenerate India we must work for them.

As long as **"TOUCH-ME-NOT-ISM"** is your creed and the kitchen pot your deity, you cannot rise spiritually.

Strength, strength is what the Upanishads speak to me from every page. Strength, Oh man, strength, say the Upanishads, stand up and be strong.

Arise! Awake! and stop not till the Goal is reached!

[These notable and characteristic sayings of Swami Vivekananda—the greatest exponent of common sense in religion—were sent to us by Principal A.V.K.Krishna Menon, M.A.B.L.,L.T.]

TIGER! TIGER!

By E. Vijaya Raghavan Unni. (Senior Intermediate)

We were seated on a hillock. It was five o'clock on an April afternoon; the sun, a ball of fire low down in the sky, poured down his golden light over vast fields yellow with the ripe harvest and on green meadows on which herds of cattle grazed in peace. It was a soothing time; cool with gentle breezes blowing up from the river not far off, the serpentine course of which was one of the boundaries of our village. From where we sat we had a panoramic view of the surroundings, the distant row of houses in the village, the herds of cattle, the work men returning to their homes, the green meadows, the sky with a few floating clouds. It was a sight beautiful enough to dissolve a Wordsworth into ecstasies "and bring all the heaven before his eyes".

There were four of us on that hill. At our head was Raghavan who had just taken his B.A. degree at Madras and was never tired of pouring forth his accounts of the various sights and scenes of "that great city,"—the Elphinstone Talkies, the People's Park, the magnificent harbour and a great many other things. He had an inexhaustible store of circumstantial anecdotes about his friends at Madras, and always ended with bragging about his own various accomplishments. Sankar was, so to say, the court-fool of our party who always entertained us with his inimitable mimicry and his never-failing jokes. He had left school early, but had travelled widely and had a considerable amount of worldly knowledge. The third was the taciturn Narayanan. Except for a word or two thrown in occasionally, he did not contribute to our conversation. He had calm eyes and his manner was quiet, almost to diffidence.

Raghavan was on his favourite subject, the great and marvellous city of Madras; an unusually boring anecdote was coming to a close, when our talk shifted to animals, it being occasioned by the whine of a jackal in one of the crevices of the rock on which we were seated. Raghavan immediately started to tell us that even if a tiger appeared at that instant, he would attack it and if needed, sacrifice his life (to use his own words) on the altar of friendship; and Sankar was profuse in his accounts of marvellous feats accomplished in youth and added that he would defend us whatever happened. Narayanan was silent as usual. Raghavan was big and muscular; Sankar wily and resourceful; I listened to them as they talked of different ways of outwitting animals, in some wonder, but presently grew tired of the talk; and voted for a game of cards. The three fell in with my plan. A circle was formed and while the cards were being dealt, Sankar placed a Pickwickian snuff box in the middle to enliven our spirits when depressed by boredom or ill-luck.

The game went on, and it was very interesting to notice how differently each reacted to its chances; Raghavan swore and raved; Sankar was alternately exultant or dejected: Narayanan was uniformly sullen. We played for an hour at least. By this time, the sun had gone down and twilight fallen; suddenly in that dead silence a loud and bewildering roar, as of a lion was heard so close to where we sat that we quite jumped in our terror. I felt my hair tingle at the roots. At that instant it seemed to me that something not unlike a tiger, though I could not make out its shape in that gathering darkness,—was slinking about

near the bushes and, I shouted aloud: "Look out! I see something moving near those bushes! A tiger! tiger!"

Raghavan had hitherto been a sort of Jack the giant killer among us and in his usual talk very often bragged about his bravery and related, how he had, at Madras, once beaten off two stout and robust robbers and such like stories. He was now so terrified as to be unable to run; his limbs were paralysed and he tumbled down over the rock and lay there trembling, his leg bruised badly. As for my friend. Sankar, he kept all his faculties and showed a clean pair of heels. For my part, I was, it was said afterwards by my friend Narayanan, seen leaping over the bunds of the fields like an Olympic champion. Narayanan was left alone on the rock but he had not the cowardice of his friends. On the contrary, he reviewed the whole landscape around him with a calmness which would have exceeded that of a painter trying to sketch the variegated scenery.

In a few minutes Sankar was heard shouting at the top of his voice bidding us have no fear "Hallo! my friends," he shouted, "it is only a tame elephant that has just set you all leaping and rolling." But Raghavan who was now near him and had now awoke from his late stupor could not believe it. "No, I can't believe it" he, exclaimed in a faint voice " A movement was seen among the bushes a little while ago" Narayanan told him that it it was only some small creature, moving about, a mongoose or a civet-cat.

By this time I had joined them and it occurred to my mind that the noise had been produced by a temple elephant which was being washed in the canal, and had been brought for the car festival in our village which was to come off the next day.

The night having set in, we set out on our return journey, all the way commending Narayanan on his courage and presence of mind. As for Sankar, it was only when he was in the very midst of us that he dared to utter his experience when first he heard the noise. We reached our village, not without difficulty, for in the gathering darkness we could not make out any object clearly. After having exchanged hearty "good nights" we wended our way separately to our homes.

Raghavan from that time lost his leadership and would never boast when in our company of victorious assaults on robbers and wild animals. But the grandeur of Madras persisted, and a week later he was going strong again on the glories of the Marina and the Esplanade.

ലോകം മഹാമായ.

(ഗാഥ.)

(കെ. ദാമോദരമേനോൻ, സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.)

പണ്ടുകാലത്തൊരു യോഗി മിഥിലയി-
ലുണ്ടായിരുന്നു സരസ്വാമി.
“ലോകംമഹാമായ,യാതൊന്നുമായതി-
ലോർക്കിലില്ലെ”ന്നു വാദിക്കുംതാൻ.
മൂർഖരാംശിഷ്യരും ധാരാളമുണ്ടായി-
ത്തക്കാലമക്കൂടസന്ന്യാസിക്കു്
ഇങ്ങിനെ സാധുക്കളോടു പകിട്ടോതി-
ബ്ഭംഗിയിൽ കാലംകഴിക്കുംകാലം.
മത്തഗജമൊന്നു വന്നിട്ടുസ്വാമിയെ
കുത്തുവാനായടുത്തപ്പോഴേയ്ക്കും,
ഓടിത്തുടങ്ങിനാൻ ശിഷ്യന്മാരെവിട്ടു
മൂഢനക്കാപട്യവീടാംയോഗി.
പിന്നാലെയാനയുമോടുന്നതുകണ്ട-
സ്സന്ന്യാസിപേടിക്കടലിൽമുങ്ങി,
പപന്ഥാവിൽക്കണ്ടൊരു പൊട്ടക്കിണററിലെ-
യ്യന്തർഭ്രമത്തോടെ ചാടിയായാൾ.
അല്പംകഴിഞ്ഞിട്ടാമത്തേഭൻപോയപ്പോ-
ളല്പേതരം നിജ ശിഷ്യരെത്തി.
ആയവരെക്കണ്ടനേരത്തസ്സന്ന്യാസി
ധൈര്യംവിട്ടർത്ഥിച്ചാൻ രക്ഷിയ്ക്കുവാൻ.
മെല്ലെയസ്സന്ന്യാസിയുള്ളകിണററിലേ-
യ്ക്കുല്ലാസമോടവരെത്തിനോക്കി;
വന്നചിരിയെയൊതുക്കിയശ്ശിഷ്യന്മാർ
ചൊന്നൊരസ്സന്ന്യാസിതന്നോടായി:—
“ഇക്കാണ്മതൊക്കെയും മായയാണെന്നന്നു
ചൊൽക്കൊള്ളും സ്വാമിയരുളീട്ടില്ലേ?
പിന്നെയെന്താണിപ്പോൾ ദുഃഖിക്കുവാൻ ഹേതു?
ചൊന്നാലും, സദ്ഗുരോ! ദിവ്യയോഗിൻ!”
ചൊല്ലിനാൻ സന്ന്യാസി,“യെന്നെക്കരേറുവിൻ,
ചൊല്ലുവനായതിൻശേഷമെല്ലാം”
ചൊല്ലിത്ഥംകേട്ടോരശ്ശിഷ്യന്മാർ യോഗിയെ
ത്തെല്ലുവേഗത്തിൽ കരയ്ക്കെടുത്തു;
മുക്തനായപ്പോഴസ്വാമിശിഷ്യന്മാരോ-
ടോതിനാനാനന്ദത്തോടുകൂടി:---
“ഓർത്താലിക്കാണുന്നതൊക്കെയും മായയാം,
മത്തേഭൻവന്നതും മായതന്നെ;
ആനയെൻപിന്നാലെയോടിയെന്നുള്ളതും,
ഞാനക്കിണററിങ്കൽ വീണെന്നതും,
നിങ്ങളെന്നെക്കരകേററിയെന്നുള്ളതും
മങ്ങാതെപാർക്കുകിൽ മായതന്നെ;
ഓർക്കുകിലിന്നൊന്നുമുണ്ടായിട്ടേയില്ല,
കേൾക്കുവിൻ ചൊൽക്കൊള്ളും ശിഷ്യന്മാരേ!”
ഇത്തരം യോഗിതന്നുത്തരം കേട്ടുള്ളോ-
രത്തവ്വിൽ ശിഷ്യർക്കു കോപംവന്നു,
ആയവരെല്ലാരും കൂടിയസ്വാമിയെ
“മായയാണെ”ന്നോതിക്കൈപിടിച്ചു,
ഏററംബലംപ്രയോഗിച്ചുകിണററിലേ-
യ്ക്കൊട്ടുംമടിയ്ക്കാതെ തള്ളിവിട്ടാർ,

എന്നതിൻശേഷമസ്സന്ന്യാസിയോടിത്ഥം
മന്ദേതരമവർചൊല്ലിപ്പോയാർ:—
“ലോകം മഹാമായ,സ്വാമികിണററിങ്കൽ
പോക്കുന്നതും മായ, എല്ലാംമായ!”
കാൎയ്യം പരുങ്ങലിലാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ
നേരിത്ഥമോതിയസ്സന്ന്യാസിതാൻ:—

“അല്പല്ലെനിയ്ക്കൊട്ടു തെററിപ്പോയ്
കേട്ടാലു-
മെല്ലാവസ്തുക്കളെമുള്ളതുതാൻ;
മത്തേഭൻകുത്തുവാൻവന്നതും സത്യം, ഞാ
നത്തവ്വിൽ പാഞ്ഞതും സത്യംതന്നെ
ഞാനിക്കിണററിൽക്കിടക്കുന്നതും സത്യ-
മാണതിനാലെന്നെ രക്ഷിയ്ക്കുവിൻ!”

A Mother's Heart.

By

K. G. Parameswaran, (Senior Intermediate.)

OFTEN when in a contemplative mood, I fall into a fit of gloomy despondency, when I am envenomed by unpleasant thoughts and feelings which wound my heart deeply and affect my health perceptibly. Most conspicuous among those sentiments is the bitter recollection of my early childhood, when my loving mother closed her eyes upon this world, and I was bereft of all that only a mother's affection can do to build up the MAN.

Not then was I conscious of the loss of a life so needful for my perfection; I hardly bemoaned her death. Childish curiosity (I have heard since,) ventured a question or two; but being repeatedly informed in a pathetic tone and faltering words that my mother was dead, I asked no more. It conveyed nothing to me; sad thoughts were drowned in the playful disposition characteristic of the period.

The realisation of the value of a thing is best made in its absence. I was fully convinced of it once, when I was an ear-witness to a heated discourse that raged between an ardently affectionate mother, and an irascible son.

I was just repairing home after making a call at a friend's, when a stentorian voice from the inner part of a house attracted my attention. I looked for the source, and in another instant I discerned it to be from an acquaintance, assailing his mother with opprobrious names. I heard him rave and blaspheme, screech and hiss. Politeness required that should proceed homeward; curiosity detained me there.

"Why," says she "can you not tolerate a word of censure from me,—me, that have so tenderly brought you up, me, that is the sole cause of your very existence? A character without a disparagement is a noble thing. Natesan is of that rare type. He tells me that you are in bad company. You are being spoiled. You are breaking my heart." "You wretch", roared the son, "can't you hear me? Are you a muff? Faithless brute! Not a day passes without your insulting me. I will not stand it any longer. Don't try to threaten me. The world is wide."

I went home. That one should so spurn the rarest of all youth's blessings hurt me deeply. I would have given anything to have my mother back that her love might light my erring feet........ Months had passed. On a Saturday evening I went to the pictures. There I descried the acquaintance. I went to him, and asked,

"How do you do?"

"Tolerably well" he calmly answered.

I invited him to tea; but he refused with a "thanks," and being of an expansive temperament, told me in detail how his mother was the victim of a fatal kind of heart-disease; how she constantly harped upon his being by her side. "And further," continued he, "she does not know that I am here. She will now be waiting for me. I shall take some other opportunity to come to you, Good bye." What a welcome change from that even-

I was right glad to deny myself the pleasure of his company for the satisfaction of a dear, loving mother.

A Letter: on Addisonian Egotism.

[We heartily commend this clever paper to our readers for acuteness and independence of judgment. ED.]

SIR,—Joseph Addison is one of the most important figures in the history of English literature. He is one of the fathers of English Prose style, a fine critic and a moralist of a human and tolerant variety. He is one of the most individual literary men England has seen. Rare gifts of expression, and a sane outlook on life, modified by benevolent censoriousness, made him a much-worshipped idol in literary circles. A careful reader, a yet more careful writer, and a notable judge, he adorns an elevated sphere in the minds of his readers.

But then, there is in him an undetected fault. It is nothing but the fault that he detects and attacks in others, Egotism. In his essay on 'Cowely and Montaigne,' Addison describes Cardinal Wolsey as a most 'violent egotist and Montaigne as most eminent egotist." If these judgments do not violate truth, then Addison is himself undoubtedly a most clever egotist. I will attempt a justification of this statement.

Much of the most valuable work of Joseph Addison appears under the name of a fictitious personage called the 'Spectator' through this assumed person he gives vent to his critical ideas adding at the same time by subtle implication his own personal qualities and capacities. In his essay 'On Cowley and Montaigne' there appears a sentence: "In works of humour espectally when a man writes under a fictitions personage, talking of one self may give some diversion to the public." It ls under this statement that Addison fortifies his own egotism. Writing under a "fictitions personage," of cou[illegible] may give some diversion to the Public, but it cannot conceal the really egotistic mentality of the author. Throughout his essays Addison stoops to a disguised way of self-praise. In this particular essay, there are many instances of self-praise that drive us to the conclusion that Addison is fond of self-advertisement. Consider these sentences: "I mean those empty conceited fellows"; "I have often reprehended him out of Terence," I recommended to his perusal the Oxford and Cambridge jests". Do they not show conscious superiority? Though they are represented to have been uttered by his fictitions character "The Spectator" the real speaker is none other than Addison, himself. Those sentences most decidedly show that Addison is fond of self-praise. Most of his readers seem to forget this side of his writings, in their anxiety to honour him.

Who can have read Addison without seeing that he is an ardent but clever egotist? He who speaks of Cardinal Wolsey as a 'violent Egotist' and Montaigne as an 'Eminent Egotist' attempts to disguise his own egotism, his own gravest fault, by a clever but none the less betraying disguise, an assumption of critical benevolence. His greatness as a writer, his undoubted literary excellence saves him from odium. Whether he writes under an assumed character, or in the first person, he appears to be equally self-complacent and assertive. The sentences already quoted decidedly exhibit this failing. He stands condemned out of his own mouth. The avowed purpose of the Tatler and Spectator, the criticism of the learning, and morals, and social foibles of the age, indicates a sense of superiority which however justified by [illegible] abilities, cannot but raise a smile. Every paper he wrote reveals the same tenor and quality, is too censurious for one who advises rigid suppression of self.

Alexander Pope felt somewhat like

this, though he was more vitriolic. You may remember his well-known lines on Atticus listening complacently to the applause of his little Senate and "damning with faint praise" the works of his contemporaries. Pope has been much blamed for the sneer, but Addison's grudging reserve in criticism so different from Johnson's downright likes and dislikes, had its roots, perhaps, in the weakness. I have pointed out.

My criticism may seem to be a glaring outrage upon the undisturbed reputation of a great man, who has not hitherto, been assailed on the score of egotism, or any other weakness. Pardon my audacity if you can, but help me to a solution.

Inviting an answer,

Your obedient servant,

P. M. Gopinathan,

(Senior Intermediate.)

Our Competition Page.

In the 'Missing Words' competition published in the last issue of the magazine, the prize was awarded to V. Rama Iyer of the Senior Intermediate class. With the missing words supplied the verse will read thus:

"A *sutler* sat in his *ulster* grey
Watching the moonbeams' *lustre* play
On a keg that in the bushes lay
'Thou *rulest* the weak, thou *lurest* the strong;
The *result* of great battles to thee may belong,'
And the leaves with a *rustle* took up the song.

The following six students had also sent in correct solutions:—

1. K. C. Govinda Menon (S. I.)
2. K. Sekharan Nambiar (who was reading in the VI Form last year.)
3. M. Viswanatha Menon (who was in the S. I. last year.)
4. P. Govinda Menon (S. I.)
5. S. Krishna Iyer (S I.)
6. T. M. Bhaskaran Nedungadi (J. I.)

My congratulations to these six. There was one incorrect solution, the author of which did not apparently understand the question.

Number Recreations.

1. Out of the digits 0, 1, 2, 3, 4, 5, and 6, get three numbers, the first of which when divided by the second will give the third as the quotient without any remainder, *each digit being used but once.*

2. Find a number the square and the cube of which contain all the the digits from 0 to 9 once and once only.

3. Find two numbers which are such that the difference of their squares is a perfect cube and the difference of their cubes is a perfect square.

I shall award prizes to the senders of the corrct solutions of *all the above three questions.* Mark the covers containing your solutions "Number recreations." The competition is, as usual, open only to the present students of the college who purchase copies of this issue of the magazine.

A. V. K. Krishna Menon.

സൌന്ദൎയ്യം

(സി. കേ. രാജാ.)

ഏതു വസ്തുവിന്നും നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ആകൎഷിക്കുന്നതിന്നു ശക്തിയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ഗുണമാണ് സൌന്ദൎയ്യം. എന്നാൽ ഇതിന്റെ സ്വഭാവമെന്താണെന്നു് ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളവർ ചുരുങ്ങും. ഒരു വസ്തു സുന്ദരമൊ അല്ലയൊ എന്നറിവാൻ ആൎക്കും പ്രത്യേക ശ്രമം ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. എല്ലാവരും ഏറെക്കുറെ സൌന്ദൎയ്യമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. എന്നാൽ മനസ്സിനെ ബലാദാകൎഷിക്കുന്ന സൌന്ദൎയ്യം എന്തൊന്നിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതു് എന്നു് തിരഞ്ഞുനോക്കുന്നതു് അതിനെ അനുഭവിച്ചറിയുംപോലെ അത്ര എളുപ്പമല്ല. ആ ഒരു അന്വേഷണമാണ് ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ വിഷയം.

നാം ലോകത്തിൽ രണ്ടുവിധത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളെയല്ലെ കാണുന്നുള്ളു. ഒന്നു പ്രാകൃതവും മറേറതു് കൃത്രിമവും. നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു് ആഹ്ലാദം നൽകുന്നതായ ഏതു് വസ്തുവിലും നാം സൌന്ദൎയ്യം അനുഭവിക്കുന്നു. രൂപം, രസം, ഗന്ധം, സ്പൎശം, ശബ്ദം എന്നീ അഞ്ചു വിഷയത്തിലും സൌന്ദൎയ്യമുണ്ടു്. സുന്ദരമായുള്ള ഒരു രൂപം പോലെ മധുരമായ ഒരു ഗാനം എന്നു ഓരോ ഇന്ദ്രിയവൃത്തി അനുസരിച്ചു വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ ശബ്ദവ്യത്യാസത്തോടുകൂടിയാണു് നാമുപയോഗിച്ചു വരുന്നതു് എങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ ഇവയെല്ലാം ഒരൊററ ഗുണ പൌഷ്കല്യത്തെയാണു് കുറിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് വ്യസ്തേന്ദ്രിയവൃത്തിവിഷയങ്ങളായ രൂപാദികളല്ല സൌന്ദൎയ്യാധിഷ്ഠാനമെന്നു വരുന്നു. ഇവക്കെല്ലാം ബാഹ്യമായും ഇവ എല്ലാററിലും വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായും ഒരു തത്വം വേറെയുണ്ടു്. അതാണു് ജീവചൈതന്യം. ഇതിന്നൊരു ഉദാഹരണം പറയാം. അംഗപ്രത്യംഗഘടനയിൽ ചതുരവും കൌതുകാവഹവുമായ ഒരു രൂപം ഒരുവന്നുണ്ടെന്നിരുന്നാലും നിശിതമായ ബുദ്ധിവിശേഷം വാക്കിലും അക്ഷയ്യമായ ഒരുത്സാഹം പ്രവൃത്തിയിലും ഈ സുരൂപത്താൽ സൂചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജീവചൈതന്യലക്ഷണമായി കാണപ്പെടാത്തപക്ഷം അവന്റെ രൂപം നമ്മെ സ്ഥിരമായി ആകൎഷിക്കുന്നില്ല, എന്നു മാത്രമല്ല ഒരുപക്ഷെ കാലക്രമത്തിൽ നമ്മെ വെറുപ്പിക്ക കൂടി ചെയ്യും. ഇതിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് രൂപത്തിന്റെ ചതുരതയിലല്ല സൌന്ദൎയ്യം ഇരിക്കുന്നതു്, ജീവചൈതന്യസ്ഫുരണത്തിലാണു് എന്നാണു്. എത്ര സുഖമായുള്ള ശാരീരത്തോടുകൂടിയവനായാലും രാഗത്തിന്നും താളത്തിന്നും മേളത്തിന്നും ശ്രുതിക്കും യോ-

ജിക്കാത്തതായ ഒരു പാട്ടുകേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് നീരസം തോന്നുന്നു. എത്രതന്നെ ശില്പവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടുകൂടി പണിചെയ്യപ്പെട്ടതും മൃദുസ്പർശം ആയ ഒരു കൃത്രിമശിശുരൂപം ഏതു് അംഗങ്ങളിലും ജീവചൈതന്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകിക്കൊണ്ടു് സർവ്വദാ വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടു് കളിച്ചു പുളക്കുന്നതായ ഒരു കുട്ടിയെ തഴുകുമ്പോളുണ്ടാവുന്ന ഒരു സുഖം നമുക്കു് സ്പർശിക്കുമ്പോൾ തരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് നിർവ്വിവാദമാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഗന്ധരസാദികളിലും ഈ ജീവചൈതന്യത്തിൻെറ സ്ഫുരണമാണു് നമ്മളിലുള്ള സ്വപ്രകാശത്തെ തട്ടിയുണർത്തി നമ്മെ നിർവൃതിയടയിക്കുന്നതു് എന്നു നമുക്കു എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ജീവചൈതന്യസ്ഫുരണമാണു് സൌന്ദര്യത്തിന്നാധാരം എന്നാണല്ലോ ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചതു്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ പ്രാകൃതവസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചല്ലാതെ കൃത്രിമവസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു ഈ തത്വം ശരിയാകുമോ എന്നു ചിലർ ശങ്കിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ കൃത്രിമവസ്തുക്കളിലും ജീവചൈതന്യലക്ഷണമായ ചില കലാകുശലതയിലാണു് ഹൃദയാവർജ്ജകത്വം ഇരിക്കുന്നതു് എന്നാണു് ഞാൻ ശഠിക്കുന്നതു്. ഒരു ചിത്രത്തിൻെറയൊ വെണ്ണക്കല്ലുകൊണ്ടോ മററൊ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു വിഗ്രഹത്തിൻെറയൊ സജീവത്വം മുഖത്തും കണ്ണിലും സ്ഫുരിക്കുന്ന ഭാവരസാദികളെക്കൊണ്ടാണു് നാം അറിയുന്നതു്. ഇതിലും സങ്കല്പവ്യത്യാസം അനുസരിച്ചു് തന്മയത്വം തോന്നിക്കുന്നതായിരിക്കണം ആ ജീവചൈതന്യസ്ഫുരണം. ഒരു ബാലനും, വൃദ്ധനും ഒരു സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും ഒരു സ്വസ്ഥനും രോഗിക്കും അതാതിൻെറ സങ്കല്പമനുസരിച്ചുള്ള ചൈതന്യം അതിൻെറ സ്ഥാനങ്ങളായ കണ്ണു്, മുഖം ഇവയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കാണാത്തപക്ഷം നമുക്കു ആഹ്ലാദം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. കെട്ടിക്കണ്ടാൽ എത്രനല്ല വേഷമായിരുന്നാലും യാതൊരു രസഭാവാദിയും മുഖത്തു് സ്ഫുരിക്കാത്ത ഒരു നടൻെറ നടനം നമുക്കു് സഹ്യമല്ലാത്ത ഒരു കാഴ്ചയാണു്. എത്രതന്നെ ശാസ്ത്രം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നാലും എത്രതന്നെ അഭ്യാസബലമുണ്ടായിരുന്നാലും ഹൃദയത്തിൽ തട്ടി ഒരു വികാരാവേശത്തെ ഉല്ബോധനം ചെയ്യാത്ത ഒരു പാട്ടു നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ചു് ഒരു ബാലനിൽനിന്നു സന്തോഷാവസരങ്ങളിൽ ഉദിച്ചുയരുന്ന ആ അസംസ്കൃതഗാനം നമ്മുടെ മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മനസ്സിനെ കുളുർപ്പിക്കയും മറപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അസംസ്കൃതമാണെങ്കിലും നിഷ്കളങ്കമായ ഒരു മനസ്സിൻെറ ആഹ്ലാദം ശബ്ദധാരയായി ഉൽഗളിക്കുന്നമ്പോൾ ആ രസത്തിന്നു് അനുഗുണമായ ഒരു രാഗത്തിലും താളത്തിലും ശ്രുതിയിലുമെ വരുവാൻ നിർവ്വാഹമുള്ളു. അതു മററു കാരണങ്ങളാൽ ദുഷിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഹൃദയത്തെ ആവർജ്ജിക്കയും ആ രസാസ്വാദത്തിൽ ലയിപ്പിക്കയും ചെയ്യും. ആദികവി വാത്മീകിയുടെ ശോകം ശ്ലോകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചതും ഒരു പ്രസന്നമായ പ്രഭാതത്തിൽ പെട്ടെന്നു് ബൈറൻ കവിയായിത്തീന്ന

ത്തും ഈ തത്വത്തെയാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഭവഭൂതി പറയുംപോലെ "വലിയ മഹൎഷികൾ ചൊന്നാൽ ഫലമാവാക്കിന്റെ പിന്നിലോടിവരു"ന്നതും ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസാദി പുണ്യശ്ലോകന്മാൎക്കു് ഏതു് വിഷയത്തിലും അശിക്ഷിതമായി ജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നതും ഈ ആത്മപ്രകാശത്തിന്റെ ബഹിസ്ഫുരണമാണ്. ഇതിന്റെ അല്പാല്പമായ പ്രകാശം ഓരോ വസ്തുക്കളെയും അത്രയത്ര സുന്ദരങ്ങളാക്കിത്തീൎക്കുന്നു.

സൌന്ദൎയ്യത്തിനുള്ള മറെറാരു വിശേഷത എന്തെന്നാൽ അതു ശാശ്വതമാണെന്നുള്ളതാണ്. അതു് ഒരു നിമിഷത്തേക്കു പ്രകാശിച്ചു ക്ഷയിച്ചുപോകയില്ല. അങ്ങിനെ ചില വസ്തുക്കളിലൊ ജീവികളിലൊ നമുക്കു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ആ വസ്തുവിലൊ ജീവിയിലൊ ഏകദേശവൃത്തിയായ ഗുണങ്ങളിൽ പുഷ്കലത്വം കല്പിച്ചു് നമുക്കുണ്ടാവുന്ന ഭ്രമംമൂലമാണ്. പ്രകൃതിയിലുള്ള ഏതു് ശുദ്ധവസ്തുവും സുന്ദരമായിത്തന്നെയാണ് നമുക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. എന്നാൽ അതു് പ്രകൃത്യനുസാരമായി വളൎന്നു പുഷ്ടിപ്പെട്ടു് അതിന്നു യഥാൎത്ഥസ്വരൂപം ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അതിനെ ചില ദോഷങ്ങൾ ബാധിച്ചുപോകുമ്പോളാണ് അതിന്റെ രാമണീയകത നശിക്കുന്നതും കൃത്രിമമായ സംസ്കാരത്തെ ശരണം പ്രാപിക്കേണ്ടിവരുന്നതും. ഈ കൃത്രിമസംസ്കാരത്താൽ ഉണ്ടാവുന്ന താല്ക്കാലികഭ്രമമാണ്, പലപ്പോഴും നമ്മെ തെററിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇതുതന്നെയാണ് സൌന്ദൎയ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ ദൂഷിപ്പിക്കുന്നതും. ഒരു സ്ത്രീരൂപമൊ പുരുഷരൂപമൊ അതിന്റെ പ്രകൃത്യനുസാരമായ പുഷ്ടിയും വളൎച്ചയും എത്തി അന്തൎല്ലീനമായ ചൈതന്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതു് മനോഹരമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. ഇതുപോലെ പശുപക്ഷികീടാദി ഏതു് ജീവിയായാലും അവയുടെ ജീവചൈതന്യത്തെ പൂൎണ്ണമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ക്രമാനുസൃതമായി വളൎന്ന സ്വരൂപം ഏവനും ആനന്ദത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. അവയവങ്ങൾ ക്രമബദ്ധമല്ലാതെ വളൎന്നതൊ വളൎച്ചക്കു ഹാനിതട്ടിയതൊ വിവൎണ്ണമൊ വിലക്ഷണമൊ ആയൊ ഉള്ള രൂപം ഹൃദ്യമായി ഒരുവനും തോന്നുന്നില്ല.

ഇനി രൂപാദി ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളും ആത്മപ്രകാശവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്തെന്നു് ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ആത്മപ്രകാശലേശങ്ങളായ വിചാരവികാരാദികൾ എത്ര കൌതുകകരമായ രൂപത്തെയും മലിനപ്പെടുത്തി ബീഭത്സമാക്കുന്നതായും എത്ര വിലക്ഷണമായ രൂപത്തെയും ആകൎഷണീയമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതായും നാം പലപ്പോഴും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. ഇതിൽനിന്നു രൂപാദികൾക്കു് വാസ്തവമായ ആകൎഷകത്വം ഇല്ലെന്നും അവ അന്തൎയ്യാമിയായ ജീവചൈതന്യസ്ഫുരണമനുസരിച്ചു് ആവിഷ്കൃതമാണെന്നും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ തത്വം മനസ്തത്വശാസ്ത്രത്തിലെയും പ്രകൃതിതത്വശാസ്ത്രത്തിലെയും ഒരു പ്രഥമപാഠമാണ്.

പ്രകൃതിപ്രഭാവം.

പി. ശങ്കരൻകുട്ടി (പഴയവിദ്യാർത്ഥി)

നാന്മുഖൻവാർണ്ണീഷിട്ട മൃന്മയകുംഭങ്ങളിൽ
കണ്ണുംനയുഴിഞ്ഞിട്ട മാനുഷസഹജരെ,
വെള്ളിതൻ പൊള്ളച്ചിരിക്കുള്ളിടമുഴിഞ്ഞിട്ട
മൂഢമാനസന്മാരാം മർത്ത്യസഞ്ചയങ്ങളെ,
ആകെയിപ്പരിഷ്കാരപന്നഗപ്പൂൽകാരത്താ-
ലാകുലരായിത്തീർന്നോരംഗനാരത്നങ്ങളെ,
നമ്മളൊക്കെയുമൊരേ ജീവിത തരണിയിൽ
സഞ്ചരിച്ചീടുന്നൊരു തീർത്ഥയാത്രക്കാരല്ലേ.
കാലവാഹിനിയിങ്കൽക്കൂടിയാണതിദ്രുത-
മാലംബമറ്റൊരിപ്പാഴ്ദ്രോണിക പായുന്നതും.
നോക്കുവിനങ്ങോ—ട്ടൊരുനാഴികനേരം മാത്ര—
മക്കൂലദ്വയങ്ങളിലാടിടും നാടകത്തെ.

ദേവിയാം പ്രകൃതി നൽപാട്ടുകൾ പാടീടുന്നു!
പാവമിങ്ങതിലേതും കൗതുകം പോകുന്നീലെ?
നാണ്യത്തിൻ"ഝണ ഝണ" നിസ്വനശ്രവണത്താൽ
കർണ്ണകൂപങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കടഞ്ഞു പോയ്പ്പോയെന്നോ?

*

ഭാസ്വരമൂർത്തിയാകുമംബതൻ ഗീതാമൃത-
മാസ്വാദിപ്പാനായാശയാവഴിക്കോടുന്നീലെ?
കഷ്ടമെ! നൃത്തംവെയ്ക്കും പ്രകൃതിദേവിക്കൊപ്പം
പുഷ്ടമോദേനപറയടിച്ചുകൊണ്ടീടുന്ന
വാരിധിതന്റെ തിരമാലകൾ നിങ്ങൾക്കുള്ളിൽ
നിർവൃതിചേർത്തുപരം നിർഭയരാക്കുന്നീലെ?

കൺമിഴിക്കുവിൻ നിങ്ങളംബതൻ വിശ്വരൂപം
കാണുവിൻ! കൈകൂപ്പുവിൻ! പാട്ടുകൾ പാടീടുവിൻ!
കാണുമതില്ലയോ നിങ്ങളാനന്ദമന്ദാരമാ-
മമ്മയെക്കഷ്ടം! രജതോജ്ജ്വലച്ഛവിയാലെ

---

*അംബ = പ്രകൃത്യംബ

കണ്ണുകൾചിമ്മിപ്പോയൊ? ലൌകികസുഖോക്കട-
കന്മതിൽക്കെട്ടിന്നങ്ങേപ്പുറത്തായ്പ്പോയൊ ദേവി?

പഞ്ചമരാഗംകൊണ്ടു നെഞ്ചകം കുളുർപ്പിക്കും
പൂങ്കുയിൽപ്പൈതങ്ങൾതന്നഞ്ചിതകളഗാനം
പ്രാകൃതദേവിയുടെവീണാനിക്വണത്തിൻെറ
പ്രാഭവമാണെന്നതു പാരിലാരറിയുന്നു!
രാത്രിയായതു പാർത്താലിക്കച്ഛസരോരുഹ-
ഗാത്രിതന്നഴിച്ചിട്ട കുന്തളച്ചുരുളെന്നും,
പ്രോൽഫുല്ലപുഷ്പങ്ങളപ്പാവനാംഗിയാൾതൻെറ
പുഞ്ചിരിക്കുള്ളിൽക്കാണും ദന്തപങ്ക്തികളെന്നും,

മീനകോടികൾമിന്നും വാനമിന്നക്കോമള-
മേനിയെപ്പുതപ്പിച്ചു മുപ്പാരുംമൂടീടുന്ന
മുത്തുകൾ പതിച്ചൊരു, മുഗ്ദ്ധനിർമ്മലനീല-
പ്പത്തോർണ്ണപ്പുടവയാണെന്നതു, മതിൻകീഴിൽ
പൂനിലാവുലാവുന്ന പുണ്യവാഹിനികള-
പ്പൂഞ്ചേലാഞ്ചലത്തിൻെറ വാർവെള്ളിക്കസവെന്നും,
അംബതൻ തൃക്കയ്യിലെക്കനകക്കണ്ണാടിയാ-
ണമ്പിളിയെന്നുമതു വീണുപോമിടക്കെന്നും,
പാരമപ്പരിമളവാഹിയാം പവമാന-
പോതമപ്രകൃത്യംബതൻെറ നിശ്വാസമെന്നും
പാരിലാരറിയുന്നു? പാപമംബതൻനൃത്തം
കാനനനൃത്തംപോലെ, കാണികളില്ലാതായ്പ്പോയ്!

അച്ഛമായെങ്ങും, മഞ്ഞുമുത്തുകൾമിന്നിക്കൊണ്ടു
നിശ്ചലമായിസ്സദാ നിരന്നു വിളങ്ങുന്ന
പച്ചപ്പുൽമൈതാനങ്ങളംബതൻ വിരിഞ്ഞൊരു
പച്ചയാം വില്ലീസ്സണിപ്പൊന്മടിത്തട്ടാണല്ലൊ.
ആടലോടിടയുന്നൊരേവരുമോടിക്കോവിൻ,
തേടുവിൻ, പ്രകൃത്യംബതന്നങ്കസങ്കേതത്തെ
ദന്തപര്യങ്കം, പഞ്ച ഹംസതൂലികാമെത്ത,-
യെന്തിനാണിവയെല്ലാം? നശ്വരസുഖദങ്ങൾ—
കൃസ്തുതൻ പ്രണയാർദ്രാലിംഗന സുഖത്തെക്കാൾ
നിസ്തുലാനന്ദം കാണുമംബതൻ മടിത്തട്ടിൽ

“ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമാണിജ്ജീവിത”മെന്നോതുന്നോ-
രൊക്കെയുമഭയത്തെ പ്രാപിപ്പിൻ വൈകീടാതെ.

കൺമിഴിക്കുവിൻ നിങ്ങളംബതൻ വിശ്വരൂപം
കാണുവിൻ! കൈകൊട്ടുവിൻ! പാട്ടുകൾ പാടീടുവിൻ!
കൺമിഴിക്കുവിൻ! നിത്യസൌഭഗാമൃതപൂരം
കാണുവിൻ! കൈകൂപ്പുവിൻ! കീർത്തനംചൊല്ലീടുവിൻ
ബാഷ്പനിർഝരികൊണ്ടു കാൽകഴുകിച്ചീടുവിൻ!
പുഷ്പമാരിയെപ്പെയ്യിൻ നേത്രാബ്ജമാലകൊണ്ടു!
നിത്യനിസ്തുലമായൊരഴകാണിക്കാണമതു
ദണ്ഡമേല്ക്കുമ്പോഴുടഞ്ഞീടും മൺപിണ്ഡമല്ല!

Flotsam and Jetsam.

Of co-eds. in general and Nellie Bell in particular.

(Not intended for boys and girls under fifty.)

Affairs with co-eds, seem doomed to end inconclusively. Boys and girls meet at College very much as wayfarers do at an inn: their relations have the same casualness and impermanence, and the flurry of departure is over them all the time.....................

It is just as well, that this should be so. It would not be altogether good if the young people took themselves too seriously; immediate tasks would fall asunder in neglect, and the fabric of the future might be rent and damaged in the very spinning. Wherefore, the powers and principalities that hover protectingly over learners all the world over have thrown laughter into the scale, to save them from the searing touch of passion.

To most young fellows at College, the co-eds. are puzzling and just a little ridiculous. The normal boy-mind is moved to laughter by their gigglings, shrinkings, their differentness generally. In the class room their presence makes awkward moments more difficult, and at other times they are very much in the way. A very few, perhaps, emotionally more sensitive, hear the faint call of a new unseen world. But self-consciousness and ridicule stifle these vague stirrings at birth; or the first thrillful, awkward attempts at friendship are thwarted by the limelight of College, breaks-up, and the impenetrable remoteness and reserve of home life.

Dom Juan does not flourish in this atmosphere. The type exists, nevertheless, in modified forms, in the big university towns. They are mostly grown-up fellows; a good many are married men; some, gay young sparks from wealthy homes, who patronise the lecture room in their slack hours. Their triumphs are usually outside the purlieus of the Colleges, and little is known beyond vague rumours of squalid doings in an alien, terrifying world. In a few cases I knew, however, the trouble came nearer home, and brought pain and shame into the cloistral sanctity of College life............

It fell to Sadasiva to prevent such a tragedy once.. He cherishes the memory in some pride, though his service was the result of pure chance and had no heroism at all. He seldom speaks of it now, probably because it is such a tame story altogether, but I will tell you about it now, for want of other idleness, in the hope that it will keep you interested for a half-hour when you have nothing particular to do............

Sadasiva is a thin dark fellow with a sun-scorched, hunger-bitten face, a stiff gait (much as if he had swallowed a couple of pokers) and harsh abrupt speech which turns a possible friend into a certain enemy in five minutes. To the world in general his manner is one of severe disapprobation, such as a sergeant might bestow on a body of unpromising recruits. But he is not altogether a bad fellow, I believe; there have been some who thought a lot of him. Let me hope (for the sake of this story) that he was a little less unattractive in his College days; at all events, he was younger and fresher. He was certainly more athletic-looking, I remember, though he hated games with all the passion of the truly lazy: and he wore the odd clothes which the College bucks fondly assumed to be

the latest from Savile Row..............

It was his first year at the University. Queen Mary's had not yet risen from the vasty deep. The College was infested with girls; as variegated as the Hamelin rats, and quite as plaguey. All day in the rooms and passages, they ran and fought and shrieked and squealed; worst of all they made eyes at the susceptibles (whom they spotted unerringly), and then poured stale tea and emptied miscellaneous rubbish on them from stair-heads and upper windows. Rather contrary to the usual tradition, these sojourners had more than the usual quota of good looks. Plain ones there were; but they are meant to be wives and mothers and have no place in a romance, and I will say nothing of them. The goodly ones were quite a bevy. Two or three were beauties, a large number noticeably pretty; of the latter class, but far the most amazingly winsome was Nellie Bell...............

She was an Anglo-Indian—in the best sense, for she had the combined charm of two races,—mostly Anglo-and just a little Indian, enough to make her appeal absolutely complete. Her face, a rare oval, was like a rose in colour and freshness. Her nose was delicately *retrousse*, her mouth small, moist, and smiling as an infant's, her chin well-rounded and decisive. Her eyes were wide, trustful, and divinely grey. Sadasiva had despised the "cat-eyed and copper-haired" foreigner like any country lout. How petty, insular, the prejudice now seemed! Nellie was not "copper-haired;" however; she had voluminous dark hair, which contrasted oddly with that suggestion of Albion's own milk-and-roses which clung about her like a perfume. She was the youngest of the bunch,——she could not have been much over fifteen. Indeed, she had just "joined" that year. Her figure was slight as a child's and beautiful as a song. She walked with a swing, ——oh, so different from the down-cast, along-the-wall slide of the Indian girls! ——a free, fearless, liliting motion, as if to some triumphant soul-music of her own. She was utterly unconscious of herself..............................

Do not laugh, please, but Sadasiva fell for her straight away. The beauties passed him up and down the corridors; their stately charms left him cold. But the tip-tap of Nellie's marching feet brought the blood surging to his head, set his pulses racing, made him breathless and faint. She passed, head high, body swaying lissomely, her voice sounding like the call of a bird; he had a dazed sense of a phantom procession sweeping by, with a blowing of flutes and a ringing of bells, leaving a void of wordless yearning at the end.....................

Even this happened all too seldom, to his way of thinking. She was Intermediate, a couple of classes lower, and it was mostly in off-hours that he saw her, or while changing over from one section to another. He would have given ten years of his life to have her smile at him or talk to him for just a little while. I am afraid he let his work slide, those days. He mooned about in the Hostel and the College, thinking eternally of the girl. He did not know many at the time; nor was he expansive by nature. That was a blessing, for he was spared the merciless chaffing which is all that Romeos at the University get for their pains. Weeks passed................

And then, suddenly one afternoon they met; met literally and rather forcibly, in fact. Sadasiva was rushing down the College stairs (as was his way); rounding the second landing he ran into someone running up quite as heedlessly. The shock was pretty severe, but nothing to the mental shock, for on looking up he saw it was Nellie he had collided with, and Nellie had lost her footing, and was going backwards with a gasping cry. He caught at her arm and jerked her up before she fell. His brain was in a whirl, and he could think of nothing to say or do. She stood there somewhat shaken, and rubbing her arm where Sadasiva had

caught it. "How dreadfully clumsy of you!" she exclaimed, angrily. "I am so sorry," he replied; and then, emphatically: "I am *not* sorry—I am glad, very glad, it was quite pleasant!" She turned rosier than she was, laughed, and ran up the stairs without a word............

That was on a Friday. Sadasiva spent the next two days in a fever of dreams. He reconstructed the Universe about fifty times over, with Nellie and himself as the hub of things every time. Monday came at long last, and he went to the College at an unholy hour, dressed to kill. Even the sporting set, who are usually in so early and out so late that they seem to live there, had not put in an appearance. He lounged about in dreary expectation; an hour later the first comers began to drift in in twos and threes, till, as in a dream, he saw the place fill up with the usual crowd. A little before bell time he found himself in front of the College notice board; as he stood there looking at it with oafish, unseeing eyes, he heard the tip-tap of little heels over the chequered floor of the vestibule, and was aware of Nellie floating up out of the surrounding crowd. She came and stood so close to him that her elbow touched his. Her eyes were glued to the board in passionate study of defaulters' lists, announcements of matches and meetings, and all the *olla podrida* of College doings. Sadasiva looked at the phantom of delight and gulped; the phantom returned the look out of the corner of her eyes, and her expression was so comically serious that the boy forgot his misery and laughed, and set her laughing in turn. Just as he was about to speak, however, strong hands gripped him from behind, and pulled him away by main force. His latest acquaintance, Bharati, a Herculean Tamil, was the aggressor; his jeering voice rose in exultation as he shouted: "Aha, my pretty doves! And when is the wedding?" etc., etc., etc. It would have been silly to struggle; Sadasiva e'en took it with such good grace as he could command. Nellie walked away..................

If this seemed to spoil Sadasiva's rising satisfaction, the next afternoon brought an incident which ruined it altogether. He was on one of his rare visits to the Marina. Opposite Ice House, he came on a scene which even at this distance of time comes back to him with a sting of remembered pain. An open landau stood drawn up near the kerb, and in it were a surprising trio. Nellie Bell was there, seated by the side of an elderly moustached man who appeared to be her father, and leaning gracefully towards them in confidential talk, was a striking-looking young man in impeccable flannels. Sadasiva's silly soul flamed up in sudden jealous, for the young man was astonishingly handsome and obviously an accepted friend,—he talked and laughed with such ease and freedom. Nellie's eyes were round as saucers as she listened to him; presently she turned, saw Sadasiva's woe-begone face, and something like a grin shaped itself on her face,—if indeed you can associate a grin with a goddess. The poor boy turned and stumbled home...........

These first experiences are bitter, but they are as brief as they are tempestuous. Sadasiva had a sort of stiff pride in him, besides, which forbade weak grief and refused even the relief of pouring out his soul to a friend. In the next two or three days he made a few cautious inquiries, and discovered a number of things about the favoured rival. Singam (that was not his real name, but does that matter?) was an extremely wealthy young blade from Coimbatore, nominally a scholar at Wesley's, but really a man about town of the gayest type. Hunting the elusive feminine was his one interest in life. He poured out his money in the gratification. He lived in a great house up Nangumbakum way, had a carriage and horses of his own, and servants galore. He showed neither discrimination nor mercy in his passion. He was,

a dangerous man too, for he used violence where money or cajolery failed. He could easily have surrounded himself with the best company in the city, but he chose the scum. He went about in the evenings accompanied by two bullies, Sathar, a Muslim wrestler, and Ponnu, a low-caste Hindu, who had been a ricks hawalla, and had the reputation of being handy with a knife...............

Singam had not gone home that vacation. He had been busy with the subjugation of the Bells. Papa Bell had been a soldier but had left and become an electrician of sorts, and worked at the Power House in some subordinate capacity. He was very nearly a dipsomaniac, and fell easily enough, for Singam entertained him lavishly on every conceivable occasion. Ma Bell was not more resistant. She was a stout easy-going Anglo-Indian, inordinately fond of dress. Singam often took her round to Whiteaway's and other places, and she chose frocks and gowns and gew-gaws for herself. She was not quite exacting in her notions of propriety, but then Singam had told her that he meant to turn Christian and marry Nellie. That would have been a most natural end to the romance; she looked forward to it with all a mother's yearning. Sadasiva too thought of it as a certainty. What neither he nor the mother knew was that Singam had a wife at home, and often amidst shouts of laughter told the story to approving cronies in his night haunts.............

Nellie worshipped the very ground he trod on. And no wonder; he was so wealthy and handsome, and had, as Sadasiva found, such amazingly pleasant ways. Oddly enough, they met soon after at a friend's in George Town,—"Mayville," a house long favoured by Malayalees, and called the Rookery just then, because one or two of the inmates were decidedly dark in complexion. The very first man Sadasiva saw as he walked into the front room was Singam seated in shirt-sleeves in front of a harmonium, and smiling at the applause of the squalling Malayalees around him. He was introduced. Singam rose and shook hands with easy grace. His figure was of middle height but well set up, his complexion a clear golden brown, his hair black and glossy. His features were nearly perfect, straight nose, well-cut mouth, and beautiful arrogant eyes. He sang again, a composition from Tagore. As his golden voice floated effortlessly up and filled the room Sadasiva realized something of his charm and the spell he had woven round Nellie............

They took to each other almost at once, and got on quite easily. Towards dusk they went out, talking like old friends. Singam proposed a stroll along the Beach. Sadasiva had leave for the night, and went. Singam was much older and had an easy assurance of manner which swiftly overcame all prejudice. His laughter was the pleasantest Sadasiva ever heard. They talked of a number of things, colleges, home-towns, adventures and escapades... Somehow they started talking of Nellie. Singam's tone implied that he owned the family. It jarred on Sadasiva a little, especially when he spoke lightly of the father's feckless ways and the mother's vulgarity. But the unpleasant feeling passed when Nellie herself was mentioned and he broke into warm, almost passionate, praise. "I hear you are going to marry her"—Sadasiva said, foolishly enough. Singam stopped short at that, opened his eyes wide, and laughed. "How sentimental you Malayalees are"! he exclaimed "But let your romantic soul be satisfied. I certainly mean to marry." Such prejudice as Sadasiva had felt at the start vanished before the other's easy charm, giving place to definite respect....

It was the first of many such evenings. Sadasiva had relations outside the Hostel and got "night-leave" more frequently than others. He met Singam usually in George Town, and they went about and had a glorious time together. Sometimes they got into scrapes. There was

an element of wildness in Sadasiva which appealed to his friend and brought the two closer together though they were so different in their moral make-up. Once they together rescued some women sea-bathing on a specially holy Full Moon night from a party of Tommies who had surrounded them. On another occasion, when a brief war broke out between Burma and Madras in a street in George Town they bombarded a Burmese house with road metal, and the garrison sallied out, knives drawn, and set the besiegers running incontinently. Yet another time they held up a tram for a quarter of an hour by sitting down on the rails because the driver had been rather insulting,—a very early instance of Satyagraha,—and the Police came and thrashed them and they had to pay good money to save themselves from lock-up. Several times on the other hand, Sadasiva prevented Singam from doing disgraceful things............

They called on Nellie sometimes. The Bells lived in a small house on the Vepery Road. The women were at home nearly always; sometimes pa was there, too, a little drunk, but very pleasant and full of stories of all the countries his regiment had been quartered in. They usually sat in the front room, with its bad pictures, cheap furniture and curtains, and its general suggestion of indifferently concealed poverty. Somehow Sadasiva never felt at ease there. He was rapidly getting out of his infatuation, and coming to look upon Nellie as his friend's wife. He went, generally at Singam's importunate request. One good result these visits had,—they emancipated him more swiftly than would have been possible if he had kept brooding over the girl in imagination. The more he saw of the father and the mother, the more conscious he was of the oddity of the position. They were not people whom one could respect. But Nellie herself was quite a different type, free, fearless and pure as the skies Her love for Singam was an adoration. Singam himself seemed to take it as a matter of course, aud there was a lightness in his behaviour which produced a vague sense of alarm in Sadasiva's mind, and which even repeated assurances of good faith somehow failed to remove. Once, as they were returning home from one of these calls, Sadasiva ventured to speak out, and in a fit of unusual impatience Singam burst out: "Oh you solemn ass! And do you think she doesn't know? Your Nellie is very young, *but she has started early*!" Sadasiva shouted at him in a fury, and Singam cooled down and spoke in some contrition.....................

And then it happened,—the sudden, unexpected climax. It was a week later. Sadasiva was walking down the Esplanade that evening when he saw Singam's carriage coming up at a great pace from the opposite direction. It was empty. He hailed the driver and got in. He had not seen his friend for a week and formed a sudden resolve to make a surprise call. The driver told him he had orders to get back quickly, as "*Ayya*" (the master) was going out somewhere urgently. They bowled along merrily for a while. It was a dark night, the sky overcast, and a high wind blowing down the streets. They took the Vepery Road, for it had become almost a habit for the driver to pass the Bells' cottage. As they drove down, Sadasiva looked up at the house, and noted with astonishment that it was in complete darkness. That was quite unusual, for the Bells kept late hours, and it was not quite nine yet. Usually the house was ablaze with lights, and the jangle of the carriage bells brought Nellie to an upper window;—she would lean out and shout down in her gay boyish voice:—"Ullo! where you off to? Oh, you *wicked, wicked* boys"!—shaking a little finger at them in quaint, grandmotherly reproof. But now there were no lights, and no little grandmother. What had happened? Had they gone away somewhere?..............

As they came abreast, the front door

opened suddenly, and Nellie stood framed in the dimly-lighted doorway; she had a bag in one hand, and the other waved wildly as she shouted: "Stop, Stop"! The driver pulled up the horses with a jerk, and being a well trained fellow, jumped off the box and vanished quietly round the corner of the house. Nellie ran up alongside, panting, threw her bag in and clambered up, saying in an odd sobbing voice: "We aren't late, are we? How long I been waiting"! Sadasiva was so astonished that he could think of nothing to say. He stared at her in the darkness, but he could not see her features distinctly. Was she having a lark? She was such a big of tricks! Her voice sounded again, quite close to his ears, in a distressed whispering wail: "Oh I can't stand this any longer! Take me away, darling, take me away at once"! Quite suddenly her arms were round his neck, and she was kissing him, repeatedly and almost fiercely. If it was a lark, it was an uncommonly enjoyable variety, and Sadasiva resigned himself to it, philosophically enough. His face and neck were quite wet with kisses and tears; he smiled in the darkness, and "kept on saying nuffing" like another Reynard the Fox. Came the voice again: "Our train is at ten thirty, but we'll go at once. Pa will be home in an hour and it won't do to wait. We'll go to Kodai for a week, have a *jollee* time, and come back. And then you'll marry me, won't you, darling, darling Singam"?...............

Sadasiva started as if a scorpion had stung him, and went cold all over. He saw everything now in a flash of fierce, revealing light,——Singam's deliberate, diabolical plan, the appalling danger into which this trustful little kid was being enticed. Marriage! Why this preliminary jaunt, if Singam really meant marriage? How many others had walked the same path with the Singams of this world! The thoroughness of the plan seemed to suggest previous successes. His own feeling for Nellie stood out in its true quality, likewise. By all the rules of the game, his heart should have broken with a loud bang when he found his rival preferred to himself. But it—didn't. Nellie was no longer a lover; she had long ago ceased to be that; she was just a child in trouble...............

Sadasiva felt a kind of cold anger mounting up in him, a feeling which swamped all sense of friendship, and overcame even the fears which filled him. Had he been a hero, he would have drawn his sword (or at least flourished a cudgel) and shouted: "Come on, villain! Approach the maiden at thy peril!" But alas, he was no hero, but only a sorely puzzled schoolboy. And he did something appallingly prosaic and obvious, something which would bar him eternally from Valhalla,——he jumped out of the carriage, and——RAN! ....

He heard Nellie calling behind him but he gave no heed. She would soon find out her mistake and the real Singam would come up and sweep her away. Arguments and expostulations would have been much worse than useless. There was only one way. The father should be warned, that easy-natured drink-fuddled man working at his engines all unconscious of his girl's peril. Sadasiva ran till the whine of the dynamos came keening above the sounds of traffic, and the Power House blazed into view. He dashed in, and on his urgent demand, Bell came out in rubber shoes and gloves, a sleepy-eyed, dejected figure. Sadasiva told him what he knew. The sleep and the slouch went out of the man in almost a flash; he rushed in, presumably to see his chief, and was out again and running up the road in less than a minute. Sadasiva ran after him with some vague intention of being in at the kill. But Bell turned round and said: "Coming with me? Good lad! But I shan't be wanting you. You just keep out of this. My job entirely. Thankee kindly all the same," and started running again. Sadasiva noted the glitter in his eye, the

stiffening of his figure; knew that the soldier was his efficient old self again, quite competent to mind his own affairs..

What happened at the house, Sadasiva never quite knew. Nellie was not at the College the next day. Sadasiva spent the afternoon with an old friend at Mylapore, a distinguished Malayalee journalist. He left the house at about seven thirty. The tram terminus was just across Barber's Bridge half a mile away. The bridge, a high narrow structure with a low parapet, spans a muddy canal. As Sadasiva approached it he noticed two men hurrying after him. He had a vague sense of alarm, a curious feeling that they were following him. It was a dark night, and there were few people about. He hurried on a little faster, but the men immediately started running. Sadasiva felt sure they meant to overtake him, and he stopped and faced about. The men came up a few seconds later. The first to arrive was Ponnu the bully, and close behind was Singam. Ponnu smelt vilely of liquor, but Singam was sober enough. He was in a very madness of fury, and his voice was hardly articulate as he asked: "Where have you concealed the girl?" The position was decidedly alarming,—Sadasiva was facing two very reckless and unscrupulous men in a deserted place on a dark night. He felt truly frightened, but he laughed out as he said: "Why should I conceal the girl? *I* am not going to marry her!" "Stop grinning, you———!" shouted Singam, choking with anger, "tell me where she is. You know where these d—d Eurasians are. Tell me where they are, or I will have you drowned in the canal here." "Singam, my dear fellow, you are an ass. A lover should be punctual. *I* got all the kisses, and you—". "Sieze him, Ponnu," cried Singam, losing all control over himself. Ponnu advanced, promptly; Sadasiva noted the dull gleam of a drawn knife, and with all his strength he threw a heavy book, all the weapon he had, right into the man's face. It hit him with a smack; he stepped back a pace. was tripped up by Singam's advancing feet, and went helplessly backward. Sadasiva was on him as he crashed on to the parapet; Ponnu, too surprized and too drunk to recover quickly, was over-born by the sudden push and went right over the parapet with a cry. Singam stood quite still, hesitating, for a second or two, and then dashed round to the assistence of his retainer, gurgling and blowing in the slime under the arches. Sadasiva did not hesitate. "Subsequent events interested him no more", and he sprinted bravely down the road to Triplicane.

"He who fights and runs away,
Lives to fight another day"!

He arrived at the hostel half an hour after roll-call, and the next morning at the urgent request of the Warden, contributed two Rupees to the overflowing treasury of that useful, but exacting institution ....

He had, likewise an interview with a Council of the Mighty. Mr. Centremast the Principal was there, and Professor Biggamer, and a certain high Police official. Bell stood rigidly at attention in the back-ground. Sadasiva found his story was known in all its details. He gathered that Nellie had been withdrawn from College. Singam, who was already in the Police books of his district, had had his name registered in Madras also and had been "requested" to leave the City. Sadasiva listened to a few trenchant remarks on Bad Company, and came out into a new life. In the years which followed, the preplexing feminine did not enter into his life,———except once, and then he was very nearly expelled, but that is another story. He shut himself up, largely. He was sometimes called a "moper." He read extensively those days, though not according to regulations. He was constitutionally too lazy for athletics, but he liked acting, and spent a lot of time on amateur theatricals. He had a jolly time, altogether; companionships, reading,

a little wholesome fighting, and mischief generally,——this was the sum of his life at that period. He never saw Nellie all that time. Of Singam he heard occasionally,——he was now on his own domain, doing dark things. But the three were destined to meet once again, in a second and more adult episode of this comedy....................

It was five years later. The Great War was as its height. A regiment of the line had been ordered abroad from Trichy on field service, and a couple of Companies of half-trained recruits moved down to take its place. A party of men had been left behind at Kirkee on miscellaneous "fatigues" and were now on their way to join the main body. Sayid Ahmed, cheeriest of non-coms. and loyallest of friends, was the havildar in charge,——a big burly athan youth, resplendent in red sash and stripes. Sadasiva was with the party. They travelled night and day, by devious routes, wearily lugging about various cases holding regimental belongings, and arrived at Erode late in the evening, wonderfully hungry and tired. The cases were carried across the over-bridge and dumped on the southern platform, a guard was set, and the rest started wandering over the place in small groups looking for food and drink. The good Sayid Ahmed took Sadasiva by the hand, and together they lounged on to the main platform. Just then the Calicut mail thundered in, and they stopped for a little while watching the busy scene. Among the passengers was a girl just alighting from a carriage near by. Sadasiva found himself watching her, for there was something oddly familiar about her, something to which the chords of memory tingled and sang in a confusion of music. He moved a little closer. Just then she lifted up her face; Savasiva gasped,—for it was Nellie Bell! The same old Nellie, but subtly changed, for she had grown up into the charmingest ef young women. She held a small bag in her hand and stood there looking up and down the platform with an anxious peering look, and then hurried down into the ladies' retiring room. Sadasiva moved away with his companion, wondering if he should go up and speak to her. How had life turned out for her? what was she doing, these days ?.........

But these thoughts were swept out of his mind before he had taken six paces. Right in front of him he saw another figure from the past, a flashily dressed man in a resplendent turban, who had just got out of a first class compartment and stood surrounded by obsequious porters and minor officials, all trying to catch his eyes and talk to him. But those arrogant eyes were roving over the whole place, sweeping impatiently to the left and the right. Sadasiva gasped a second time that unforgettable evening as he recognised Singam. Singam indeed it was, but no longer the slim, attractive figure of College days; he was fat and unwholesome; his face was bloated and curiously vulgar, every line of it showing the votary and the victim of sensuality. There were diamonds in his ears; shirt, and tie; his fingers coruscated with them. Sadasiva watched him in some curiosity, wondering why he had come there. The answer came swiftly. At a whisper from Singam, one of the coolies rushed up to the ladies' waiting room, peered in, and came back with expressive nods and grins. Singam walked up to the waiting room in a masterful way and stopped in front of it, staring imperiously in at the occupant. A man in Railway uniform rushed up with a chair; another ran shouting for soda and ice; Singam sat down with a moody look, while the rest of his following grouped themselves in obsequious attitudes around him.......

Sadasiva understood. Singam was once more hot-foot on his old chase. Sadasiva remembered that the man belonged thereabouts and was quite "the biggest noise" in those parts. He was all powerful in an evil way, merciless in

his use of the men and money at his absolute disposal. It was clear he had seen the girl higher up the line, at Podanur, perhaps, and followed her down. Sadasiva was not quite clear as to the facts. How, for instance, did Nellie herself stand in the matter? It was all rather puzzling, and he had neither the time nor the inclination to untangle the skein. He went on to the Refreshment room with the havildar. Over the food he told Sayid Ahmed the story of Singam and Nellie. Sayid was tremendously interested, and insisted on having another look at the "*budmash*" and just one peep at the "*chhokree*." They went, marching past Singam up and down half a dozen times. The last time, by mutual agreement, Sayid stopped right in front of the waiting room, while Sadasiva planted himself before Singam looking down at him with a cool smile. The look was returned rather haughtily, but without the least hint of recognition. The haughtiness flamed into resentment in Singam's eyes when he noticed that Sayid was gaping at Nellie in very obvious admiration; he turned to the havildar and asked him sharply in Tamil? "What are you doing here, fellow?" Sayid did not know Tamil. He replied in Hindustani, beginning with that well-known formula which questions the antecedents of a man's maternal ancestors right back to the seventh generation. I do not know if Singam understood Hindustani. His fury died down before the quiet voice and level eyes of the Pathan youth........

A little later they were on the south platform. Their train would start in a quarter of an hour and stood drawn up alongside. A whistle summoned up the whole squad. They loaded the precious cases into one of the carriages and stood about under instructions to be within call. Sayid and Sadasiva stood in the shadow of the overbridge talking of the curious encounter with Singam and the girl, and the pleasure it would have been to smash up the bounder. A little before starting time, they noticed Nellie descending the steps. She moved forward with the old lilting stride, but kept looking back in evident disquiet. That intrigued the friends vastly. "Something is going to happen," said Sadasiva. "When Singam is in the neighbourhood, mischief is fairly certain." Sayid nodded with expectant vigour and looked alertly round. Nellie entered the compartment for Anglo-Indians and sat down. Almost immediately a ticket-collector came up, rapped with his key at her window, and shouted "Ticket"! Nellie opened her bag, and gave him her ticket. He took it, scrutinized it closely, and muttering something which Sadasiva could not catch, went away with it up the bridge. There was nothing very unusual in that; but immediately after Singam came down the bridge and swaggered up the platform. The first bell rang, and the bustle around increased to confusion pitch. A curious thing happened then.. A ticket collector,——another fellow,—came up to Nellie's compartment, rapped with his key and shouted, "Ticket"! Nellie said something and waved her hand vaguely northward, but the official looked grim and shook his head. He shrilled at the girl excitedly, for some time, ending with a loud "Get out"! A number of other green turbans came up at the same time as by a miracle, and they started shouting at the girl all together. They were mostly minor fry, but one, a gross fat man, had an air of extra authority; he opened her door and roundly ordered her out. Nellie came down looking frightened,--but the look changed to one of utter terror when she caught sight of Singam in the offing. A decent little crowd now surrounded her, all shouting and talking at the same time. Poor Nellie was still trying to explain, but no one heeded her. A little distance away a couple of policemen stood with the peculiarly helpless look they have on these occasions. Sadasiva saw it all clearly then,—the diabolical game, with

Singam's money and influence behind it. Nellie was to be left behind, and..........

Whatever was to be done had to be done quickly. The train was about to start. Sadasiva ran over to the guard, almost the only Anglo-Indian present, and told him about the first ticket collector and something of the wicked plan. The guard went forward shouting—"I will pay excess, Let her get in," a number of times, but the fat man roared at him, and he came back with a hopeless look. He was a faint-hearted fellow and could do nothing. Sadasiva told him; "You just stand by and help us. Well try and do something." He turned to the havildar and said eagerly. "Let us rush them Sayid. That is the only way," Sayid agreed in his deep joyous voice:—"*Aho, bhai*, we'll kick these pigs out of the way! You mind the fat one and take the girl into the carriage! I'll look to the turban-walla! Come on, you fellows"! A good many of the boys were out of the carriage now. Most of them were slightly "elevated" and in just the mood for a little fun. As Sayid laughed and nodded to them Sadasiva reeled forward like one drunk (he was always rather good at play-acting), and started to elbow his way through the crowd surrounding Nellie, planting his ammunition boots judiciously on one foot and then another, till the crowd broke with curses and groans, and fairly let him in. The fat man glared at him and came forward, chanting Railway *mantras* in his sing-song English. Sadasiva laughed and lurched forward, stamping carefully and emphatically on the unshod feet of the Incantationist. How the man yelled! The nailed boot had caught him squarely on toe and instep. With a jerk and a loud bleating cry, he caught up the smashed foot in his hands, and went spinning round and round on one leg, in a simultaneous jig-and coranto-and-waltz-and-polka movement. Sadasiva left him and siezed the astonished Nellie round her waist. Singam now rushed forward with a bellow, but Sayid's mighty elbow caught him in the ribs and sent him howling back a dozen paces, where he struck a pile of luggage and came down with a cataclysmic crash. Sayid jumped on to him, his fists going like pistons; the last I saw of Singam was a blood-stained pulpy mass of unconsciousness, lying asprawl like a dead frog................

Others of our men were busy, too, and had scattered like chaff the pushing, roaring, frightened crowd. Not many months had passed since the bloody raid on Palakarai theatre in which the men of the Carnatics had played so conspicuous a part, and the very sight of troops produced terror everywhere in those parts. A few seconds after we danced in, the platform looked like a deserted battlefield. Sadasiva dragged Nellie unresisting into his compartment. Just then the guard played to his cue and shouted: "Get in! Get in"!, whistled, and unmasked his green light. The train moved forward as the last of the "boys" clambered in. They fell on their seats and burst into a roar of exulting laughter. At the height of the noise Sadasiva turned and looked at Nellie. She had shrunk to the furthest window, and there was a new terror in her poor eyes as she looked at us. Sadasiva saw that, and went over to her saying; "Don't be frightened, please: You are quite safe now." He smiled at her, but there was the same blank look in her eyes that he had seen in Singam's; he realized that he was quite unrecognizable in the tasseled turban and uniform of a Dekhani Infantryman. He took off the turban and stood before her. Her eyes opened wide in astonishment followed by quick delighted recognition. "Ooooo"! she cried with a gasp, "Mr. Sa—Sa—Si—Sasideva"! Sadasiva burst into merry laughter. The heroine did not remember the hero's name! What an anti-climax! "Sasideva is right," he said, "Sasi is the moon, and it is poetry for MOONCALF"! He laughed again. But she was sobbing

now, with her arms round his waist. "Oh—oh—Thank God you came! If you—just—hadn't—been—there"!........

They arrived at Trichy about six in the morning, and made over the girl to her waiting Ma. She clung to Sadasiva's arm and started sobbing again when they said good-bye. But the boy had no time for a proper farewell; he was busy strapping on his kit and collecting the cases and arms and other belongings. Commands came briskly in Sayid's booming voice, in the weird lingo which the havildar supposed to be English. "*Pha—ling*!" "*Iscaw—Shun*!" "*Iscaw—pheex pants*!" etc. They loaded their cases into mule-carts waiting out-side, and formed up in escort of convoy. "*Sen ut haze*!" roared Sayid, and he went forward to check the cases in the carts. A little to the right, Nellie was talking excitedly to her mother. She was quite clearly talking of the night's adventure, for she frequently pointed to Sadasiva where he stood in the rear ranks, and the mother herself kept looking at him in a glad, wondering way, There were tears in the eyes of both women. *Iscaw—Shun*! —*islohum*!" said Sayid. With a click—clack— of arms the squad came to the slope. Sadasiva could not look aside now, but he sensed the mother moving forward in a determined way as if to throw herself on his neck. It was an anxious moment. Even Frederick the Great would have looked silly with a stout middle-aged woman clinging to him and spilling the waterworks over him. Sadasiva quailed at the thought. But in the nick of time came the command: *Iscaw—bad right—kick, Ma*!" The gallant havildar had saved the situation again..............

As they swung down the sunlit road to the Cantonement, Sadasiva wondered if, how, and where he would see the girl again. But he never did. A good fourteen years have passed, and Nellie is an insubstantial shadow of the past.

Sivadas Menon.

മലയാള ഭാഷ.

(വി. കോമൻ മേനോൻ)

മലയാളത്തിലെ ഭാഷക്കാകുന്നുവല്ലൊ മലയാളഭാഷ എന്നു പറയുന്നത്. മലയാളികളുടെയെല്ലാം മാതൃഭാഷയായ ഇതിന്റെ ഉൽപത്തി മുതലായവയെപ്പറ്റി ഒരു ചെറിയ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നത് അനാവശ്യമാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ രാജ്യോൽപത്തി ചരിത്രം തന്നെ ഐതിഹ്യഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾകൊണ്ടും കലുഷമായിരിക്കെ ഭാഷയെസ്സംബന്ധിച്ച നിരൂപണത്തേക്കാൾ മുമ്പാവശ്യം രാജ്യത്തെപ്പററിയ ഗവേഷണമാണെന്നും വരുന്നു. ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള നിരൂപണം യുക്തിയുക്തമായിരിക്കേണമെങ്കിൽ അത് അത്യാവശ്യകമായുമിരിക്കുന്നു.

കേരളരാജ്യം ഒരു കാലത്ത് സമുദ്രത്താൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്നുവെന്നും, ഒരു അവതാര പുരുഷനായ പരശുരാമൻ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തുവെന്നും, ഉത്തരേന്ത്യയിൽനിന്ന് ആര്യബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടുവന്നു വാഴിച്ച് സ്വന്തസമ്പാദ്യമായ ഈ ഭൂമിയെ അവക്കു ദാനം ചെയ്തുവെന്നും, മററും പരമ്പരയായി പല ഐതിഹ്യങ്ങളും ഇവിടെ നടപ്പുണ്ട്. ആ വക ഐതിഹ്യങ്ങൾക്കാസ്പദമായി ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും, കേരളോൽപത്തി കേരളപഴമ മുതലായ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളും

കാണുന്നതുമുണ്ട്. ഗതാനുഗതികത്വം മുഴുത്തതുകൊണ്ടൊ അന്വേഷണശീലം കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടൊ ഇന്നുള്ളവർ പ്രായേണ ഈ വക അഭിപ്രായങ്ങളെ കണ്ണും ചിമ്മി വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. പുരാണവചനങ്ങളിൽ കണക്കററ വിശ്വാസമുള്ള പഴമക്കാരെ—പറയേണ്ടതുമില്ല. പുരാണങ്ങളെല്ലാം അക്ഷരംപ്രതി വേദവാക്യംപോലെ പരമാൎത്ഥമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന അവർ ഈ വക വല്ല നിരൂപണത്തിനും പുറപ്പെടുന്നവരെ നിൎഭത്സിച്ചും ശാസിച്ചും ശപിച്ചും കണ്ണിച്ചും മൂക്കിലും പാഞ്ഞു കാട്ടുകേററാൻ സന്നദ്ധന്മാരായുമിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ—പുരാണങ്ങൾ കേവലം "പ്രരോചനങ്ങൾ":—രസത്തിന്ന്—വിനോദത്തിന്നു വേണ്ടി (ഇക്കാലത്തു നടപ്പുള്ള നോവലുകൾപോലെ) എഴുതീട്ടുള്ളവയാണെന്നു പുരാണകൎത്താവുതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവക്ക് അതിലധികം ഗൌരവം കല്പിക്കേണ്ടതുണ്ടൊ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. ഇന്നുള്ള ആഖ്യായികകളിൽ പലതിന്നും ആസ്പദം ചില വാസ്തവചരിത്രാംശങ്ങളായിരിക്കാമെങ്കിലും, പല കല്പിതകഥകളേയും അവയോടു ചേൎത്തിണക്കി, സംഭവ്യമാണെന്ന നിലയിൽ തന്മയത്വംവരുത്തി, നിപുണന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു വായിച്ച്,

സകലം യഥാൎത്ഥസംഭവങ്ങളെന്നു വിശ്വസിക്കുംപോലെയല്ലാതെ ഈ പുരാണവിശ്വാസത്തിന്നും അൎത്ഥമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പുരാണകൎത്താക്കന്മാരുടെ ഉദ്ദേശ്യം കഥാകഥനം വഴിയായി ജനങ്ങൾക്കു സദാചാരബോധനം മാത്രമാകയാൽ പുരാണപ്രോക്തങ്ങളെല്ലാം ഒരുപോലെ വാസ്തവചരിത്രങ്ങളായേ കഴിയൂ എന്നുമില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ പരശുരാമാവതാരകഥയിലും കേരളനിൎമ്മാണത്തിലും ചില വാസ്തവാംശങ്ങളുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അത്രമാത്രമല്ലാതെ അവ ആദ്യവസാനം പരമാൎത്ഥമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത് ഒരുതരം ചാപല്യമായിരിക്കും. കേരളഭൂമി വളരേക്കാലം സമുദ്രത്തിന്നടിയിൽ കിടന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്ന് ആക്ഷേപമില്ല. അത് ഭൂപരിശോധനാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നതുമുണ്ട്. ഭൂകമ്പംമുതലായി പ്രകൃതിയിലുണ്ടാവുന്ന യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങളാൽ ചിലപ്പോൾ ചില പ്രദേശം സമുദ്രത്തിലാണ്ടുപോവുകയും ചിലതു പൊങ്ങിവരികയും ചെയ്യുന്നതു ശാസ്ത്രസമ്മതവും അനുഭവവുമാകയാൽ കേരളത്തിന്നും ആവിധമേതാണ്ടൊരു തിരോഭാവവും പ്രാദുൎഭാവവും സംഭവിച്ചിരിക്കണമെന്നും നിൎവ്വാദമാകുന്നു. ഈ സംഭവത്തോടു പരശുരാമകഥയെ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പുരാണത്തിൽത്തന്നെ, കേരളം മുഴുവനും സമുദ്രത്തിലാണ്ടുവെന്നോ, ആണ്ടതുതന്നെ മുഴുവൻ പരശുരാമൻ വീണ്ടെടുത്തുവെന്നോ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, കേരളം പരശുരാമസൃഷ്ടമാണെന്നുള്ള വൎണ്ണനത്തിന്ന് എന്തൊരൎത്ഥമാണ് കല്പിക്കേണ്ടതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ആദികവിയായ വാല്മീകിതന്നെ കേരളത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ, രാമായണകാലത്തിന്നും വളരെ വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ കേരളം ഒരു രാജ്യമെന്ന നിലയിലെത്തി പരിഷ്കരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും സിദ്ധമാകുന്നു. പ്രകൃതാനുപ്രസക്തമായ കേരളപഴമയെപ്പറ്റി ഇതിലധികം വിസ്തരം മറെറാരവസരത്തിലേക്കു നീട്ടിയും, സഹൃദയന്മാരുടെ വിമർശനത്തിന്നു വിട്ടും—അഥവാ ഇത്രമാത്രം കൊണ്ടുതന്നെ സിദ്ധപ്രായമാണെന്നു സംകല്പിച്ചും, പ്രകൃതത്തിൽത്തന്നെ പ്രവേശിക്കാം.

മലയാളഭാഷ—സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച്, ദ്രാവിഡഭാഷയോടു കലൎന്നുണ്ടായതാണ് എന്നാകുന്നു പലരുടെയും പക്ഷം, സംസ്കൃതത്തിലെ അക്ഷരമാലയും അതിന്നു പുറമെ തമിഴക്ഷരങ്ങളും മലയാളത്തിൽ കാണുന്നു. പകുതിയിലധികം വാക്കുകളും സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ തത്സമങ്ങളൊ തത്ഭവങ്ങളൊ ആയിരിക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവ പരിശോധിച്ചാൽ ദ്രാവിഡസാമാന്യങ്ങളായ പദങ്ങളാണെന്നും കാണാം. ഈ സംഗതിയെ ആസ്പദമാക്കിത്തന്നെയായിരിക്കണം, പ്രാചീനന്മാരായ വിമൎശകന്മാരും, വിദ്വാൻ കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി മുതലായ ചില പണ്ഡിതന്മാരും--"സംസ്കൃതഹിമഗിരിഗളിതാദ്രാവിഡവാണീകളിന്ദജാമിളിതാ കേരളഭാഷാഗംഗാ" എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇന്നുപയോഗിച്ചുകാണുന്ന മണിപ്രവാള

ഭാഷയും അതിന്നാസ്പദമോ മാതൃകയോ ആയിവിചാരിക്കാവുന്നതും തുഞ്ചത്ത് ആചാൎയ്യപാദർ നടപ്പിൽ വരുത്തീട്ടുള്ളതുമായ മണിപ്രവാളഭാഷയും നോക്കി നിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ, ഈ അഭിപ്രായം ഒട്ടും അസംഗതമാണെന്നും തോന്നാനിടയില്ല.

എന്നാൽ—കേരളഭൂമി പൌരാണികകാലത്തുതന്നെ ജനവാസയോഗ്യമായിരുന്നതും ജനങ്ങൾ നിവസിച്ചിരുന്നതുമാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം, ആ കേരളത്തിൽ, ആൎയ്യന്മാരുടെ പ്രവേശത്തിന്നു മുമ്പുതന്നെ, അസംസ്കൃതമെങ്കിലും അഭിപ്രായങ്ങൾ അന്യോന്യം അറിയിക്കത്തക്കവണ്ണം വല്ലതുമൊരു ഭാഷയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അഥവാ കേരളം പരശുരാമസൃഷ്ടമാണെന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം തന്നെ, കേരളം മുഴുവൻ പരശുരാമൻ വീണ്ടെടുത്തു എന്ന് ഐതിഹ്യമോ പുരാണ വചനമോ ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് സമുദ്രം ആക്രമിച്ചതിനാൽ ജനങ്ങൾ ഒഴിച്ചുപോയ ഖണ്ഡം ഒഴികെയുള്ള കേരളഭൂമിയിലെല്ലാം ആദിമനിവാസികൾ വസിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അവർ, ഒരു ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നിരിക്കണമെന്നും സമ്മതിക്കാൻ വിരോധമുണ്ടാവില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയായാൽ, ആൎയ്യന്മാരുടെ സഹവാസം മുതൽ സംസ്കൃതഹിമഗിരിയിൽനിന്നൊഴുകിവരാതെ തന്നെ, ഈ കേരളഭാഷാനദി പ്രവഹിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടാവണമെന്നും വിശ്വസിക്കുവാൻ വിരോധമുണ്ടാവില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് ആ പുരാതനഭാഷ കേരളഭാഷയായിരിക്കണമെന്നും, അതിൽ സംസ്കൃതം കലൎന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ക്രമേണ ഇപ്പോഴത്തെ മണിപ്രവാളഭാഷയായി എന്നും വിചാരിക്കുന്നതിന്നും വിസമ്മതമുണ്ടാവില്ല.

ഇനി "സംസ്കൃതഹിമഗിരിഗളിതാ" എന്നു തുടങ്ങിയ പദ്യം "ദ്രാവിഡഹിമഗിരിഗളിതാ സംസ്കൃതഭാഷാകളിന്ദജാമിളിതാ" എന്നാക്കി മാററണമെന്നും, മലയാള ഭാഷയുടെ ഉൽപത്തി തമിഴിൽനിന്നാണെന്നും, പിന്നെ ക്രമേണ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കലൎന്ന് പുഷ്ടിയായതാണെന്നും മററു ചിലൎക്കുള്ള പക്ഷവും ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കാം. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാവണമെങ്കിൽ, കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികൾ തമിഴരായിരുന്നു എന്നുവരണം. അതല്ലെങ്കിൽ ആദിമ മലയാളികൾ തമിഴരുമായിട്ടുള്ള സഹവാസത്തിന്നു ശേഷമേ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങീട്ടുള്ളു എന്നുവരണം. ഇതുരണ്ടും കുറെ വിഷമമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ആൎയ്യന്മാരുമായി സഹവസിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിന്നെത്രയോ മുമ്പു മുതല്ക്കുതന്നെ തമിഴരുമായി മലയാളികൾ സഹവസിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുമെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ അതിന്നും മുമ്പുതന്നെ അവൎക്കു സ്വന്തമായൊരു ഭാഷയുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിന്നാണ് യുക്തിപോരാത്തത്. ദ്രാവിഡരാജ്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ നിവസിച്ചുതുടങ്ങുന്നതിന്നും സംസാരിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിന്നും വളരെ മുമ്പുതന്നെ കേരളത്തിൽ ജനങ്ങൾ വസിക്കുക

UNIVERSITY LIBRARY
-8 OCT 19…
MADRAS

യും സംസ്കരിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഭൂപരിശോധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ആ നിലക്ക് തമിഴരുടേതിനെക്കാൾ പഴക്കമേറിയ ഒരു സ്വന്തഭാഷ ആദിമമലയാളികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അടുത്ത കാലംവരെ മലയാളികകളുടെ ജീവിതം പോരാളികളുടെ നിലയിലായിരുന്നതിനാലും, ആയുധാഭ്യാസവും കളരിപ്പയറ്റും കൃഷിയും കലവൃത്തിയായി കൈക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാലും അവർ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളിലേർപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവക്കതിന്നു സമയവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നേ ഉള്ളൂ.

ഈ പക്ഷം സിദ്ധപ്രായമായി വിചാരിക്കുന്നതായാൽ ഇനി മലയാളത്തിലെ പ്രാചീനമായ അക്ഷരമാലക്കു തമിഴിലെ അക്ഷരമാലയോടുള്ള സാമ്യം, മലയാളത്തിൽ ധാരാളം തമിഴപദങ്ങൾ ഉച്ചാരണഭേദമുണ്ടെങ്കിലും അർത്ഥഭേദമില്ലാതെ കാണുന്നത്, സംസ്കൃതപദങ്ങളും മററന്നൊക്കെത്തന്നെയും ഉണ്ടെങ്കിലും വ്യാകരണകാര്യങ്ങളിലും പുരാതനവൃത്ത രീതിയിലും തമിഴിനെത്തന്നെ അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നത്, പഴക്കമേറിയ മലയാളകൃതികളാണെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന ചിലതിലെല്ലാം സംസ്കൃതപദങ്ങളെക്കാളധികം തമിഴവാക്കുകൾ കലന്നിരിക്കുന്നത്, എന്നീവക ചില സംഗതികൾക്കു സമാധാനം കണ്ടുപിടിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഓരോന്നും ക്രമത്തിൽ തുടരാം.

ഭൂലോകത്തിലെ ആദിമനിവാസികളിൽ ചിലർ ഓരോ ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞു പലദിക്കിലേക്കും പ്രയാണം ചെയ്തു കുടിയേറിപ്പാർത്തുവെന്നും, യൂറോപ്പുമുതലായ വൻകരകളിലെ നിവാസികളുടെ മൂലസ്ഥാനം ഏഷ്യയായിരുന്നുവെന്നുമുള്ള ചരിത്രസിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചു പര്യാലോചിക്കുമ്പോൾ, ആ ആദിമകാലത്തുതന്നെ ഒരു ശാഖ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലും വന്നു കുടിപാക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പാർത്തുതുടങ്ങിയ ജനങ്ങളിൽനിന്നാണ് ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ പഞ്ചദ്രാവിഡരുടേയും ഉൽപത്തി എന്നും സിദ്ധമാണ്. ആദ്യം വസിച്ചിരുന്ന ദിക്കിൽ ജനപ്പെരുപ്പം കൊണ്ടോ മററോ സൌകര്യം പോരാതെ വന്നതുകൊണ്ടോ, പുതിയ പുതിയ സ്ഥലം കണ്ടുപിടിച്ചു നിവാസയോഗ്യമാക്കിത്തീക്കാനുള്ള ഔൽസുക്യംകൊണ്ടോ, കൂട്ടം കൂട്ടമായിപിരിഞ്ഞു വിദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽ പോയി പാർത്തുവന്ന ആ കൂട്ടരുടെ ഭാഷകൾ, കാലാന്തരത്തിൽ, ഉച്ചാരണരീതിയിലും മററും ഈഷൽഭേദം വന്നുതുടങ്ങി. കാലദേശാവസ്ഥകൾ ആചാരങ്ങൾക്കും ആവശ്യങ്ങൾക്കും ആകൃതിക്കും വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നതുപോലെതന്നെ ഉച്ചാരണം മുതലായ ഭാഷാരീതിക്കും വ്യത്യാസം വരുത്തുമെന്നുള്ള ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ മതം ഈ അഭിപ്രായത്തെ സഹായിക്കുന്നു. ഈ പക്ഷത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും നിരൂപകന്മാരുമായ ചില ആധുനികമഹാന്മാർ, ദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കൊക്കെക്കൂടി മാതൃഭാഷയായി ഒരു മൂല ദ്രാവിഡഭാഷയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതു സംസാരി

ച്ചിരുന്നവരിൽനിന്നു ഓരോ വർഗ്ഗം പിരിഞ്ഞുപോയി ദേശാന്തരങ്ങളിൽ പാർപ്പുറപ്പിച്ചപ്പോൾ, മുമ്പു ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആ മൂലഭാഷക്കു കാലാന്തരത്തിൽ ഉച്ചാരണ ഭേദവും സംസ്കാരവിശേഷവും സിദ്ധിച്ച് പഞ്ചദ്രാവിഡഭാഷകളുണ്ടായിത്തീന്നുവെന്നും, ദ്രാവിഡ ഭാഷകൾക്കെല്ലാം പലസംഗതിയിലും അന്യോന്യം സാദൃശ്യം കാണുന്നതിന്നു കാരണം അതാണെന്നും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത് 'പദജാമ്യം മലയാളത്തിന്നും തമിഴിന്നും തമ്മിൽ മാത്രമല്ല, ദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കെല്ലാം തമ്മിലുണ്ടെന്നും, ഉച്ചാരണങ്ങൾക്കും പ്രത്യയങ്ങൾ മുതലായവക്കും മാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളുവെന്നും പരിശോധിച്ചാൽ സ്പഷ്ടമാവുന്നതാണ്. ഒരേമൂലഭാഷയിൽ നിന്നുണ്ടായി, ദേശഭേദംകൊണ്ടു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുള്ള യൂറോപ്പിലെ ഭാഷകൾക്കു തമ്മിലും, ഈ സാമ്യവും വ്യത്യാസവും കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ഈ സഭിപ്രായത്തെ ദൃഢീകരിക്കുന്നു.

വ്യാകരണകാര്യങ്ങളിലും വൃത്തനിയമം മുതലായവയിലും കാണുന്ന സാദൃശ്യത്തിന്നും കാരണം ഇതുതന്നെയാകയാൽ, ആ ഭാഗംഇനിവേറെ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ തത്സമരൂപത്തിൽത്തന്നെ ധാരാളമായുപയോഗിച്ചു തുടങ്ങുന്നതുവരെപഴയ ദ്രാവിഡാക്ഷരമാലയല്ലാതെ (മൂലദ്രാവിഡഭാഷയിലെ) ആവശ്യമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, തമിഴിലെ അക്ഷരമാലതന്നെയായിരുന്നു മലയാളത്തിന്നും എന്നുള്ളതും ഈ സംഗതിക്കു പ്രതികൂലമായിത്തീരുന്നതല്ല. ഒരു കാലത്തു തമിഴിലെ അക്ഷരമാല മാത്രമെ മലയാളത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളുഎന്നതു ശരിതന്നെയാണെങ്കിലും, തമിഴലിപികളല്ല വട്ടെഴുത്തെന്നും കോലെഴുത്തെന്നും പറയുന്ന രണ്ടു തരം ലിപികളാണ് മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ദ്രാവിഡഭാഷകളിലൊന്നായ തുളുവിന് ഇന്നും സ്വന്തമായൊരു അക്ഷരമാലയില്ലാതിരിക്കെ, മലയാളത്തിന്നു പുരാതനമായിത്തന്നെ ഒരു അക്ഷരമാല—ലിപിസമൂഹം—ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നത് ആ ഭാഷയുടെ സ്വതന്ത്രതക്കും സമത്വത്തിന്നും ലക്ഷ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

ഇനി പഴയ കാവ്യങ്ങളെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന കണ്ണശ്ശരാമായണം മുതലായ കൃതികളിൽ വളരെ തമിഴവാക്കുകൾ കലന്നിട്ടുണ്ട് എന്നു പറയുന്നതിന്നു സമാധാനം പറയാൻ നോക്കാം. ഒന്നാമത് ഒരു കൃതിയിലെ ഭാഷാരീതിമാത്രം നോക്കി കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ ശരിയായിരിക്കയില്ലെന്നും, ദേശഭേദം, സംസർഗ്ഗഭേദം, രുചിഭേദം എന്നിവകൊണ്ടു ഭാഷാരീതി വ്യത്യാസപ്പെട്ടുപോവുന്നതു സാധാരണമാണെന്നുമാകുന്നു വിമർശകന്മാരുടെ പക്ഷം. കണ്ണശ്ശരാമായണമെഴുതിയ കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരുടേയും മററും സ്വദേശം തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള "നിരണം" എന്ന ദിക്കായിരുന്നു. അതു തിരുനെൽവേലി ജില്ലയോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന ഭാഗമാകയാൽ അവിടെ ജനിച്ചുവളന്ന

പണിക്കരുടെ ഭാഷ തമിഴിനോടു കുറെ അടുത്തിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ട് ആ കാലത്തെ ഭാഷാരീതി അതായിരുന്നുവെന്നോ ആ കവിത, മലയാളം തമിഴിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത—സംസ്കൃതം ചേർന്നിട്ടില്ലാത്ത—ആദിമലയാളത്തിന്നുദാഹരണമാണെന്നോ, പറയുന്നതു നിരാസ്പദമാകുന്നു എന്നാണ് ആധുനിക ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ കണ്ണശ്ശ രാമായണത്തിന്ന് പലരും വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെയുള്ള കാലപ്പഴക്കവും അവർ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ദേശഭേദംകൊണ്ടും സംസർഗ്ഗഭേദം കൊണ്ടും ഭാഷാരീതിയും ഉച്ചാരണരീതിയും ഭേദപ്പെട്ടുപോവുമെന്നുള്ളതിന്, കണ്ണാടകജില്ലയോടടുക്കുംതോറും വടക്കേമലയാളത്തിലെ ഭാഷക്കും തമിഴ നാടിനോടടുക്കുംതോറും കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലെയും മററും ഭാഷക്കും, ഭാഷാന്തര സംപർക്കത്തിന്നധികമിടയില്ലാത്ത മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ ഭാഷക്കും തമ്മിൽ, ഇന്നും കാണുന്ന വ്യത്യാസം തന്നെ ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. പദ്യസാഹിത്യത്തിലെ ഭാഷാരീതിമാത്രം നോക്കി കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, കേരളവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻെറ ശാകുന്തളം അമരുകം മുതലായ കൃതികൾ ചമ്പൂകാലത്തോടടുത്തുണ്ടായവയാണെന്നും, അദ്ദേഹം പുനം നമ്പൂതിരിയുടെ സമാനകാലീനനാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടേക്കാനിടയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ വക ഭാഷാഭേദങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം രുചിഭേദവും ദേശഭേദവും സംസർഗ്ഗവിശേഷവും തൻമൂലം കവിക്കുണ്ടാവുന്ന പദസ്വാധീനതയുംതന്നെയാണെന്നു വിചാരിക്കുവാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു. അതിനാൽ കണ്ണശ്ശരാമായണം മുതലായി ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ കാലനിർണ്ണയംചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കൃതികളികളെ ഭാഷാരീതിനോക്കി കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതും, ആ കാലത്തെ പൊതുവിലുള്ള മലയാളഭാഷയുടെരീതി അതായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതും, അവയിൽ തമിഴപദങ്ങളധികം കാണുന്നതുകൊണ്ടു പഴയകാലത്തെ മലയാളം തമിഴതന്നേയൊ തമിഴിനോടുവളരെ അടുപ്പമുള്ളതോ ആയിരുന്നു എന്നൂഹിക്കുന്നതും ശരിയല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മററുദ്രാവിഡരെക്കാൾ മലയാളികൾക്ക അധികം അടുത്തു പെരുമാറുവാൻസംഗതിവന്നിട്ടുള്ളതു തമിഴരോടാകകൊണ്ടും, പെരുമാൾവാഴ്ചക്കാലത്തും മററും തമിഴക്കും തമിഴിന്നും ഇവിടെ ചില പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളുണ്ടായിരിക്കാനിടയുള്ളതു കൊണ്ടും, സഹോദരഭാഷകളിൽ തമിഴിനോടാണ് മലയാളത്തിന്നു മുമ്പെതന്നെ കുറച്ചധികം ഐക്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു തമിഴകവിയായിരുന്ന കമ്പരുടെ കൃതിയായ കമ്പർരാമായണം കൊല്ലംതോറും ഇവിടങ്ങളിലെ ഭദ്രകാളിക്കാവുകളിൽ ചൊല്ലി വിവരിച്ചു പാവക്കൂത്താടിക്കുന്ന സംപ്രദായം നടപ്പായിട്ടുള്ളതും, രാമരാവണയുദ്ധകാലത്തു ദാരുകവധത്തിന്നേർപ്പെട്ടിരുന്ന ഭദ്രകാളിക്ക് അന്യാദൃശമായ ആ രാമരാവണയുദ്ധം കാണാൻ സാധിക്കാത്ത

തിനെപ്പററി വിഷാദിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോഠം ദേവിയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനും പ്രീതിപ്പെടുത്തുവാനും വേണ്ടി പരമശിവൻ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ഏർപ്പാട് എന്നൊരു ഐതിഹ്യം കെട്ടിച്ചമച്ചതും ഈ ആനുകൂല്യത്തിൻെറ ഒരു പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യമായി വിചാരിക്കാം. അതല്ലെങ്കിൽ ദേവസംരക്ഷണത്തിന്നോ ലോകോപകാരത്തിന്നോ വേണ്ടി ദാരുകവധക്ലേശം സഹിച്ച ദേവിക്ക്, കമ്പരുണ്ടാക്കിയ തമിഴരാമായണംതന്നെ മലയാളത്തിൽ വിവരിച്ചുകേഠംക്കുകയും മലയാളരാജ്യത്തുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽമാത്രം കൂത്താടിച്ചു കാണുകയും ചെയ്യാനുള്ള പ്രത്യേക പ്രതിപത്തിക്കൊ അങ്ങിനെ ശിവൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നുതക്കവണ്ണം ശിവന്നു കമ്പരാമായണത്തോടും മലയാളത്തോടുമുള്ള വിശേഷപ്രീതിക്കൊ കാരണം കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വക ഓരോ സംഭവങ്ങളുടെ വാസ്തവചരിതം കാലാന്തരത്തിരക്കുകളിൽ പെട്ടു മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കയാൽ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളായ ഐതിഹ്യങ്ങളെ തേടിപ്പിടിച്ചു ഗവേഷണം ചെയ്കയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ.

അതിരിക്കട്ടെ; ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്, ചില പ്രാചീനനിമർശകന്മാർ ധരിച്ചതുപോലെ, മലയാളഭാഷ ഉണ്ടായതു സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നോ തമിഴിൽനിന്നോ അല്ലെന്നും, മററെല്ലാ ദ്രാവിഡഭാഷകളെപ്പോലെതന്നെ, അവക്കെല്ലാം മൂലഭാഷയായിട്ടുള്ള ഒരേഒരു മൂലദ്രാവിഡഭാഷയിൽനിന്നാണെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായം കഷ്ടിച്ചുപപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇനി നമ്മുടെ ഈ മലയാളഭാഷയുടെ ക്രമോന്മുഖമായ വളർച്ചയേയും വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോന്ന മഹാന്മാരേയും പററി വിവരിക്കുകയാണ വേണ്ടതെങ്കിലും, ആ വിസ്തരത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടാൽ ഇതൊരു ചെറിയ ഭാഷാചരിത്രഗ്രന്ഥം തന്നെയാക്കേണ്ടിവന്നേക്കാവുന്നതിനാൽ, അതു വലിയ സാഹിത്യത്തിന്നു തുനിയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ചു മിക്കവാറും ജനങ്ങഠംക്കും വിദ്യാർത്ഥി ലോകത്തിന്നു പൊതുവായും ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഒരു തെററായധാരണകൂടി പരിഹരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാവശ്യമാണെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷക്കും, മലയാളികളുടെവിദ്യാഭിവൃദ്ധിക്കും,പറഞ്ഞാൽ തീരാത്തസഹായം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു മഹാ പുരുഷനാണ് തുഞ്ചത്തു രാമാനുജനെഴുത്തച്ഛൻ. ഇദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയെ സംസ്കൃതത്തിനോടു കിടപിടിപ്പിച്ചേക്കാമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തുവെന്നും, അതു സാധിക്കുവാൻവേണ്ടി സംസ്കൃതസമപദങ്ങഠംകൂടി വരമൊഴിയിലും ഉപയോഗിക്കാൻ തക്കവണ്ണം അക്ഷരമാലനിർമ്മിച്ചുവെന്നും, സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രമല്ലാതെ ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ ഇല്ലാത്ത—അതിഖരങ്ങഠം—മൃദുക്കഠം—ഘോഷങ്ങഠം--ഊഷ്മാക്കഠം മുതലായവകൂട്ടിച്ചേർത്തു മലയാളത്തിൽ അമ്പത്താറ ലിപികഠം ഏർപ്പെടുത്തിയെന്നും ആര്യ്യഎഴുത്തായ ഗ്രന്ഥക്ഷരത്തെ രൂപഭേദപ്പെടുത്തിയും പരിഷ്കരിച്ചും ലിപികഠം നിർമ്മിച്ചു എന്നും, ത

ൻെറ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ പ്രചാരത്തിന്നു വേണ്ടി സ്വദേശത്തു എഴുത്തുപള്ളികൾ കെട്ടി ബാലികാബാലകന്മാരെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചു എന്നും മററുമാണല്ലൊ ഐതിഹ്യം. മലയാള എഴുത്തുകളെ (ലിപികളെ—അക്ഷരങ്ങളെ) നിർമ്മിച്ച ആളായതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്നു എഴുത്തച്ഛൻ എന്ന പേരുകിട്ടിയത് എന്നൊക്കെയാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നതും.

എന്നാൽ ഈ പ്രസ്താവം ഒട്ടൊക്കെ ശരിതന്നെയാണെങ്കിലും മുഴുവൻ സ്വീകാൎയ്യമല്ലെന്നു ഇയ്യിടെ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻെറകാലത്തിന്നുമുമ്പു ശരിയായ ഒരു അക്ഷരമാലയുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, വട്ടെഴുത്തും കോലെഴുത്തും തന്നെയായിരുന്നു എന്നുമുള്ള ധാരണ ശരിയല്ല. വളരെമുമ്പു വട്ടെഴുത്തും കോലെഴുത്തും മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നതു ശരിതന്നെ. എങ്കിലും എഴുത്തച്ഛൻെറ കാലത്തിന്നു വളരെ മുമ്പുതന്നെ, ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിൽനിന്നു, ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള അക്ഷരമാല ഉണ്ടാക്കി ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആ അക്ഷരമാലയെ ഒന്നുകൂടി വടിവുവരുത്തിയും പരിഷ്കരിച്ചും പ്രചാരംവരുത്തുകയേ എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ ആ കാലത്തു ഇതിന്നുതന്നെ ഒരുങ്ങി പ്രയത്നിച്ചവർ വേറെ ആരുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, കേരളീയ വിദ്യാഭ്യാസം—അഥവാ പരിഷ്കരിച്ച മലയാളലിപികൾ നിൎമ്മിച്ച ആൾ എന്നൎത്ഥത്തിൽ "എഴുത്തച്ഛൻ" എന്ന ബിരുദനാമം ആ ഗുരുവൎയ്യനു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ തത്വം ശ്രീമാൻ കെ. ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ B. A. L. T. തുടച്ചയായെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീമാൻ പണിക്കർ തൻെറ പുസ്തകത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻെറ പരിഷ്കാരത്തിനു മുമ്പു നടപ്പായിരുന്ന മലയാളലിപികളിലെഴുതീട്ടുള്ള ഒരു ശാസനത്തിൻെറ ഛായഎടുത്ത്ചേൎത്ത്, അതിൽ എഴുത്തച്ഛൻ വരുത്തീട്ടുള്ള പരിഷ്കാരം എന്തെല്ലാമാണ് എന്നു യുക്തിലക്ഷ്യങ്ങളോടുകൂടി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപ്രകാരം നോക്കുംപോൾ, മലയാള അക്ഷരമാല നിൎമ്മിച്ചുതന്നതിന്നു നാം അത്യന്തം കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എഴുത്തച്ഛന്നല്ലെന്നും, അതിലും പ്രാചീനനായ ഏതോ ഒരു മഹാത്മാവിന്നാണെന്നും, എന്നാൽ പരിഷ്കാരകൎത്താവിൻെറയും പ്രചാരകൻെറയും പ്രോത്സാഹകൻെറയും നിലയിൽ എഴുത്തച്ഛൻ നമ്മുടെ കണക്കില്ലാത്ത കൃതജ്ഞതാബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രമാവേണ്ടതാണെന്നും, മാത്രമാണ് സിദ്ധിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള മണിപ്രവാള ഭാഷയുടെ ആദിപ്രവൎത്തകനും മാൎഗ്ഗദൎശിയും ആ ഗുരുപാദരായിരുന്നു. അതിനാൽ ഇന്നും വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലേൎപ്പെടുന്ന മലയാളികൾ "തുഞ്ചത്തെഴുമാൎയ്യപാദം" സ്മരിക്കുന്നതു യുക്തം തന്നെ.

Pandemonium.

By P. S. Narayanan (Jr. Intermediate.)

"A happy and prosperous new-year to you all, dear comrades. Let us hope we shall see more of each other these days ahead," began President Gorilla Khan without knowing the fate of the day.

The Apeland Legislative Council had just met after summer recess. The great mango season was just coming to an end. The rains were about to set in; the national resources in food were giving out. The momentous question to be settled that session was whether the colony was to migrate to more *fruitful* regions, or to stay on raiding the banana plantations and gardens belonging to the hated denizens of Manland. One by one the members entered the Council Chamber in the big tamarind tree of the village. Passing through the stately Lobby, they formed themselves into their respective parties and jotsled their way to their seats. Then came Right Honorable Monkeys the mouthpieces of the Government, in Official garb. There was an air of feigned dignity and vanity expressed in their faces which one missed in the ordinary members. The Visitors' Gallery and the Press Gallery were full. The members looked more than usually restless. The crowd was immense. There was a general bustle, but an indefinable spirit of suppressed anxiety and terror lay veiled in every face.

It is well nigh impossible for any one to picture the nature and variety of the folk that graced the hall with their presence. Each was different from the other in name and nature even as Rudyard Kipling describes his friends of the Jungle. Each wanted the other to admire his expertness at aping, of which it might well be said that custom did not stale its infinite variety.

President Gorilla Khan's kind expressions of good will were received with a grunting, squeaking chorus of applause. For a moment the members were lost in admiration of his kindness. Then they turned and cast looks of repulsion and hatred among themselves and the visitors. The latter accepted then courteously and returned better-polished repulsive looks. The Pressmen on the gallery winked and blinked at the sight and were soon running their quills at fully a hundred words a minute.

It was question time. Interpellations shot forth. "Starred questions" came volleying round. The official representatives were being gored and heckled.

Mr. Little head Monkeyson : "Will the Hon'ble the Home Member be pleased to state, whether in due regard to his promise, Govt. have placed orders for fresh mango plantations with Messrs. Man and Sons, of Manland ?"

The Hon'ble the Home Member :

"The answer is in the affirmative."

Mr. Apegrin: "I strongly protest against the attitude of the Government. It is an utter disgrace for us to go back to the "Begging Age.' Will the Home Member kindly promise that the Govt. would henceforth put a stop to such unnecessary negotiations"?

The Hon'ble the Home Member : "I cannot promise."

Mr. Apegrin : "My question is, has the Govt. any idea of giving them up'?

The Hon'ble the Home Member: "My answer is, I cannot promise."

Mr. Apegrin gave a jeering grin at the Home Member which the latter returned with compound interest.

The Hon. Mr. Grim Taboo. "Will the Hon'ble the Home Member be pleased to

state whether there has been any hostile feelings between the people of Manland and ourselves" ?

The Hon'ble the Home Member: "I want notice."

Mr. Apegrin: (with mischievous and feigned dignity) "Will the Home Member be pleased to place on the table papers showing how many of our noble children have been pelted with stones by the people of Manland"?

The Home Member: "I call for notice."

Mr. Apegrin: (with his hands behind his back and fire spurting from his bulging eyes) " You call for what ?

The President: (intervening) "The Home Member will kindly take his seat."

Mr. Apegrin : "Sir, I was just.........."

(*Cries of "sit down" and opposition cries of "Order order."*)

The President : "Will the Hon. and rascally member kindly si......"

Mr. Monkeyson: "Go on Mr. Apegrin."

(*Cries of "order, order."*)

The President : "If you........"

Mr. Flat Orang: "Why not let the Hon. and rascally member go on?"

[*The official members blink, some scratching their clean bald heads in painful thought.*]

Mr. Grim Taboo : (Leader of the Opposition) "The President shall be obeyed."

Mr. Long Taile : "Will the Hon. the Secretary for Foreign Affairs inform the House how many of our people were 1. shot, 2. set upon with dogs, 3. imprisoned and chained for circuses and other purposes, by Manlanders ?" (*Howls and Barks of Rage.*)

The President : "I disallow the question as irrelevant."

Mr. Apegrin : It is quite relevant, as showing provocation to war. (*Approving jabber.*)

The President : "I am President here, not you. I disallow the question" (*Uproar and hopping about.*)

At this stage Mr. Flat Orang shot under the benches unobserved and sharply applied a "clean dry" bite to the ankle of the Hon'ble the President.

The President suddenly applied one hand to the injured ankle and the other gripping his throat cried out "grobeh ! boo-roow ! fetch the doctor !"

The Leader of the Opposition : "You scoundrel," (*pulling aside Flat Orang and giving a knock on his tiny nose. The latter crawls out bleeding profusely.*)

The Law Member : In my capacity of Law Member I desire to speak a few......"

Mr Monkeyson (interrupting): "In my capacity———"

Many voices : Sit down ! Sit down !

Mr. Monkeyson turned round, applied his fingers to his chin, blinked at the roof, thought of bananas and discipline and slowly took his seat.

There was sudden silence ; except for the poor President who was heaving deep sighs and groaning now and then.

The Law Member (continuing): "My *noble* brothers, honourable Members of the House, (the Members now assumed a look of grace and dignity,) I pray you not to understand me. I speak not as Law Member ...."

Mr. Apegrin : "Yes, yes, but sit down. Are you ready Mr. President, Sir ? speak up, Taboo!"

Poor Mr. President said nothing ; he wavered as to what he should say. He stood between anger and sorrow, his liberal mind giving no room to any sign of provocation.

The Hon. Grim Taboo broke the stillness.

The Rt. Hon. Mr. Grim Taboo :—"Mr. President, Sir, now that this unedifying scene is over, I crave the attention of the house to a few remarks on the momentous question we have to settle. Sir, we are on the verge of a great war, and it behoves us to consider our own resources and those of our enemy. I say, Sir, we are deficient in arms and munitions necessary for so great an enterprise." (Commotion, and cries of "*no no*" ! The main body of monkeys stand up. hair

bristling, tails erect and teeth gnashing).

Mr. President: "*Order, order*"!

The Hon. Grim Taboo (continuing) "Gentlemen, I have seen your patriotic and impressive display of tails and teeth. But what use are these against the tubes which kill from afar? Your teeth are quite good, I admit, and they sink beautifully into mangoes and bananas. But Manlanders are not mangoes or bananas.

(Cries of "*Coward*"! "*Traitor*!" etc.)

Mr. Long Taile. "Sir, I rise to a point of order. The Hon. Gentleman has missed the true issue. Our object is not to bite Manlanders, but their mangoes and bananas" (Cries of "*Hear*! *Hear*!" "*Sit down, fool*!" "*Bananas for ever*!" "*Long-Taile-ki-jai*!" etc.)

Mr. Long Taile: "The Right Honourable and Absurd Gentleman is talking mere nonsense—Bosh! if I may use a Latinized expression."

Mr. Ape Grin: "Be swadeshi and say Bhoshk!—It is a good serviceable Sanskrit word."

Mr. Flat Orang: "Besides, our teeth are not so inefficient, as I hope I have just demonstrated,—what do you think, Mr. President?"

Mr. President: "Oo—ah! ai!"

The Hon. Grim Taboo: Sir, all this hatred of Manlanders is most unjust and unnecessary. After all, they are not so very different from us. They are like us in general appearance,—indeed, some of them are quite strikingly like us."

Mr. Long Taile: "Mankeys"? (Loud Laughter).

The Hon. Grim Taboo; "Yes, you may call them that. A respected friend of mine, Mr. Blackface of Longbranch, was taken prisoner by them in a raid and spent long years with them at the end of a chain. He has recently escaped; he gave me the results of his deep observation. He says most of them are as quarrelsome and savage and imitative as we are, especially the younger ones. Indeed, one of their learned professors has proved their descent can be traced back to us"—

Mr. Long Taile: "It is an insult to us. The book should be proscribed! The Hon. Gentleman is a typical instance of Slave Mentality. I say, Sir, and Gentlemen, it is an insult to us! It is true we fight, but we fight, for a mango, or a wife, or a right of branch; these lunatics fight for nothing. A Manlander who wears his hair on the top of his head fights another because he wears it on the back. They honour one another, not for age, size, strength, or sagacity, but for shining pebbles and bright discs of metal they store up. They smile and smirk and grin when their hearts are raging with hatred. They eat and drink things which make them madder than they are! They our descendants! How much longer, Sir, are we to listen to such humiliating notions," ? (Uproar).

The Hon. Grim Taboo: "And what of savagery and imitativeness." ?

Mr. Long Taile: "We never kill unnecessarily; we do not delight in pain; *they* rage and kill for fun. (Applause). As for imitativeness, we imitate virtues no less than vices. They imitate modes of senseless clothing, modes of eating, walking, drinking,—imitate the weaknesses and vices of others, none of their virtues. With us, imitations is the only means of mass education; with them ———(Loud and continued applause).

The Hon. Grim Taboo: Here in this assembly, patritotism has become a disease, you have no ears for sense".

Mr. Flat Orang: "Dont give us any more of your sense, or by Bali and Sugriva, I will give you a sample of flat Orang's Patented Nip" (laughter)

The Hon. Grim Taboo: "I have teeth, too if it comes to that. But I am a pacifist by conviction. Earnestly, and humbly, I tell you that it is unjust to hate Manlanders. They are trying to come up to our level"——

Mr. Flat Orang: "They had better not

come up to *my* level. They will get the Nip if they do." (Loud cachination).

The Hon. Grim Taboo: "It will be unworthy of me to pay any attention to the Hon. Member's levity. I said Manlanders were steadily rising to our level. I used the word level advisedly, intending its moral and its physical sense. I mean to refer to the intense significance of the wide-spreading movement towards food-reform. Manlanders have come to recognise the debasing effects of normal food. An increasing number have come to see the value of fruits. They have realized that fruits hold the life-principles in their most effective form. Look at their newspapers: everywhere you find the slogan "Eat more fruit." Some of them, indeed, insist on eating vegetables and fruits uncooked because it is in that condition that the vitamines A—D are preserved absolutely intact. What Manlanders have not realized yet is that even more important than the eating of fruit is the hopping about on the airy branches necessary for securing the fruits,—a fact which our Rishis knew millions of years ago and which we acknowledge in practice every hour of our lives. Manlanders too will find this out soon,—it is only a question of time,—and when they do, they will come up on these branches in their unnumberrd millions. I personally look forward to the time when we may jump about in the trees in the company of our tailless brothers and fraternise with them to our mutual benefit."———

Mr. Long Taile: "Does the Honourable, Idiotic, and Traitorous Gentleman realize the economic significance of the event he pictures? Does he see that, were these uncounted millions to come up into our preserves, no single one of us will get a mouthful of food, that we shall die of starvation,—that we as a nation will be extinct in a week? Do not for a single instant listen to this black-faced, black-hearted traitor! Gentlemen, brothers, sisters, fathers, mothers, uncles, aunts, nephews, nieces, grand-relations, cousins of all sorts and kinds,—Arise, awake!"—(the assembly rose, roaring, exulting)—"or be"——. There was a commotion below, a running of feet, a barking of dogs, and voices crying: "Here they are!" "The pests!" "My tamarind!"

There was a hurrying and a scurrying among the branches, and Apeland Legislative Council dispersed "severally" as they say in the plays, but without casualties, Hanuman be praised!

The Zamorin's College Parliament.

The College Debating Society held its first meeting on 21st July with Mrs. Gowrie Sankunny, M. A., L. T., in the chair. Mr. Advocate E. S. Unni, B. A., B. L., delivered the Inaugural Address *"On Private Judgment in Public life,"* an impressive and helpful contribution to the thought-store of the audience. Mrs. Sankunny concluded the proceedings with a bright and charming speech on Debating Societies and other extra-Collegiate activities, leaving her hearers richer by many felicitous thoughts.

On the suggestion of Mr. Unni the Debating Society was subsequently converted into a College Parliament. The members are divided into three Parties, Conservatives, Liberals, and Independents. Debates are held on alternate Thursdays and start at three in the afternoon. The Principal and a few lecturers attend every time. It is hoped that the system will help to develop debating capacities, mutual courtesy and forbearance in controversy, and other qualities necessary for young people who may be called upon to participate in real Parliaments in the future. There have been three debates in all, one of which is (rather imperfectly) reported below. They have shown up rather glaringly a great deal of ignorance of fact and serious lack of reading and thought, even on matters relating to India. One hears astonishing sentiments, sometimes ; an Hon. Member, for instance, was heard to state that illiteracy was the result of British Government. Study and experience may remedy the defect. In the meantime, it is satisfactory to note that the system has already brought out "live-wire" forms of individuality which, properly guided, may produce lasting results. Nor is there any lack of the curative element of humour; now and then some long-cherished absurdity comes up before the fun-loving audience and is exploded amidst uproarious laughter. The element of self-consciousness is, however, still present; but let us hope it will soon vanish altogether, and that Hon. Members will develop readiness and resource, and rely less on manuscripts and more on themselves in the exigencies of debate.

THE ZAMORIN'S COLLEGE PARLIAMENT:

FIRST SESSION.

Mr. Speaker: Mr. P. M. Gopinath Menon.

Mr. K. Damodara Menon (Liberal) moving the Resolution that "In the opinion of this House, Hindi and not English, should be the common language of India," said:—

Mr. Speaker, we have been enslaved physically, economically and politically ; but what is worse than all this, we are slaves mentally also ; for we are attracted by the manners, customs and the mode of dressing of the Englishman. We desire to become exactly British made. We behave like them, speak like them, dress like them, laugh like them—but alas ! the Almighty does not change our colour. We are ashamed to speak in our own mother tongue. We are unable to write a letter in our own language. The result is that our language is becoming worse and worse every day. Do you not see it ? Have you no eyes ? If you have, open them wide, look round and see it all yourself. We must better this condition.

Of course, a common language is necessary for us to communicate with our brothers living in the various parts of our motherland. That language should be Hindi. and nothing but Hindi. Neither English nor Urdu can be the

common language. I shall place before you my reasons.

It is true that Tagore, Mahatma Gandhi and other national leaders owe most of their thinkings and undertakings to the English language. Yet I can assure you that it has little bearing on the problem under discussion. A score of Indians might have pleased the world by their vast knowledge of English. But the population of India is not a score or two. We are thirty-five crores. And I can say boldly that even after doing penance for 350 years even 25 percent of the Indians will not be able to achieve a working knowledge of English; for we see that even after 170 years' rule of the British only two per cent—less than two percent—of the entire population of India can understand English. The reason is obvious. It is very difficult to learn. I admit that it has got a vast literature. But what is the use of speaking about the richness of literature of a language which cannot be learnt by us? So we cannot adopt English as our *Lingua franca*.

Urdu is spoken by a good number of people; but it has got a very feeble literature. And so it is also not acceptable. What about Hindi? It is a beautiful language spoken by more than twenty crores of Indians. It can be learnt very easily by us as there exists a common element in it and the main languages of the various parts of India. The extensive literature it has is really valuable. There are other reasons also; but time does not permit me to speak more. In conclusion, let me request those who do not know this beautiful language to learn it as soon as possible and free India from the clutches of the foreigner. 'Learn Hindi and love India' says the Mahatma. It has become the political language of our country. Mahatma Gandhi has warned those who have not yet achieved a working knowledge of this all-India language that they will not be able to sit in the next session of the congress and understand the proceedings if they do not learn it as early as possible.

The Mahatma has started a Hindi movement for South Indians which is now conducted by the 'Dakshina Bharat Hindi Prachar Sabha, in Madras. By the inestimable work of the Sabha, not less than eleven thousand South Indians have achieved a working knowledge of our national language.

I advise my comrades to learn Hindi as soon as they can, and I request the authorities of the many schools and colleges of South India to introduce Hindi as a compulso y subject in their institutions.

Mr. S. Krishna Iyer (Independent) said that so far from enslaving us mentally, English Language and Literature has given us that urge to freedom which has culminated in the great political movement in the country today. Ideas on individual self-respect and political liberty were the direct outcome of the study of English, without which we should still have been in primeval conditions. He looked upon English not merely as a *lingua franca*, but the source of all ideas of political and social justice and well-being.

The ratio of the percentage of English education and the centuries of British administration was most misleading. The two percent of English has done more good to the country than the most extensively known Indian language. He doubted if it was possible to uproot English and plant Hindi in its place. For the South, Hindi was quite as foreign as English. Even if Hindi becomes the common langnage, English will have to be studied, as it is an International languago and Indian statesmen will require a good knowledge of English for International affairs commercial and political. It will thus retain its position as a qualification for exalted political offices. There was also the chance that Muslim extremists would justifiably insist on Arabic or Persian or Urdu as the court

language in their own areas. Besides all of which, there was the mere joy and the great profit of studying the invaluable literature of England and the rest of the civilized world. As for imitating foreigners in dress etc., it was not the result of a language, but of individual folly. Also, it was not a fact that Indians had become ashamed of their own languages, and had lost proficiency in them: English had only stimulated the study of vernaculars, and more people read and studied vernacular literature now than at any previous period. English would continue to stimulate individual and national accomplishments and self-esteem.

Mr. E. Vijaya Raghavan Unni (Conservative).

Mr. Speaker, In my opinion English is preferable to Hindi as the *Lingua Franca* of India.

Hindi, though spoken by a majority of the people, is not used universally in India. In a country where a multiplicity of languages remains, a common language such as English is quite welcome. It would act as a medium of communication between the various peoples and also as a connecting link. Hindi has not got such a vast literature as English and we have got our inspiration for liberty and independence from English literature. Hindi is spoken in India only whereas there is not a country where English is not known at least to a small number of people. It is the commercial language of a large part of the world. There is also another advantage in that no predominance is given to any one particular Indian language. It is also the language used in courts.

Mr. P. S. Narayanan (Liberal): The Hon. Member of the Independent party in his eagerness to defend his own argument has missed the following fundamental facts: English is known only to one per cent of the entire population of India. Having regard to the spirit of India I consider Hindi is the only language which can be universally acceptable to the Indian masses as it is infinitely easier to study than any other language and universally popular. English will never be and cannot be learnt by the masses, because the political situation is such that a foreign language cannot increase the percentage of the literate population. Moreover the English language is extremely difficult to acquire, while Hindi is acquirable within a very short period. To-day the advanced leaders of India emphasize the stubborn fact that Hindi being the easiest language of the country has captivated the imagination of not only the intelligentsia of the country, but also the common masses. From many platforms, political and social, they have proclaimed after mature deliberation that Hindi is the only language which will bring salvation to all communities irrespective of caste, creed or race in political, social and other problems.

Consequently, all attention has to be given to Hindi and this is as it should be. For, it is Hindi alone which brings people even in different districts together and makes them understand each other. Therefore my humble opinion is that in all our mass meetings the speeches should be delivered in the Hindi language alone.

Mr. K. G. Parameswaran (Conservative): Mr. Speaker, There seems to be some considerable misunderstanding of the main issue here. *A lingua franca* is not necessarily the same as an official language. Hindustani is now actually the *lingua franca* of Northern India, the language most commonly used by all races there in the ordinary relations of life. But English is the official language. It would be inaccurate to say that English is the common lauguage of Northern India as, with the exception of Bengal, fewer people know English in the North than in Madras Presidency. It seems doubtful if ever English will be the common language in this country, though it may be desirable that it should be. I believe the present movement is not merely to make Hindi the common

language, but to exclude the study of English altogether, as a language which unfits us for national life. Without hesitation I say that this attitude is most deplorable. I deny the allegation that the study of English makes us un-Indian or anti-Indian. The truth is quite otherwise. Our experience is that the more truly educated an Indian is in English, the more truly Indian he becomes in thought and feeling. There is a catholicity of opinion in English literature which destroys prejudice, superstition and narrow-mindedness, and leaves untouched the essential part of our religious and social and personal beliefs. In a good many cases indeed, it seems to re-emphasize, through contrast and to an unreasonable extent, the sense of race, religion, and tradition, in us. Neither is it true that our literature is in danger of neglect through the influence of English. The truth is, we imbibe the ideas of the west but retain our own culture in its entirety.

It would be a great loss to our country if the study of English were to be discontinued altogether. It would be a decided gain if it were to spread to the extent of its becoming a common language, for then the masses would imbibe the essentials of political life and civilization to a greater extent than Hindi will bring about.

Two other Hon. Members, Mr. T. V. Laxman (Liberal) and Mr. N. Ramaswamy (Liberal) spoke in support of Hindi. It has however been impossible to report their speeches as the notes did not arrive in time.

When division was taken, it was found that the House favoured the original motion by a vast majority. The House adjourned for tea at 4 o'clock.

D. P. NAMBUDRIPAD,
Clerk of the House.

പുസ്തകപ്രസ്താവം.

I. ശ്രീവാസുദേവകർണ്ണാമൃതം.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: വാഴകുന്നത്തു വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി, (ഗുരുവായൂർ.)

ആശ്രിതവത്സലനായ ശ്രീഗുരുവായൂരപ്പന്റെ ദിവ്യമോഹനവിഗ്രഹത്തെ സദാ ഭക്തിയോടുകൂടി സ്മരിച്ചും, ആ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിയുടെ ലീലാവിശേഷങ്ങളെത്തന്നെ കീർത്തിച്ചും, ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാനിൽ പരമാനുരാഗം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ബ്രഹ്മശ്രീ വാഴകുന്നത്തു വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി അവർകളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ ഭക്തിയുടേയും നിസ്തുലമായ വാസനാവിശേഷത്തിന്റേയും സന്താനമായ "വാസുദേവകർണ്ണാമൃത"മെന്ന ഉത്തമ കൃതി കേരളീയരായ ഭക്തന്മാർക്കു ഒരു അനുഗ്രഹമാണെന്നു പറയുന്നന്നതിൽ ആരുംതന്നെ വിസംവദിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ മനോഹര ലീലകളെക്കുറിച്ചുള്ള വർണ്ണനകളും ഭഗവാനോടുള്ള ചില പ്രാർത്ഥനകളുമാണ് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അകൃത്രിമ സൌന്ദര്യം നിറഞ്ഞതും അനാവശ്യമായ ആഡംബരങ്ങളെ വെറുക്കുന്നതും ഭക്തിരസം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതുമായ ഈ വിശിഷ്ടകൃതിയിയിൽ അവിടവിടെയായി സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളും, ചമൽക്കാരജന്യങ്ങളായ ഫലിതങ്ങളും അനായാസേന പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണ്ഡിത പാമരന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ലളിതമായഭാഷയിൽ അക്ലിഷ്ടരമണീയമായി പ്രവഹിക്കുന്നരചനാ രീതി കൊണ്ടു പ്രസ്തുതകൃതി, ഭക്തശിരോമണിയായ വില്വമംഗലത്തു സ്വാമിയാരുടേയും പൂന്താനത്തിന്റേയും കർണ്ണാമൃതങ്ങളോടു ഏതാണ്ടു സാമ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ അല്പം പോലും അതിശയോക്തിയില്ല.

ഗോപിതൊട്ടതിരുനെറ്റി, രാധയാം
ഗോപിതൊട്ടകരഭോരു; സങ്കടം
ഗോപിതൊട്ടമന; മേവമെത്രയോ
ഗോപിതൊട്ട ശിശുഗോപനാശ്രയം.

ഈ ശ്ലോകത്തിലെ ഫലിതമയമായ പ്രയോഗം ഏതൊരു സാഹിത്യ രസികനേയും ശിര:കമ്പനം ചെയ്യിക്കുന്നതാണ്. ഗോപവാടങ്ങളിൽ മുട്ടുകുത്തി നടക്കുന്ന ബാലകൃഷ്ണനെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന മറ്റൊരു പദ്യം നോക്കുക:—

വണ്ടിടഞ്ഞതനുകാന്തിമിന്നിയും
കണ്ടിവാർ കുഴലഴിഞ്ഞുചിന്നിയും,
കണ്ടിതാവുചരണങ്ങളുന്നിയും-
കൊണ്ടിവൻ, കരളിൽനിന്നെയിന്നിയും.

അസാധാരണ ഗുണഗണങ്ങളിണങ്ങി

യ ഇത്തരം പദ്യരത്നങ്ങൾ ഈ കൃഷ്ണാമൃതത്തിൽ സുലഭമായി കാണാവുന്നതാണ്.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ അവസാനമായി ചേൎത്ത ധ്രുവചരിതം എന്ന ഉത്തമകൃതിയും വളരെ മനോഹര മായിട്ടുണ്ട്. നാരദമഹൎഷി വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ കേശാദിപാദത്തെ വൎണ്ണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളെല്ലാം വായിക്കുമ്പോൾ ഭക്തന്മാർ രോമാഞ്ച കഞ്ചുകിതരായി ഭവിക്കുന്നതാകുന്നു.

നമ്പൂതിരിഅവർകളുടെ സാഹിത്യ പരിശ്രമത്തിന്റെ പ്രഥമഫലമായ ഈ കൃതി ആപാദചൂഡം ഇത്രയും മനോഹരമായി പരിലസിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ കടാക്ഷംകൊണ്ടോ, മലയാളികളായ ഭക്തന്മാരുടെ മഹാഭാഗ്യം കൊണ്ടോ ആയിരിക്കാം.

(എസ്സ്. പി. എൻ.)

---

2. കേരളകൌമുദി.

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്: വിദ്വാൻ കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി പ്രസാധകൻ ടി. യം. കെ. നെടുങ്ങാടി. മാസ്റ്റർ, സാമൂതിരികോളേജ് ചാലപ്പുറം വില 1ക 4ണ.

ഒരു കാലത്തു ധാരാളം പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതും സുപ്രസിദ്ധവുമായിരുന്ന ഈ പുസ്തകം കുറച്ചുകാലമായി കിട്ടാനില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഭാഷാപ്രണയികൾക്കെല്ലാം വലിയ കുണ്ഠിതമുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷാവ്യാകരണം, അലങ്കാരം, വൃത്തം എന്നിവയെല്ലാം സമഷ്ടിയായി പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെയൊരു പുസ്തകംവേറെയില്ലെന്നു നിൎവ്വിവാദമാകുന്നു. വൎദ്ധമാനസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്ന മലയാളഭാഷക്കു ചരിത്രസംബന്ധമായും വ്യാകരണവിഷയമായും മറ്റുമുള്ള പ്രാമാണികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവശ്യം പ്രതിദിനം വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ അധികമധികം പരിഷ്കരിച്ചും ഗവേഷണംചെയ്തുംകൊണ്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളും ആവിൎഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാചീനപണ്ഡിതന്മാൎക്കും ആധുനികവിദ്വാന്മാൎക്കും തമ്മിൽ ചില അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും കാണാം. എന്നാൽ ആധുനികന്മാരുടെ പൎയ്യവേക്ഷണത്തിന്നും പരിഷ്കരണത്തിന്നും ആസ്പദം ഇത്തരം പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്നു ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു.

വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ള വ്യാകരണകാൎയ്യങ്ങളും, സമാസങ്ങളും, അലങ്കാരങ്ങളും വൃത്തങ്ങളും, പഠിച്ച് ഓൎമ്മവെക്കാൻ സൌകൎയ്യമുള്ള ചെറുപദ്യങ്ങളായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം വളരെ ഉചിതമായിട്ടുണ്ട്. സുപ്രസിദ്ധവിദ്വാനും സരസകവിയും ആയ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ ജീവിതചരിത്രവും ഛായാപടവും ചേൎത്തിട്ടുള്ളതു സമുചിതംതന്നെ.

(കെ. യം.,

---

3 വനമാല.

(ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്: വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ ബി. ഏ, കോഴിക്കോട്.)

പദ്യരചനയിലെന്നപോലെ ഗദ്യനിർമാണത്തിലും അസാമാന്യമായ വാസനയും പ്രാവീണ്യവുംഉള്ള സുപ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥ

കാരനായ ശ്രീമാൻ വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരവർകൾ പലപ്പോഴുമായി എഴുതീട്ടുള്ള ചില കവിതകളുടെ ഒരു സംഗ്രഹമാണ് ഈ വനമാല. ഈ കവിതകളിൽ മനോരഞ്ജകമായ പ്രതിഭാവിലാസം ഉള്ളതുപോലെതന്നേ അതുകൾക്ക ഹൃദയാവജ്ജകമായ വേഷാഡംബരവും ഉണ്ട്. ഈ യുവകവിക്ക പദദാരിദ്ര്യക്ലേശമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, സ്വലളിതങ്ങളായ പദങ്ങളേ പ്രയോഗിപ്പാൻ നല്ല പ്രാപ്തിയും ഉണ്ട്. ഇതു പഴക്കത്തിൻേറയും പഠിപ്പിൻേറയും ഫലമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

"അപഹാസവിദഗ്ദ്ധരിന്നതെന്നി-
ല്ലപരാധം പരരിൽ ചുമത്തിടുന്നു;
സപരാഭവമൊട്ടൊളിച്ചുവെയ്ക്കാ-
നപയോഗപ്പെട്ടമീയുപായമെന്തോ?
കവനത്തിനകാശ്രുവേണമെന്നായ്
ശിവനേ! സാഹിതിതേവിടിശ്ശിയെന്നോ?
ഭുവനാംബികതൻെറ തോഴിയായോ-
രവളെത്തീണ്ടുകയോ ധനാശ? കഷ്ടം"—

എന്നിത്യാദി പദ്യങ്ങൾക്ക ഒരു സുവിശേഷമായ രാസിക്യമുണ്ടെന്നു ആരുംതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

നാടകനിൎമ്മാണപരീക്ഷ.

കേരളകലാമണ്ഡലം വകയായി ഒരു മലയാള ഗദ്യനാടകനിൎമ്മാണപരീക്ഷ നടത്തുവാനും, ഏറ്റവും നല്ലതാണെന്നു പരിശോധകസമിതി തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്ന നാടകത്തിന്നു 150 ക. സമ്മാനവും പകൎപ്പവകാശത്തിന്നു പ്രതിഫലമായി 350കയും കൂടി 500ക. കൊടുപ്പാനും കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രവൎത്തകസംഘം തീരുമാനിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

പരീക്ഷയുടെ വ്യവസ്ഥകൾ:—

(1) പരീക്ഷയിൽ ചേരുവാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നവർ 5ക പ്രവേശനഫീസ്സും പേരും മേൽവിലാസവുംകൂടി അടുത്ത കന്നി 30-ാംനു-യ്ക്കുള്ളിൽ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം കലാമണ്ഡലം കാൎയ്യദൎശി, ശ്രീനിവാസം, മുളകുന്നത്തുകാവ്, കൊച്ചിശ്ശീമ, എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയച്ചുതരേണ്ടതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ചെയ്തു പേർ റജിസ്റ്റർ ചെയ്യാത്തവൎക്കു പരീക്ഷയിൽ ചേരുവാൻ അൎഹതയില്ല.

(2) നാടകം മലയാളഭാഷാഗദ്യത്തിൽ തന്നെ ആയിരിയ്ക്കേണ്ടതും, മൂന്നുമൂന്നരമണിക്കൂർ സമയംകൊണ്ടു അഭിനയിച്ചുതീൎക്കാവുന്നതും, കഥാവസ്തു പ്രസിദ്ധമോ കല്പിതമോ ആവുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലാത്തതും, എന്നാലതു പൊതുജനങ്ങളെ ഒരു ഉത്തമജീവിതമാൎഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു നയിപ്പാൻ മതിയാകത്തക്കതും ഏറ്റവും നവീനരീതിയിൽ ആയിരിയ്ക്കേണ്ടതുമാണ്.

(3) സംസ്കൃതനാടകലക്ഷണങ്ങൾ ഒത്തിരിയ്ക്കണമെന്നു തെല്ലും നിൎബ്ബന്ധമില്ല.

(4) നാടകത്തിന്റെ ഒമ്പതു പ്രതികൾ വീതം നല്ല കടലാസ്സിൽ ശരിയാംവണ്ണം എഴുതി തെയ്യാറാക്കി ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ പേരും മേൽവിലാസവും ചേൎത്തു ശ്രീമാൻ നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ, പുന്നയൂക്കൊളം, പൊന്നാനിവഴി, എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അടുത്ത മീനം 30-ാംനു-യ്ക്കുള്ളിൽ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം റജിസ്റ്റർ ചെയ്തു അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു. നിശ്ചിത ദിവസത്തിന്നുള്ളിൽ കിട്ടാത്തവയെ പിന്നീടു സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല. (ഈ നിശ്ചയപ്രകാരം നാടകത്തിന്റെ പ്രതികൾ തെയ്യാറാക്കി അയപ്പാൻ സൌകൎയ്യമില്ലാത്തവർ മുൻകൂട്ടി ആവശ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം പ്രതികൾ ഇവിടെ എഴുതിച്ചു തെയ്യാറാക്കുന്നതും, എന്നാലതിന്റെ ചിലവിന്നു പതിനഞ്ചുറുപ്പികയും അസ്സൽ ഗ്രന്ഥവും കുംഭം 30-ാംനു-യ്ക്കുള്ളിൽത്തന്നെ കലാമണ്ഡലം കാൎയ്യദൎശിയ്ക്കു് അയച്ചുകിട്ടേണ്ടതുമാണ്.)

(5) പരീക്ഷകസമിതി തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്ന തീൎപ്പിന്മേൽ അപ്പീലില്ലാത്തതും ആയതു അവസാനതീൎപ്പായിരിയ്ക്കുന്നതുമാണ്.

(6) സമ്മാനാൎഹമായിത്തീരുന്ന നാടകത്തിന്റെ പകൎപ്പവകാശം എന്നേയ്ക്കും കലാമണ്ഡലം സംഘത്തിന്നുള്ളതായിരിയ്ക്കും.

"ശ്രീനിവാസം," മുളകുന്നത്തുകാവ്
1931 സെപ്റ്റമ്പർ 1-ാംനു-

എം. മുകുന്ദരാജാ
(കാൎയ്യദൎശി)

Keraleeya Ayurveda Samajam Hospital.

ESTABLISHED IN 1916.

A Fine Health Resort.

On the banks of the Bharatha River, amidst beautiful surroundings.

The natural sceneary defies all description

Cheruthuruthy (A. O.) Shoranur (P. O.) S. I. Ry.

THE RELIABLE AYURVEDIC INSTITUTION IN SOUTH INDIA	MANUFACTURERS OF ALL KINDS OF GENUINE AYURVEDIC MEDICINES

Aided and supervised by the COCHIN GOVERNMENT and supported by PUBLIC SUBSCRIPTION: conducted by some of the renowned Vydians of Kerala and managed by a Board of Directors. Accommodation afforded and all sorts of Malabar Ayurvedic treatment such as Dhara, Sirovasthi, Pizhichal, Navarakizhi, Vasthi etc., are done under expert supervision.

For further particulars please address The Manager.